

ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಏನು ಬೇಕು ಚರಿತ್ರೆಯೊ, ಗತಕಾಲವೋ ?

ಎಸ್. ಎನ್. ಬಾಲಗಂಗಾಧರ
ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ: ಡಾ. ರಾಜಾರಾಮ ಹೆಗಡೆ

*ಈ ವಿಚಾರ ಕುರಿತಂತೆ ಎರಡು ಲೇಖನಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಒಂದು ಪುಟ್ಟ
ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ಈ ಬಾರಿಯ ಮಾತುಕತೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದೆ. ಪ್ರಸ್ತುತ ಲೇಖನಕ್ಕೆ
ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿ ಮುಂದಿನ ಲೇಖನವನ್ನೂ ಓದುಗರು ಗಮನಿಸಬಹುದು*

— ನೀನಾಸಮ್ ಮಾತುಕತೆ

ಇಂದು ಎಲ್ಲೆಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಭಾರತದ 'ನಿಜ'ವಾದ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಬರೆಯಬೇಕೆಂಬ ಹೊಸ ಹಂಬಲವು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದೆ; ಅದಕ್ಕಾಗಿ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಸಂಶೋಧನೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಹೊಸತನವೇನಿದೆ ? ಒಂದರ್ಥದಲ್ಲಿ ಹೊಸದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಅದು ಹೇಗೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಮುಂದೆ ತಿಳಿಸಲಿದ್ದೇನೆ. ಮತ್ತೊಂದರ್ಥದಲ್ಲಿ ಇದು ತೀರಾ ಹೊಸದಾಗಿಯೂ ಇದೆ, ಅದನ್ನೂ ನಾನು ವಿವರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ಲೇಖನದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಎತ್ತಲಾದ ಎರಡೂ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೂ ನಾನು ನೀಡುವ ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ವಿವರಣೆಯಿದೆ. ಲೇಖನದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಚರಿತ್ರೆ(ಹಿಸ್ಟರಿ)ಯನ್ನು ಗತಕಾಲಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಇಟ್ಟಿರುವುದರ ಕುರಿತು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಏಳಬಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ ಚರಿತ್ರೆಯೆಂದರೇ 'ಗತಕಾಲದ ಯಥಾವತ್ತಾದ ಚಿತ್ರಣ' ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾವೆಲ್ಲ ಬಲ್ಲೆವು. ಆದರೂ ನಾನು ಚರಿತ್ರೆಯೇನಂದಿರಬಹುದೆಂದು 'ಚರಿತ್ರೆ'ಯನ್ನು 'ಗತಕಾಲ'ಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಇಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ನಾನು ಹೇಳುವ ಕಥೆಯು ಇವತ್ತಿಗೂ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗಿದೆ; ಅಂದರೆ ರಾಮಜನ್ಮ ಭೂಮಿಯ ವಿವಾದದಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ವಿಷಯವೇ ಇದಾಗಿತ್ತು, ಹಾಗೂ ಇಂದು ರಾಮಸೇತುವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅದು ಮತ್ತೆ ಅವತರಿಸಿದೆ. ಕೆಲವರು ನಮ್ಮ ಕಥೆಗಳನ್ನು

೨

ಹಾಗೂ ಪುರಾಣಗಳನ್ನು ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಸತ್ಯಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ನಡೆಸಿದ್ದರೆ ಅವರ ಎದುರಾಳಿಗಳು ರಾಮಾಯಣದಂಥ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಸತ್ಯವೂ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಎರಡೂ ಪಕ್ಷಗಳೂ ಪರಸ್ಪರ ವೈರಿಗಳಂತೆಯೆ ಕಂಡುಬಂದರೂ ಅವರು ಮೂಲತಃ ಒಂದೇ ಕುಲಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ದಾಯಾದಿಗಳೆಂಬುದು ನನ್ನ ವಾದ. ನಾನೀಗ ತಿಳಿಸುತ್ತಿರುವ ಕಥೆಯು ಅವರದೇ.

ಆದರೆ ಈ ಕಥೆಯು ಸ್ವಲ್ಪ ಜಟಿಲವಾಗಿದೆ: ಅದು ಕನಿಷ್ಠಪಕ್ಷ ಎರಡು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ, ಎರಡು ಮಧ್ಯಹಂತಗಳನ್ನು ದಾಟಿ, ಒಂದೇ ಸಾಮಾನ್ಯ ಬಿಂದುವಿನಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಕಥೆಗೆ ಅನೇಕ ಶಾಖೆಗಳಿವೆ. ಇಷ್ಟು ಸಾಕಾಗದೋ ಎಂಬಂತೆ ನಾನು ಅದರ ಪರ್ಯಾಯದ ಬಗೆಗೂ ಸೂಚಿಸುತ್ತೇನೆ. ಭಾರತೀಯ ಓದುಗರಿಗೆ ಇದೇನೂ ಕಷ್ಟವಲ್ಲ: ಮಹಾಭಾರತದಲ್ಲೂ ಒಂದೇ ಕಥೆಯಿಲ್ಲ. ಕಥೆಗಳೊಳಗೆ ಕಥೆಗಳಿವೆ, ಹಲವಾರು ಕಥೆಗಾರರ ಧ್ವನಿಗಳೂ ಕೇಳಿಸುತ್ತವೆ. ಏಕಕಾಲಕ್ಕೆ ಹಲವು ಘಟನೆಗಳು ಘಟಿಸುತ್ತವೆ. ನೀವು ಮಂತ್ರಮುಗ್ಧರಾಗುವಂತೆ ಕಥೆ ಹೇಳಲು ನಾನೇನೂ ವ್ಯಾಸನಲ್ಲ, ನಾನು ಬಯಸಿದರೂ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಕಥೆಯೂ ಮಹಾಭಾರತವಲ್ಲ. ಇದು ಚಿಕ್ಕ ಕಥೆ ಹಾಗೂ ಇದಕ್ಕೆ ಅನುಬಂಧಗಳ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಸದ್ಯದಲ್ಲೇ ಅವುಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವ ಆಸೆಯಿದೆ. ಆದರೆ ಇವು ನನ್ನ ಕೊರತೆಗಳು.

ಮೊದಲನೆಯ ಪ್ರಾರಂಭ:

ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಪ್ರಾಚೀನ ಗ್ರೀಕರಲ್ಲಿ ಎರಡು ವಿಭಿನ್ನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಯೋಚಿಸುವವರು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಇದ್ದುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಮೊದಲನೆಯವರು ಗ್ರೀಕರ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಪುರಾಣಗಳನ್ನು ಕಥಿಸುವ ಸನಾತನ ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದ ಲಾವಣಿಕಾರರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಪಟ್ಟಣದಿಂದ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಸುತ್ತುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಹೋದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಜನರು ನೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಕೇವಲ ಹೋವರನಂಥ ಕವಿಗಳ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಹಾಡುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಅವನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸುವಾಗ ತಮ್ಮ ಕಾಲದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೂ ಸ್ಪಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಉಲ್ಯೆಸಸ್ ಮತ್ತು ಸೈರೆನ್ಸ್, ಸೈಕ್ಲೊಪ್ಸ್ ಮತ್ತು ಜಿಯೊಸ್, ಅಥವಾ ಜಾಸನ್ ಹಾಗೂ ಅರೊನಾಟ್ಸ್ ಮುಂತಾದವರ ತೀರಾ ಪುರಾತನವಾದ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಮನುಷ್ಯರು ಹಾಗೂ ದೇವತೆಗಳಿಬ್ಬರೂ ಅವರ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿದ್ದರು; ಅವು ದುರ್ಭರವಾದ ಸವಾಲುಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಿದ ನಾಯಕರ ವೀರಗಾಥೆಗಳಾಗಿದ್ದವು.

ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಕವಿಗಳೂ ಹಾಡಿ ಹೊಗಳಿ ಅವರಿಗೆ ಅಮರತ್ವವನ್ನು ನೀಡಿದರು. ಲಾವಣಿಕಾರರು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಅಂಥ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು ಹಾಗೂ ಜನರು ಮುಗಿಬಿದ್ದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆದೇ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ಗುಂಪೂ ಇತ್ತು. ನಮ್ಮ ಅನುಕೂಲತೆಗಾಗಿ ಅವರನ್ನು ದಾರ್ಶನಿಕರೆಂದು (ಫಿಲಾಸಫರ್ಸ್) ಎಂದು ಗುರುತಿಸೋಣ. ಅಂಥ ಹಲವು ಹೆಸರುಗಳು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿವೆ: ಅವರಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದವನೆಂದರೆ ಪ್ಲೇಟೋ. ಈ ದಾರ್ಶನಿಕನಿಗೆ ಲಾವಣಿಕಾರರಾಗಲೀ ಅವರ ಕೆಲಸವಾಗಲೀ ಹಿಡಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಜನಜಂಗುಳಿಯ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಅವೈಚಾರಿಕ ವರ್ತನೆಗೆ ಹಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಪ್ಲೇಟೋ ಭಾವಿಸಿದ್ದ. ಅವರಲ್ಲಿ ವಿಚಾರವನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ಬದಲು, ಅವರ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸುವಲ್ಲಿ ಈ ಲಾವಣಿಕಾರರು ತೊಡಗಿದ್ದಾರೆ. ಭಾವನೆಗಳು ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ಕೇಳಿದಲ್ಲಿ ದುರ್ಗತಿ ನಿಶ್ಚಿತ, ಅದರಲ್ಲೂ ರಾಜಕೀಯ ಕೃಂತೂ ಅವು ಪ್ರಯೋಜನವೇ ಇಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕಥೆಗಳನ್ನೂ ಪುರಾಣಗಳನ್ನೂ ಹೇಳಿ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡುವುದನ್ನು ಆತನು ವಿರೋಧಿಸಿದ್ದನು. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಮಕ್ಕಳು ಭವಿಷ್ಯದ ನಾಗರಿಕರಾಗುವವರು, ಅಂಥ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯುತ ಭವಿಷ್ಯವುಳ್ಳವರಿಗೆ ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು ಸುಳ್ಳುಹೇಳಿ, ಅದನ್ನು ತಿರುಚಿ, ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಮಾಡಿ ತಿಳಿಸುವ ಈ ಕಥೆಗಳು ಸಲ್ಲ. ಪ್ಲೇಟೋ ತನ್ನ ಕನಸಿನ ಆದರ್ಶ ಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಎಲ್ಲಾ ಕವಿಗಳನ್ನೂ ಲಾವಣಿಕಾರರನ್ನೂ ನಿಷೇಧಿಸಿ ಗಡೀಪಾರು ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ದಾರ್ಶನಿಕನಾದ ರಾಜನೊಬ್ಬನು ಆಳುವ ರಾಜ್ಯವಷ್ಟೇ ನಿಜವಾದ ನಾಗರಿಕ ಪ್ರಭುತ್ವ (polis) ಆಗಬಲ್ಲದು ಹಾಗೂ ಅದು ಮಾತ್ರವೇ ವಾಸಯೋಗ್ಯವಾಗಿದೆ, ಏಕೆಂದರೆ ಅಂಥ ಪ್ರಭುತ್ವವು ಮಾತ್ರ ನಾಗರಿಕರಲ್ಲಿ ವಿವೇಚನಾಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಬಲ್ಲದು. ಅವನು 'ಮಿಥಾ' ಮತ್ತು 'ಚರಿತ್ರೆ'ಗಳು ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಕಲ್ಪನೆಗಳೆಂಬುದಾಗಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದನು ಹಾಗೂ 'ಭಾವನೆಗಳು' 'ತರ್ಕ'ಕ್ಕೆ ವಿರೋಧಿಯಾಗಿವೆ ಎಂದನು. ನಾಗರಿಕರಾದ ಅಥೆನಿಯನ್ ಜನರನ್ನು ಚರಿತ್ರೆಯು ಮುನ್ನಡೆಸಬೇಕೇ ಎನಿಸಿ ಪುರಾಣವಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಅವನ ಭದ್ರವಾದ ನಂಬಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ಲಾವಣಿಕಾರರನ್ನು 'ಜನಪ್ರಿಯ ಮಾತುಗಾರ'ರೆಂದೂ, ಅವರ ಕಸುಬು ವೈಚಾರಿಕತೆಯನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸುವ 'ಉಪನ್ಯಾಸ' ಕ್ಷಿಂತ್ರ ಭಿನ್ನವೆಂದೂ ಭಾವಿಸಿದ್ದನು. ಮಾತುಗಾರಿಕೆಯು (ಅದು ಜನಸಂದಣಿಯ ಭಾವನೆ ಮತ್ತು ಮೌಢ್ಯಕ್ಕೆ ಆಕರ್ಷಕ ವಾಗಿತ್ತು) ಯುವಕರ ಭಾವನೆ ಹಾಗೂ ಪೂರ್ವಾಗ್ರಹಗಳಿಗೆ ಇಂಬುಕೊಟ್ಟು ಅವರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡುತ್ತದೆ ಯಾದರೆ ತತ್ಪಶಾಸ್ತ್ರವು ವಿವೇಚನಾಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುತ್ತದೆಯೆಂಬುದು ಅವನ ನಂಬಿಕೆ.

ಪ್ರಾಚೀನ ಅಥೆನ್ಸ್ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಈ ಮೇಲಿನ ಎರಡೂ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳೂ ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದ್ದವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೊಂದು ಪ್ರವೃತ್ತಿಯೂ ಪ್ರಬಲಗೊಳ್ಳುವ ಮೊದಲೇ ಗ್ರೀಕರ ನಾಗರಿಕತೆಯು ನಾಶವಾಯಿತು. ನಂತರ ಅಥೆನ್ಸ್ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ರೋಮನ್ನರು ಅರ್ಥಬರ್ಧ ಮುಂದುವರೆಸಿದರು.

ಎರಡನೆಯ ಪ್ರಾರಂಭ:

ಈಗ ನಾವು ಕೆಲವು ಶತಮಾನಗಳಷ್ಟು ಮುಂದೆ ಹೋಗೋಣ. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರೋಮನ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವು ಇಂದಿನ ಮಧ್ಯಪ್ರಾಚ್ಯದ ಅನೇಕ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿತ್ತು. ರೋಮನ್ನರು ಯೆಹೂದಿಗಳೆಂಬ ಜನರ ದೇಶವಾದ Judea ವನ್ನು ಕೂಡಾ ಗೆದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಜಗತ್ತಿನ ಇತರ ಜನಾಂಗಗಳಂತೆಯೇ ಯೆಹೂದಿಗಳಿಗೂ ತಮ್ಮ ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು ಒಂದು ಕಥೆಯಿತ್ತು. ಯೆಹೂದಿಗಳ ಹನ್ನೆರಡು ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳು ಶಿಕ್ಷೆಗೊಳಗಾಗಿ ಇತರ ಜನಾಂಗಗಳ ನಡುವೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವರ ಕಥೆಯು ಹೇಳುತ್ತಿತ್ತು. 'ಗಾಡ್' ಎಂಬವನೇ ಆ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ನೀಡಿದ್ದನು. 'ಇಸ್ರೇಲಿನ ಗಾಡ್' ಆದ ತನ್ನನ್ನು ಯೆಹೂದಿಗಳು ಮರೆತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದೇ ಈ ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಕಾರಣ. ಆತನು ಅಬ್ರಹಾಂ, ಐಸಾಕ್ ಹಾಗೂ ಯಾಕೂಬರ ಗಾಡ್ ಕೂಡ ಆಗಿದ್ದಾನೆ. ಆತನೇ ಈ ವಿಶ್ವದ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ ಹಾಗೂ ಸಾರ್ವಭೌಮ. ಅವನು ಸಿನಾಯಿ ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲೆ ತನ್ನನ್ನು ಪ್ರಕಟಪಡಿಸಿದನು. ಆತನು ಪರಮ ದಯಾಳುವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಇಸ್ರೇಲಿನ ಜನರ ಬಳಿಗೆ ತನ್ನ ದೂತನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಎಲ್ಲಾ ಯೆಹೂದಿಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತೆ ಒಟ್ಟು ಸೇರಿಸುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಭರವಸೆ ನೀಡಿದ್ದನು.

ಯೆಹೂದಿಗಳ ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು ಈ ಸ್ಥೂಲ ಚಿತ್ರವು ನಮಗೆ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಸಾಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಕಥೆಯು ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ಈ ಕಥೆಯ ಕುರಿತು ಯೆಹೂದಿಗಳ ಧೋರಣೆಯು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಅವರು ಅದೊಂದು ಕಥೆಯೆಂಬಂತೆ ಭಾವಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅಂದಿನ ಹಾಗೂ ಇಂದಿನ ಯೆಹೂದಿಗಳಿಗೆ ಅದು ನಿಜ ಸಂಗತಿ. ನಿಜ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಅವರು ಇದನ್ನೊಂದು ಕಥೆಯೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಪಾಲಿಗೆ ಅದು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಏನು ನಡೆದಿದೆಯೆಂಬುದರ ವ್ಯತ್ಯಾಂತವಾಗಿದೆ. ಬೇರೆ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು ಕಥೆಯನ್ನು ಚರಿತ್ರೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ನಂಬುತ್ತಾರೆ. ಅಬ್ರಹಾಂ, ಐಸಾಕ್ ಹಾಗೂ ಯಾಕೂಬರ ಗಾಡ್ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಯೆಹೂದಿಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸಿದ್ದಾನೆ; ಗಾಡ್ ತನ್ನ

ದೂತನನ್ನು ಭೂಮಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತೇನೆಂದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಆಶ್ವಾಸನೆ ನೀಡಿದ್ದಾನೆ ('ಆಶ್ವಾಸಿತ' ಅಂದರೆ ಗ್ರೀಕ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ Christos ಎಂದಾಗುತ್ತದೆ), ಗಾಡ್ ಯಾವತ್ತೂ ಮಾತಿಗೆ ತಪ್ಪುವವನಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಈ ದೂತನು ಬಂದೇ ಬರುತ್ತಾನೆ.

ತದನಂತರ ಕೆಲವು ಯೆಹೂದಿಗಳು ಅಂಥ ದೇವದೂತರ ಆಗಮನವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಉದ್ಘೋಷಿಸತೊಡಗಿದರು. ಇಸ್ರೇಲಿನ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು Messiah ಬಂದಿದ್ದನೆಂದು ಹಲವರು ತಿಳಿಸಿದರು. ಅಂಥವರಲ್ಲಿ ನಜರೆತ್‌ನ ಏಸುವೇ ಕ್ರಿಸ್ತ (ಎಂದರೆ ಘೋಷಿತನಾದವನು ಅಥವಾ ಅಭಿಷಿಕ್ತನಾದವನು, Messiah)ನೆಂದು ನಂಬಿದ ಗುಂಪು ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಈ ಗುಂಪು ದೇವದೂತನು ಏಸುವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದಾನೆಂದು ಯೆಹೂದಿಗಳಿಗೆ ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿತು. ಏಸುವೇ ಕ್ರಿಸ್ತನೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಹುತೇಕ ಯೆಹೂದಿಗಳು ನಿರಾಕರಿಸಿದರು. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಗುಂಪು ಏಸುವು ಕೇವಲ ಯೆಹೂದಿಗಳನ್ನೊಂದೇ ಅಲ್ಲ, ಇಡೀ ಮನುಕುಲವನ್ನೇ ರಕ್ಷಿಸಲು ಭೂಮಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಸಾರತೊಡಗಿತು. ಯೆಹೂದಿಗಳ ಗತಕಾಲವು ಮನುಷ್ಯರ ಮೂಲಪಾಪ, ಅದಕ್ಕೆ ದೈವೀ ಶಿಕ್ಷೆ ಹಾಗೂ ನರಕ-ಸ್ವರ್ಗಗಳ ಕುರಿತು ಈಗಾಗಲೇ ತಿಳಿಸಿತ್ತು. ನಜರೆತ್‌ನ ಏಸುವೇ ಕ್ರಿಸ್ತನೆಂದು ನಂಬಿದವರು ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ನರೆಂದು ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧರಾಗಿ ಯೆಹೂದಿಗಳ ಗತಕಾಲವನ್ನು ತಮ್ಮ ದನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರಲ್ಲದೆ ಯೆಹೂದಿಗಳನ್ನು ದೈವದ್ರೋಹಿಗಳೆಂದೂ ದೈವೀಶಾಸನಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದವರೆಂದೂ ನಿಂದಿಸಿದರು. ದೇವದೂತನ ಆಗಮನವಾಗಿದೆ, ಅವನೇ ಏಸು, ಆತನೇ ಮನುಕುಲದ ಪಾಪಪರಿಹಾರಾರ್ಥವಾಗಿ ಶಿಲುಬೆಯನ್ನೇರಿ ಪ್ರಾಣತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ ಹಾಗೂ ಮೂರು ದಿನಗಳ ನಂತರ ಮತ್ತೆ ಎದ್ದು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ ಹಾಗೂ ಅದನ್ನು ಸಾರಿದವರೇ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ನರು ಎಂಬುದಾಗಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದರು. ಅವರ ನಂಬಿಕೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಜುಡಾಯಿಸಂ ಸತ್ತುಹೋಗಿದ್ದು ಅದರ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಈ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯಾನಿಟಿಯು ಅಲಂಕರಿಸಿದೆ. ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ನರೇ ಈ ಸುವಾರ್ತೆಯನ್ನು ಜಗತ್ತಿಗೆ ಸಾರಿದವರು ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವರು ಹೇಳಿಕೊಂಡರು.

ಇದೂ ಕೂಡಾ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯಾನಿಟಿಯ ಅಣಕುಚಿತ್ರವೇ ಆಗಿದ್ದರೂ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ನರು ಯೆಹೂದಿ ವೃತ್ತಾಂತಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ನೋಡಿದರು ಹಾಗೂ ಹೇಗೆ ನೋಡುವ ನಿರ್ಬಂಧಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದರು ಎಂಬುದರತ್ತ ನಿಮ್ಮ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆಯುವುದೇ ನನ್ನ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶ.

ಯೆಹೂದಿಗಳಂತೆಯೇ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ನರು ಕೂಡಾ ತಮ್ಮ ಗತಕಾಲದ ಕಥೆಯು ಕೇವಲ ತನ್ನ ಚರಿತ್ರೆಯಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಅದು ಸಮಸ್ತ ಮಾನವರ ಚರಿತ್ರೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ನಂಬಿದ್ದರು. ಹಳೇ ಒಡಂಬಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ದಾಖಲಾದ ಆಡಂ-ಈವ್‌ರಿಂದ ಹಿಡಿದು

ಪ್ರಳಯ, ನೋವಾನ ಕಮಾನಿನ ವೃತ್ತಾಂತದವರೆಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಘಟಿಸಿವೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವರು ನಂಬಿದರು. ಆಡಂನು ಒಳ್ಳೆಯದು ಹಾಗೂ ಕೆಟ್ಟದ್ದರ ಕುರಿತು ಜಿಜ್ಞಾಸೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿದ್ದೇ ಮೂಲ ಪಾಪಕೃತ್ಯವಾಗಿದ್ದು ತದನಂತರ ಬಂದ ಸಮಸ್ತ ಮಾನವರೂ ಆ ಪಾಪವನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ನರ ಪ್ರತಿಪಾದನೆಯ ಪ್ರಕಾರ ನಜರೆತ್‌ನ ಏಸುವು ತನ್ನನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದ ಮನುಕುಲಕ್ಕೆ ವಿವೋಚನೆಯ ಭರವಸೆಯನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾನೆ. ಆತನನ್ನು ಅನುಸರಿಸದವರಿಗೆ ಡೆವಿಲ್‌ನ ರಾಜ್ಯವಾದ ನರಕವೇ ಶಾಶ್ವತ ಗತಿಯೆಂಬುದಾಗಿ ಬೈಬಲ್ಲು ತಿಳಿಸಿದೆಯೆಂದು ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಿದರು.

ಯೇಸುವೇ ಕ್ರಿಸ್ತನೆಂಬುದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲು ಯೆಹೂದಿಗಳಂತೆಯೇ ಪ್ರಾಚೀನ ರೋಮಿನ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳೂ ನಿರಾಕರಿಸಿದರು. ರೋಮಿನ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳಿಗೆ ಕ್ರೈಸ್ತರ ಗಾಡ್, ಡೆವಿಲ್ ಹಾಗೂ ನಜರೆತ್‌ನ ಯೇಸು ಮುಂತಾದ ಹೇಳಿಕೆಗಳು ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದವಾಗಿ ಕಂಡವು. ಅವರು ಯೆಹೂದಿಗಳನ್ನು ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ನೋಡಿದ್ದರೂ ಯೆಹೂದಿಗಳ ಮನುಕುಲದ ಚರಿತ್ರೆಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಅವರೆಂದೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಗಾಡ್ ಕೇವಲ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯಿಂದಲೇ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೋಚಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದವನು ಎಂದು ಸಾರುವ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ನರನ್ನು ಒಂದು ಗಾಂಪರ ಗುಂಪು ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವರು ಪರಿಗಣಿಸಿದರಲ್ಲದೇ ಸಾವಿನ ನಂತರ ಪುನಃ ಬದುಕಿಬಂದ ಕಥೆಯು ಕೇವಲ ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದವೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದರು. ಯೇಸುವು ಒಬ್ಬ ಐಂದ್ರಜಾಲಿಕನಾಗಿದ್ದು ತಾನು ಸತ್ತಂತೆ ನಟಿಸಿ ಈ ಮಂದಮತಿಗಳನ್ನು ನಂಬಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಒಬ್ಬನು ಸತ್ತಮೇಲೆ ವಾಪಸು ಬಂದದ್ದನ್ನು ಯಾರೂ ಕೇಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಪ್ರಕಾರ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ನರು ಗಾಂಪರ ಗುಂಪಾಗಿದ್ದು, ಯಾವುದೇ ಗಂಭೀರ ಚರ್ಚೆಯು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡರೆ ಅದನ್ನು ಎದುರಿಸಲಾರದೇ ಅಲ್ಲಿಂದ ಪಲಾಯನಗೈಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅವರು ಮಕ್ಕಳನ್ನು, ಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ಹಾಗೂ ಗುಲಾಮರನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪರಿವರ್ತಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. (ರೋಮನ್ನರ ಪ್ರಕಾರ ಈ ಮೂವರಲ್ಲಿ ಯಾರೊಬ್ಬರಿಗೂ ಒಬ್ಬ ಪುತ್ರ ಪ್ರಜೆಗಿರಬೇಕಾದ ವಿವೇಚನಾಶಕ್ತಿಯಿರಲಿಲ್ಲ.)

ಆತ್ತ ದರೆ ಇತ್ತ ಹುಲಿ ಎಂಬಂತೆ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ನರು ತಾವು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಸತ್ಯವಲ್ಲದೇ ಬೇರೇನೂ ಅಲ್ಲವೆಂದು ಶಪಥಮಾಡುವ ನಿರ್ಬಂಧಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿದರು. ತಮ್ಮದು ಕಥೆಯೂ ಅಲ್ಲ, ಪುರಾಣವೂ ಅಲ್ಲ, ಅದು ಚರಿತ್ರೆ; ಅದು ಕೇವಲ ಯೆಹೂದಿ ಜನಾಂಗಗಳ ಚರಿತ್ರೆಯಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಸಮಸ್ತ ಮಾನವ ಜನಾಂಗದ್ದು; ಕ್ರೈಸ್ತರ ಗಾಡ್ ಕೇವಲ ಇಸ್ರೇಲಿಗಳ ಗಾಡ್ ಅಲ್ಲ, ಆತನು ಸಮಸ್ತ ಮಾನವಜನಾಂಗದ

ಗಾಡ್; ಈ ಗಾಡ್ ಏಕೈಕನಾದ, ಅನನ್ಯ ಹಾಗೂ ಸಾಮಾನ್ಯನಾದ ಸತ್ಯದೇವನಾಗಿದ್ದಾನೆ; ಆತನೇ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ್ದಾನೆ; ವಿಶ್ವದ ಒಡೆಯನಾಗಿದ್ದಾನೆ; ಸಾರ್ವಭೌಮ ಹಾಗೂ ನೈತಿಕತೆಯ ಉಗಮಬಿಂದುವಾಗಿದ್ದಾನೆ; ಆತನ ಇಚ್ಛೆಯೇ ಕಾನೂನಾಗಿದ್ದು ಆತನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ಜೀವಿಗಳು ಆತನಿಗೆ ವಿಧೇಯರಾಗಿರಲೇಬೇಕು ಮುಂತಾಗಿ ಅವರು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದರು.

ಹಾಗಾದರೆ ವಿಭಿನ್ನ ಜನಾಂಗಗಳಿಗೇಕೆ ವಿಭಿನ್ನ ದೇವರುಗಳಿದ್ದಾರೆ ಹಾಗೂ ಅವರನ್ನು ಏಕೆ ಪೂಜಿಸುತ್ತಾರೆ? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಲಾಯಿತು: ಈ ಎಲ್ಲಾ ದೇವರುಗಳೂ ಸುಳ್ಳು, ಅವರೆಲ್ಲ ಡೆವಿಲ್ಲನ ಅನುಯಾಯಿಗಳು ಹಾಗೂ ದಂಡನಾಯಕರು. ಅವರೆಲ್ಲ ಮನುಷ್ಯಕುಲವನ್ನು ವಿನಾಶಗೊಳಿಸಕ್ಕೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವೆಲ್ಲ ನೆಲೆಯಿಲ್ಲದ 'ಸ್ಪಿರಿಟ್' ಗಳು, ಡೆಮೊನ್‌ಗಳು (daimones ಎಂಬ ಗ್ರೀಕ್ ಶಬ್ದದಿಂದ ಬಂದದ್ದು). ಆದರೆ ಗ್ರೀಕರು ತಮ್ಮ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ನೆಲೆಯಿಲ್ಲದವರು ಎಂದಾಗಲೀ ಡೆವಿಲ್ಲನ ಅನುಯಾಯಿಗಳೆಂದಾಗಲೀ ಭಾವಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ರೋಮನ್ನರೂ ಹಾಗೆ ಭಾವಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ರೋಮನ್ ಸಾಮ್ರಾಟ ಕಾನ್‌ಸ್ಟೆಂಟೈನನ ಪರಿವರ್ತನೆಯ ನಂತರ ಕ್ರೈಸ್ತರಿಗೂ ರಾಜಕೀಯ ಅಧಿಕಾರವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು ಹಾಗೂ ಅವರು ಗ್ರೀಕರ - ರೋಮನ್ನರ ಕಲ್ಪನೆಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮದೇ ಬಣ್ಣವನ್ನು ಸೇರಿಸಿದರು.

ಅಂದರೆ, ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯಾನಿಟಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಬೈಬಲ್ಲಿನ ಕಥೆಯು ಮನುಕುಲದ 'ನಿಜ' ವಾದ ಗತಕಾಲವಾಗಿದೆ. ನಜರೆತ್‌ನ ಯೇಸುವು ಒಬ್ಬ ನಿಜವಾದ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿದ್ದು ರೋಮನ್ನರಿಂದ ಶಿಲುಬೆಗೇರಿಸಲ್ಪಟ್ಟವನು. ಇತರ ಜನಾಂಗಗಳು ಹಾಗೂ ಜನರು ತಮ್ಮ ವೈವಿಧ್ಯಮಯವಾದ ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು ಹೇಳುವ ಕಥೆಗಳು ಪುರಾಣ ಹಾಗೂ ದಂತಕಥೆಗಳೇ ಹೊರತು ನಿಜವಾದ ಗತಕಾಲವನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಚರಿತ್ರೆಗಳಲ್ಲ. ಬೈಬಲ್ಲು ಮಾತ್ರವೇ ಚರಿತ್ರೆಯಾಗಿದೆ, ಅದು ಸಮಸ್ತ ಮಾನವ ಜನಾಂಗದ ಚರಿತ್ರೆಯಾಗಿದೆ.

ಮೊದಲನೆಯ ಮಧ್ಯಭಿಂದು:

ನನ್ನ ನಿರೂಪಣೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮಧ್ಯಭಿಂದುಗಳಿವೆ. ಮೊದಲನೆಯದು, ಒಂದು ಸಮೂಹದ ಗತಕಾಲವನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ನಾವು ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಗುರುತಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದು. ಎರಡನೆಯದು, ಹಲವಾರು ಸಮೂಹಗಳು ತಮ್ಮ ಗತಕಾಲಗಳನ್ನು ವೈವಿಧ್ಯಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನೋಡುವುದರ ಕುರಿತು ನಮಗಿರುವ ಧೋರಣೆ. ನಾನು ಮೊದಲನೆಯದರಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಈ ಜಗತ್ತಿನ ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಹಾಗೂ ಘಟನೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಗಾಡ್‌ನ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯ

ಮೇರೆಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ನೀವು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಏನಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ. ಈ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯು ಅಂಥ ಕ್ರಿಯೆ ಮತ್ತು ಘಟನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಏನನ್ನೋ ಸಾಧಿಸಲು ಉದ್ದೇಶಿಸಿದೆ ಹಾಗೂ ಆ 'ಏನೋ' ಮನುಕುಲದ ಭವಿಷ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದೆ. ಕಳೆದುಹೋದ ಘಟನೆಗಳು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಗಾಡ್‌ನ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ತಿಳಿಯುವಲ್ಲಿ ಸಹಕರಿಸುತ್ತವೆ. ನಾವು ಹುಲುವಾನವರಾಗಿರುವುದರಿಂದ ವರ್ತಮಾನದ ವೃತ್ತಾಂತಗಳ ಬಗೆಗಿನ ನಮ್ಮ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯು ಸೀಮಿತವಾಗಿದೆ, ಆದರೆ ಗತದ ಕುರಿತ ದಾಖಲೆಗಳನ್ನು ಕಲೆಹಾಕಿ ಗತಕಾಲದ ವೃತ್ತಾಂತಗಳನ್ನು ಇಡಿಯಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸಬಹುದು. ಗತ ವೃತ್ತಾಂತಗಳ ಜ್ಞಾನವು ಮಾನವರ ಭವಿಷ್ಯದ ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಹೇಗೆ ನಡೆಯಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವಲ್ಲಿ ನಿರ್ಣಾಯಕವಾಗಿವೆ. ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ನರು ನಂಬಿಕೊಂಡಂತೆ ಈ ಜಗತ್ತು ಬಹುಬೇಗನೆ ಅಂತ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾದರೆ ಮಾನವನ ಇತಿಹಾಸದ ಮೂಲಕ ಗಾಡ್ (ಹಾಗೂ ಆತನ ದೂತನಾದ ಕ್ರಿಸ್ತ) ಏನನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ? ಗತಕಾಲದ ಘಟನೆಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಸ್ತನು ಮನುಷ್ಯನಾಗಿ ಪಾತ್ರವಹಿಸಿ ಕೆಲವು ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಿದ್ದಾನೆ, ಹಾಗೂ ಅವುಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುವ ಜರೂರು ಇದೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ಕ್ರೈಸ್ತರು ತಿಳಿದರು. ಗಾಡ್‌ನ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯು ಗತಕಾಲದ ವೃತ್ತಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿದೆ. ಗಾಡ್‌ನ ಪ್ರಕಟಣೆಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಗತಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಏನು ನಡೆಯಿತೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು. ಗತಕಾಲವನ್ನು ಹೇಗೆ ನಡೆದಿದೆಯೋ ಹಾಗೆಯೇ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಾಗ ಮಾತ್ರವೇ ಗಾಡ್ ಮನುಕುಲವನ್ನು ಏಕೆ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ್ದಾನೆಂಬುದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಗತಕಾಲವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಅದು ನಿಜವಾದ ಗತಕಾಲವಾಗಲಾರದು, ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಅದು ಮತ್ತೂ ಅಪಾಯಕಾರಿ. ಏಕೆಂದರೆ, ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು ಸುಳ್ಳು ವೃತ್ತಾಂತಗಳನ್ನು ಸತ್ಯವೆಂದು ಭ್ರಮಿಸುವುದರಿಂದ ಮನುಷ್ಯನ oul ನ ವಿಮೋಚನೆಯ ಸಾಧ್ಯತೆಯೇ ಮಾಯವಾಗಬಹುದು.

ಬೈಬಲ್ಲು ಮನುಷ್ಯನ ಗತಕಾಲವನ್ನು ಈಗಾಗಲೇ ದಾಖಲಿಸಿತ್ತು. ಏಸುವಿನ ನಂತರ ಸೇರ್ಪಡೆಯಾದ ಹೊಸ ವಿಷಯವೆಂದರೆ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ನರ ಚರ್ಚು. ಈ ಸಂಸ್ಥೆಯು ಯಾವರೀತಿ ಗಾಡ್‌ನ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಸಫಲಗೊಳಿಸಿತೆಂಬುದನ್ನು ದಾಖಲಿಸ ಬೇಕಿತ್ತು. ಮಾನವ ಜನಾಂಗಗಳ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಲು ನಜರೆತ್‌ನ ಯೇಸುವು ಅವತರಿಸಿದ ವೃತ್ತಾಂತದ ಶೈಲಿಯಲ್ಲೇ ಇದು ಇರಬೇಕಿತ್ತು. Eusebius ಎಂಬ ಚರ್ಚಿನ ಚರಿತ್ರಕಾರನು ಈ ಎರಡೂ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಿದನು: ಚರ್ಚಿನ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಬರೆದು ಮೊದಲನೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದನು; ಹೇಗೆ ಇತರ

ಸಂಸ್ಕೃತಗಳ 'ಬುದ್ಧಿವಂತ' ಪೇಗನ್ನರೂ ಕೂಡಾ ದೇವದೂತನ ಬರವನ್ನು ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ಕಂಡಿದ್ದರು ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಎರಡನೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದನು.

ಮನುಷ್ಯನ ಗತಕಾಲವನ್ನು ಯಾವ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಚೌಕಟ್ಟಿನ ಒಳಗೆ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೊಳಪಡಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಕೆಲಸದ ಹೊಣೆಯು ಸೇಂಟ್ ಅಗಸ್ಟೈನನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಆತನು ತನ್ನ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಕ್ರೈಸ್ತರ ಚರ್ಚು ಗಾಡ್‌ನ ಯೋಜನೆಯ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿದೆಯೆಂಬ ತತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದನು. ಅಗಸ್ಟೈನ್ ಹಾಗೂ ಆತನ ಅನುಯಾಯಿಗಳಿಗೆ ಚರ್ಚಿನ ಶ್ರದ್ಧಾಸಮುದಾಯವು ಕ್ರೈಸ್ತರ ಸಮಾಜದ ವಾಸ್ತವಿಕ ಗಾತ್ರಕ್ಕಿಂತ ಹಿರಿದಾಗಿತ್ತು. ಅದು ಭೂತ, ವರ್ತಮಾನ ಹಾಗೂ ಭವಿಷ್ಯದ ಎಲ್ಲಾ ಚರ್ಚುಗಳ ಶ್ರದ್ಧಾಸಮುದಾಯಗಳನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಿತ್ತು. ಈ ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರವು 'ಒಬ್ಬನು ಗತಕಾಲವನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಲೇಬೇಕು' ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಅದರ ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ತಳಪಾಯವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹಾಕಿತು. ಅದಕ್ಕೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈ ಚರಿತ್ರೆಯು ಸಹಜಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾದುದಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅಗಸ್ಟೈನ್‌ನು ಅದನ್ನೇ ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದನು. ಈ ಕೊನೆಯ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿವರಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ.

ಈ ಮುಂದಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಿ: ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡುವ ಅಗತ್ಯವಾದರೂ ಏನಿದೆ? ಮನುಷ್ಯ ಸಮುದಾಯಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಸಮುದಾಯದ ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡುವ ಅಗತ್ಯವೇಕೆ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ? ಇಂಥವೇ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಎತ್ತುವುದರ ಮೂಲಕ ಈಗ ಬದುಕಿರುವ ಜನರಿಗೆ ತಮ್ಮ ವರ್ತಮಾನವನ್ನು ಬಿಂಬಿಸಲು ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಗತಕಾಲವನ್ನು ಹಾಗೂ ವರ್ತಮಾನವನ್ನು ನಮಗೇ ಬಿಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಗತ್ಯವಾದರೂ ಏನಿದೆ? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಉತ್ತರಿಸ ಬೇಕಾದರೆ ಮನುಷ್ಯ ಜೀವನವೆಂದರೇನು, ಅದರ ಉದ್ದೇಶವೇನು ಹಾಗೂ ಏಕೆ ಅಂಥ ಉದ್ದೇಶಗಳು ಬೇಕು ಎಂಬುದರ ಕಲ್ಪನೆ ನಮಗಿರಬೇಕು. ಮನುಷ್ಯರ ಏಳೆಯನ್ನು ನಾವು ಬಯಸಬೇಕಾದರೆ ('ಒಳ್ಳೆಯ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕೆಂದರೆ', ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದರೆ ಏನೇ ಆಗಿದ್ದರೂ) ನಾವು ಒಂದಲ್ಲಾ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಗತಕಾಲವಿರುವವರು ಎಂಬುದಾಗಿ ಭಾವಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಾಳಬೇಕು ಹಾಗೂ ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ಏಳೆಯನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಒಬ್ಬನು ಗತಕಾಲವನ್ನು ಆತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳಾಗಿ ವಿಕಾಸಹೊಂದಿದ ಬಹುತೇಕ ಮಾನವಸಮುದಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನ ಏಳೆಯ ಕುರಿತಾಗಿ, ಅಂದರೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಜೀವನವೆಂದರೇನು ಎಂಬುದರ ಕುರಿತಾಗಿ, ಒಂದು ಸಹಮತವು ಅಂತಸ್ಥವಾಗಿ

ಇರುತ್ತದೆ. ಆ ಸಹಮತವು ಕೂಡಾ ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಯಷ್ಟೇ (ಅಂದರೆ ಮನುಷ್ಯನ ಏಳಿಗೆಯೆಂದರೆ ಸಂತೋಷವಾಗಿರುವುದು ಎಂಬುದಾಗಿ) ಸಾಮಾನ್ಯ ಹಾಗೂ ಅಮೂರ್ತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಪ್ರತೀ ಮನುಷ್ಯ ಸಮುದಾಯವೂ ತನ್ನ ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು ಒಂದಿಲ್ಲೊಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ.

ಆದರೆ ಸೇಂಟ್ ಅಗಸ್ಟೈನನು ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಸೂತ್ರೀಕರಿಸಿದ್ದು ಕ್ರೈಸ್ತ ಧಿಯಾಲಜಿಯ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ. ಅಂದರೆ, ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು ವಿಚಾರಣೆಗೂ ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು ಕಥೆಯ 'ಸತ್ಯ'ಕ್ಕೂ ಅವಿನಾಭಾವಿಯಾದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವ ಧಿಯಾಲಜಿಯ ವಿಷಯವನ್ನು ಅವನು ಸೂತ್ರೀಕರಿಸಿದನು. ಈಗಾಗಲೇ ನಾನು ತಿಳಿಸಿದಂತೆ ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿಪಾದನೆಗಳು ಸತ್ಯವೆಂಬುದು ಯೆಹೂದಿಗಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ನರಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಒಂದೊಮ್ಮೆ ಆ ಪ್ರತಿಪಾದನೆಗಳು ಸುಳ್ಳಾಗಿದ್ದು ಮನುಕುಲವು ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ಈ ಸುಳ್ಳುಗಳನ್ನಾಧರಿಸಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಸದ್ಗತಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಸೇಂಟ್ ಅಗಸ್ಟೈನನ ಪ್ರಕಾರ ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು ಈ ರೀತಿಯ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಅನ್ಯ ಮಾರ್ಗವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ಧೋರಣೆಯು 'ಸತ್ಯ'ವಾದ ಗತಕಾಲವನ್ನೇ ಅರಸಿತು: ಅಂದರೆ ಒಬ್ಬನು ಗತಕಾಲವನ್ನು ಹೇಗೆ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೊಳಪಡಿಸಲೇಬೇಕು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಆ ಧೋರಣೆಯೇ ಉತ್ತರವಾಗಿತ್ತು. ಒಬ್ಬನು ಅಂಥ 'ಸತ್ಯ'ವಾದ ಗತಕಾಲವನ್ನು ಪಡೆಯಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಗತಕಾಲವನ್ನು ಅಭ್ಯಸಿಸಬೇಕು. ಇಂಥ 'ಸತ್ಯ'ವಾದ ಗತಕಾಲವನ್ನು ಪರಿಶ್ರಮವಹಿಸಿ (ಸ್ಪಿಷ್ಟರೊಳಗೆ ಹಾಗೂ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದ ಚರ್ಚಿನ ಪಾದ್ರಿಗಳ ಬರವಣಿಗೆಗಳನ್ನು) ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿಯೇ ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಅಗಸ್ಟೈನ್ ತಿಳಿಸುತ್ತಾನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು ಡೆವಿಲ್ಲನ ಕಥೆಗಳನ್ನು ನಂಬಿ ಮನುಕುಲವು ಮೋಸಹೋಗಿದೆ. ಮನುಕುಲವು ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು ಸುಳ್ಳುಗಳನ್ನೇ ನಂಬಿಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ (ಮನುಷ್ಯ ಸಮುದಾಯಗಳು ತಮ್ಮ ಅನೇಕ ಗತಕಾಲಗಳ ಕುರಿತು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಕಥೆಗಳೇ ಈ ಸುಳ್ಳುಗಳೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟ) ಒಬ್ಬನಿಗೆ 'ಸತ್ಯ'ದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಅಗಸ್ಟೈನನ ಪ್ರಕಾರ ಈ 'ಸತ್ಯ'ಕ್ಕೆ ಬೈಬಲ್ಲೊಂದೇ ಆಧಾರ.

ಎಲ್ಲಾ ಮನುಷ್ಯರೂ 'ಸತ್ಯ'ವನ್ನೇ ಅರಸಲು ಬಯಸುವುದರಿಂದ ಅವರು ಗತಕಾಲವನ್ನು ಅಭ್ಯಸಿಸುವಾಗಲೂ ಸತ್ಯವನ್ನೇ ಅರಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬಂತೇ ಮಾತನಾಡುವುದು ನಮಗಿಂದು ರೂಢಿಯಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಎರಡು ಮುಖ್ಯವಾದ ಚರ್ಚಾಂಶಗಳು ಇವೆ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಗತಕಾಲದ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ನಡೆಸುವ ಅಗತ್ಯವಾದರೂ ಏನು? ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ 'ಸತ್ಯ'ವೆಂದರೇನು ಎಂಬ ಸಮಸ್ಯೆ.

ಮೊದಲನೆಯ ಚರ್ಚಾಂಶವನ್ನು ನೋಡಿ. ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತಂತೆಯೆ ನಿಮ್ಮ ಸಮುದಾಯದ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವುದರ ಬದಲಾಗಿ ಅದನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಕೊಳ್ಳಪಡಿಸುವ ಅಗತ್ಯವೇನಿದೆ? ಅಂದರೆ, ರಾಮಾಯಣ, ಮಹಾಭಾರತ, ಪುರಾಣ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಗತಕಾಲದ ಕಥೆಗಳೆಂಬಂತೆಯೆ ಹೇಳಿದರೆ ನಮಗೇಕೆ ತೃಪ್ತಿಯಿಲ್ಲ? ನಾವೇನನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಬೇಕು? ಏಕಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಸೂಕ್ತವೆನ್ನಿಸುವ ಉತ್ತರವೊಂದೆ: 'ಈ ಕಥೆಗಳು ಸತ್ಯವೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕು'. ಏಕೆ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಿ: ಈ ಕಥೆಗಳು ಸತ್ಯವೆಂಬುದನ್ನು ನಾವೇಕೆ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕು? ಕಡೆಗೂ ಈ ಕಥೆಗಳು ಸಹಸ್ರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಪ್ರಚಲಿತದಲ್ಲಿವೆ ಹಾಗೂ ಅವು ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರು (ಹಾಗೂ ನಮ್ಮ ಬಹುತೇಕ ಸಮಕಾಲೀನರು) ಮನುಷ್ಯನ ಕಲ್ಯಾಣದ ಕುರಿತು ನಡೆಸಿದ ಹುಡುಕಾಟದ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಹಾಗೂ ಶ್ಲಾಘನೀಯವಾಗಿ ಪೂರೈಸಿವೆ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ಗತಕಾಲವನ್ನು 'ಅಧ್ಯಯನ' ನಡೆಸಬೇಕಾದ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಅಗತ್ಯವೇನಿದೆ?

ಇದಕ್ಕೆ ಮೊದಲನೆಯ ಸಂಭವನೀಯ ಉತ್ತರವನ್ನು ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹಿಗಿಡಬಹುದು: ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತ ನಮ್ಮ ಕಥೆಗಳು ಸುಳ್ಳಾದರೆ ಏನಾಗಬಹುದು? ಇದಕ್ಕೆ ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರತಿಪ್ರಶ್ನೆಯ ರೂಪದ ಉತ್ತರವನ್ನು ನೀಡುತ್ತೇನೆ: ಸುಳ್ಳಾದರೇನಂತೆ? ನಮ್ಮ ಏಳಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡುತ್ತವೆ ಅಂತಾದಮೇಲೆ ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು ನಾವು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ಕಥೆಗಳು ಸತ್ಯವಾದರೇನು, ಸುಳ್ಳಾದರೇನು? ಸುಳ್ಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸತ್ಯವನ್ನು ಆಯ್ಕೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಈ ಮುಂದಿನ ಕಾರಣಗಳು ಬೇಕು: ೧. ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತ ಸತ್ಯವು ನಮ್ಮ ಮನುಷ್ಯ ಬಾಳ್ವೆಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು ಹಾಗೂ ೨. ಸುಳ್ಳುಗಳು ನಮ್ಮನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡುತ್ತವೆ. ಇಂಥ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುವವರೆಗೆ ಗತಕಾಲವನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ನೀಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಈ ಚರ್ಚಾಂಶವನ್ನೇ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸುವ ಎರಡನೆಯ ಉತ್ತರವೊಂದಿದೆ: 'ಸತ್ಯ'ವನ್ನು ತಿಳಿದಲ್ಲದೇ ಗತಕಾಲದ ಜ್ಞಾನವಾಗುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಗತಕಾಲದ ಇಂಥ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಮತ್ತೂ ಸಮರ್ಥಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ ಏಕೆಂದರೆ ಜ್ಞಾನವೇ ಅದಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥನೆಯಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಉತ್ತರವೂ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಏಕೆ?

ಇದು ನಮ್ಮನ್ನು ಎರಡನೆಯ ಚರ್ಚಾಂಶಕ್ಕೆ ತರುತ್ತದೆ. ಸತ್ಯದ ಕುರಿತಂತೆ ನಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಅರ್ಥವಾಗಬಹುದಾದ ಒಂದೇಒಂದು ಗ್ರಹಿತೆಯ ಪ್ರಕಾರ ನಾವು 'ಸತ್ಯ'ವನ್ನು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸುತ್ತೇವೆ, ಅಂದರೆ ಅದೊಂದು ಭಾಷೆಯ ಅಂಗವಾಗಿದೆ.

(ಅಂದರೆ, ವಾಕ್ಯಗಳ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ನಾವು ಸತ್ಯ ಸುಳ್ಳುಗಳ ಭೇದವನ್ನು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ). ಸತ್ಯದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಉಪಯೋಗಿಸಿದರೂ ('ಇಂಥವನು ನನ್ನ ನಿಜವಾದ ಗೆಳೆಯ' ಅಥವಾ 'ಸತ್ಯವಷ್ಟೇ ನಿಜ' ಎನ್ನುವಾಗ) ಈ ಇತರ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಗೊಳಿಸಲು ವಿಫಲರಾಗುತ್ತೇವೆ. ಈ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಇಂದು ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಆಕರಗಳು ಇವೆ: ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ದೂರವಾಣಿ ಬಳಕೆದಾರರ ಪಟ್ಟಿಗಳು ಇವೆ. ಇಂಥ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಜಗತ್ತಿನ ಕುರಿತ ಸತ್ಯಗಳೇ ಮೈವೆತ್ತಂತಿವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಚರಿತ್ರಕಾರರು ಅರಸುವ ಸತ್ಯಗಳೂ ಇಂಥ ದೂರವಾಣಿ ಬಳಕೆದಾರರ ಪಟ್ಟಿಗಳಂತೆಯೆ ಆಗಬಹುದಲ್ಲದೇ ಬೇರೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಗತಕಾಲದ ನಿಜಾಂಶಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯೇನು ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ 'ಜ್ಞಾನ'ಕ್ಕೂ ಅಂಥ ಸಂಗ್ರಹಕ್ಕೂ ಏನು ಸಂಬಂಧ ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಹಾಗೇ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ. ಅಂಥ ಜ್ಞಾನದಲ್ಲೇನೂ ವಿಶೇಷವಿಲ್ಲ.

'ಚರಿತ್ರೆಯ ವಿವರಣೆ'ಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಈ ಮೇಲಿನ ಹೇಳಿಕೆಗೆ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯನ್ನೆತ್ತಬಹುದು. ಈ ವಿವರಣೆಗಳು ಜ್ಞಾನವಲ್ಲವೆ? ಅವು ಅಲ್ಲವೇ ಅಲ್ಲ. ಮೊತ್ತಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಅಂಥ ವಿವರಣೆಗಳೆಲ್ಲಾ ತಾತ್ಪರ್ಯವಾದವುಗಳು: ನಿಜಗಳು ಎಷ್ಟೇ ಆಗಾಧವಾದ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿರಬಹುದು, ಆದರೆ ಯಾವುದೋ ಕಲ್ಪಿತ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಹೊಸೆಯುವುದರ ಮೂಲಕ ಈಗಾಗಲೇ ಸಂಗ್ರಹಿತವಾದ ನಿಜಗಳ ಕುರಿತು ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಒಬ್ಬನು ಸೃಷ್ಟಿಸಲಾರ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಅಂಥ ವಿವರಣೆಗಳು ನಿಜವಾದ ವಿವರಣೆಗಳೇ ಅಲ್ಲ: ಅವು ಕೇವಲ ನಿಜಾಂಶಗಳ ನಡುವಿನ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಸಂಬಂಧವನ್ನೋ ಇಲ್ಲ ಅವುಗಳು ಸೂಚಿಸುವ ಪ್ರಮೇಯವನ್ನೋ ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಮೂರನೆಯದಾಗಿ ಅಂಥ ಪ್ರಮೇಯವು ಮನಃಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೋ ಇಲ್ಲ ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೋ ಸೇರಿದ 'ವಿವರಣೆಯ' ಸಾಮಾನ್ಯಜ್ಞಾನದ ಒಂದು ರೂಪವಾಗಿರಲೇಬೇಕು. ನಾಲ್ಕನೆಯದಾಗಿ, ಸೂಚಿತವಾದ ಪ್ರಮೇಯಗಳ 'ಸತ್ಯ'ವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸಲು ನಾವು ಈಗಾಗಲೇ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ ನಿಜಾಂಶಗಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಅಂಥ ವಿವರಣೆಗಳು ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು ತಾತ್ಪರ್ಯವಾದ ಕಥೆಗಳ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಬಹುದಷ್ಟೆ. ಅವು 'ಚರಿತ್ರೆಯ ವಿವರಣೆಗಳ' ಸ್ವರೂಪವನ್ನಂತೂ ಸೃಷ್ಟೀಕರಿಸಲಾರವು.

ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ, ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಬರೆಯುವವರು ತಾವೇನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ('ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಹುಡುಕುವುದು') ವಾಸ್ತವಿಕವಾಗಿ ಏನನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೋ (ನಿಜಾಂಶಗಳನ್ನು

ಕಲೆಹಾಕುವುದು) ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಒಂದು ಮೂಲಭೂತವಾದ ಅಂತರವಿದೆ. ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು 'ಸತ್ಯವನ್ನು' ಹುಡುಕುತ್ತಿರುವಾಗ ತನ್ನ ಓದುಗನಿಗೆ ಅದು ಸಿಕ್ಕಿದೆಯೆ ಎಂಬುದಾಗಲೀ ಅದನ್ನೇಕೆ ಹುಡುಕಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಲೀ ಚರಿತ್ರಕಾರನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಚರಿತ್ರಕಾರನ 'ಪ್ರಾಚ್ಯ ದಾಖಲೆ'ಯು ಮನುಕುಲದ 'ಸಮುದಾಯ ಸ್ಮೃತಿ'ಯೇನಲ್ಲ. ಅದು ಕೇವಲ ಗ್ರಂಥಾಲಯದಲ್ಲಿ ಧೂಳು ಹಿಡಿಯುತ್ತಿರುವ ದಾಖಲೆಗಳ ಸಂಗ್ರಹವಾಗಿದೆ ಅಷ್ಟೆ.

ಇಂಥ 'ಪ್ರಾಚ್ಯ ದಾಖಲೆ'ಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಶೋಧನೆ ನಡೆಸಿ ಸೇಂಟ್ ಅಗಸ್ಟೈನನ 'ಸತ್ಯ'ವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುವುದಾಗಲೀ ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವುದಾಗಲೀ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವನ ಸತ್ಯವು ನಜರೆತ್‌ನ ಏಸುವಿನ ಕ್ರಿಸ್ತನ ಹಾಗೂ ಬೈಬಲ್ಲಿನ ಕುರಿತಾಗಿತ್ತು. ಆತನ ಪೂರ್ವಜರು ನಜರೆತ್‌ನ ಏಸುವು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಬದುಕಿದ್ದನು ಎಂಬುದನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ್ದರು ಹಾಗೂ ಅವರ ಧಿಯಾಲಜಿಗಳು ಅವನು ದೇವದೂತನೆಂಬುದನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದ್ದವು. ಹಾಗಾಗಿ ಗತಕಾಲವನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಈ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಆಧಾರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದನು. ಆತನ ಈ ಧಿಯಾಲಜಿಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು 'ಸೆಕ್ಯುಲರ್' ಎಂಬಂತೆ ತೋರುವ ಡಾಗ್ಮಾಗಳನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ಲೇಪಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವೇನಿದೆ ?

ಎರಡನೆಯ ಮಧ್ಯಬಿಂದು

೧೧೬೦ ರಲ್ಲಿ ಪ್ಯಾರೀಸಿನ ನೋತ್ರದಾಮ್‌ನ ಫಾನ್ಸೆಲರ್ ಆಗಿದ್ದ ಪೀಟರ್ ಕಾಮೆಸ್ಪರ್ ಎಂಬವನು *Historica Scholastica* ಎಂಬ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಬರೆದನು. ಅದು ಯುರೋಪಿನ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಅಪಾರವಾದ ಜನಪ್ರಿಯತೆಯನ್ನು ಗಳಿಸಿತು. ಆತನ ಈ ಸೇಕ್ರೆಡ್ ಚರಿತ್ರೆಯ ಪರಿಶಿಷ್ಟದಲ್ಲಿ *incidentiae* ಎಂಬ ಕಿರುಅಧ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿದ್ದನು. ಈ ಅಧ್ಯಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮೈಥಾಲಜಿಗಳನ್ನು ಆತನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ನೀಡಿದ್ದಾನೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಪಾತ್ರಗಳ ಕುರಿತು ಆತನು ಈ ಮುಂದಿನಂತೆ ತಿಳಿಸುತ್ತಾನೆ: ರೈೂರೊಸ್ಪರ್‌ನು ಮ್ಯಾಜಿಕ್‌ನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಅದನ್ನು ಏಳು ಸ್ತಂಭಗಳ ಮೇಲೆ ಕೊರೆದನು; ಇಸಿಸ್ ಇಜಿಪ್ಟಿಯನ್ನರಿಗೆ ಅಲ್ಫಾಬೆಟ್ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿ ಹೇಗೆ ಬರೆಯಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿದಳು; ಮಿನರ್ವಾ ಅನೇಕ ಕಲೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿದಳು, ಅದರಲ್ಲೂ ನೇಯ್ಗೆಯನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕಲಿಸಿದಳು; ಪ್ರೊಮೆಥಿಯಸ್ ಬಹುಶಃ ಅಜ್ಞಾನಿಗಳಿಗೆ ಬೋಧಿಸಿದನು ಅಥವಾ *automata* ವನ್ನು ರಚಿಸಿದನು. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಶಕ್ತಿಶಾಲೀ ಸ್ಪಿರಿಟ್‌ಗಳೂ ಆರಾಧನೆಗೆ ಅರ್ಹವಾಗಿವೆ, ಹಾಗಾಗಿ ಅವು ಪಿತೃಗಳು

ಎಂಬುದಾಗಿ ಪೀಟರ್ ಕಾಮೆಸ್ಪರ್ ಸೂಚಿಸುತ್ತಾನೆ: ಅವು ಮನುಕುಲದ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಗಳು ಹಾಗೂ ಗುರುಗಳು, ಹಾಗೂ ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ಅವೆಲ್ಲ ನಾಗರಿಕ ಸಮಾಜದ ಪಿತೃಗಳು.

ಒಂದೆಡೆ ಜನರ ಗತಕಾಲವನ್ನು ನೋಡುವ ಈ ಶೈಲಿಯು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಅಂಥ ಕಥನಗಳನ್ನು ತುಚ್ಛವಾಗಿ ನೋಡುವ ಧೋರಣೆಯೂ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಸರ್ ಬಾಬಿಂಗ್‌ಟನ್ ಮೆಕಾಲ್ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ದಾಖಲಿಸುವಾಗ ಈ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಾನೆ:

ನನ್ನ ನಂಬಿಕೆಯ ಪ್ರಕಾರ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿತವಾದ ಚರಿತ್ರೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಕಲೆಹಾಕಿದರೂ ಅದು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿನ ಅರ್ಧಬರ್ಧ ಸಂಗ್ರಹಗಳು ನೀಡುವ ಮಾಹಿತಿಗೂ ಸರಿಸಾಟಿಯಾಗಲಾರದು.

ಇದು ಕೇವಲ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಪ್ರಶ್ನೆ... ನಾವು ನಿಜವಾದ ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರ ಹಾಗೂ ಸರಿಯಾದ ಚರಿತ್ರೆಯ ನೀಡಲು ಶಕ್ತರಾಗಿದ್ದೇವೆ... ಹಾಗಿರುವಾಗ... ಮೂವತ್ತು ಅಡಿ ಎತ್ತರದ ರಾಜರು, ೩೦ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಆಳ್ವಿಕೆಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ಚರಿತ್ರೆಯ ಜ್ಞಾನವನ್ನು - ಮತ್ತು ಬೆಲ್ಲ ಹಾಗೂ ಬೆಣ್ಣೆಗಳ ಸಮುದ್ರದಿಂದ ಮಾಡಿದ ಭೂಗೋಳವನ್ನು ನಾವು ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಬೇಕೆ, ಬೇಡವೆ ? (Keay John 1981, India Discovered, London: Collins, 1988: p.77 ರಲ್ಲಿ ಉದ್ಧೃತ, ಇಟಾಲಿಕ್ ನನ್ನದು)

ನನ್ನ ಪ್ರಸ್ತುತ ಲೇಖನದ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಈ ಮೇಲಿನ ಎರಡೂ ಧೋರಣೆಗಳೂ ಒಂದೇ ನಾಣ್ಯದ ಎರಡು ಮುಖಗಳಿದ್ದಂತೆಯೆ. ಒಂದು ಮುಖವು ಗತಕಾಲದ ಜನರ ಹಾಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಚ್ಛನ್ನ ಚರಿತ್ರೆಯೆಂಬಂತೆಯೆ ನೋಡಿ ಅಂಥ ಕಥನಗಳಲ್ಲಿ ಸತ್ಯದ ತಿರುಳನ್ನು ಶೋಧಿಸುತ್ತದೆ. ಇತರ ಜನರಿಗೆ ಚರಿತ್ರೆಯ ಕಥನವನ್ನು ಬರೆಯಲು ತಿಳಿಯದಿದ್ದುದರಿಂದ (ಅಥವಾ ಅವರು ಬರೆಯಲು ಕಾಳಜಿ ತೋರಿಸದಿದ್ದುದರಿಂದ) ಆ ಕಥೆಗಳ 'ಅರ್ಥವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಿ' ಅವುಗಳ 'ಸತ್ಯ'ವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ಈ ಧೋರಣೆಯು ಭಾವಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಐರೋಪ್ಯ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳು ಇಟಲಿಯ ರಿನೇಸಾನ್ಸ್ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗ್ರೀಕರ ಮಿಥ್‌ಗಳನ್ನು ಈ ಧೋರಣೆಯಿಂದ ನೋಡಿದ್ದರು. ಗ್ರೀಕರ ಕಥೆಗಳು ಮನುಷ್ಯನ ಸದ್ಗುಣಗಳ ಕುರಿತು ಹೇಳುತ್ತಿವೆ, ಆದರೆ ಅವು 'ನಾಯಕರು' ಹಾಗೂ 'ದೇವತೆ'ಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಸದ್ಗುಣಗಳನ್ನು (ದೈರ್ಯ, ಶೌರ್ಯ, ಔದಾರ್ಯ, ನ್ಯಾಯವಂತಿಕೆ, ಇತ್ಯಾದಿ) ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತವೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವರು ಅಂದುಕೊಂಡರು.

ಪ್ರಾಚೀನ ಗ್ರೀಕರ ಸಮಾಜವನ್ನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಹಾಗೂ ಅವರು ಏನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಅವರ ಮಿಥ್‌ಗಳು ಹಾಗೂ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ಓದುವ ಅಗತ್ಯವಿತ್ತು.

ಐರೋಪ್ಯ ಎನ್‌ಲೈಟೆನ್‌ಮೆಂಟ್‌ನ 'ನಾಯಕರು' ಇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ನಾಣ್ಯದ ಮತ್ತೊಂದು ಮುಖವನ್ನು ನಿರ್ದಿಷ್ಟಿಸುತ್ತಾರೆ. 'ಪ್ರಾಚೀನರ ಜೊತೆಗಿನ ತಮ್ಮ ಜಗಳ'ದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಚೀನ ಗ್ರೀಕ್ ಸಮಾಜದ ಸಾಧನೆಗಳ ಕುರಿತು, ಅದರಲ್ಲೂ ಅವರ ಮಿಥ್‌ಗಳು ಹಾಗೂ ಕಥೆಗಳ ಕುರಿತು ಅವರು ಕಟುವಾದ ವಿಮರ್ಶೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿದರು. 'ನಿಜ'ಗಳು ಹಾಗೂ 'ಚರಿತ್ರೆ'ಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಮನುಷ್ಯನ ಕಾಡು ಕಲ್ಪನೆಯಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಿಥ್‌ಗಳು ಹಾಗೂ ಕಥೆಗಳಿದ್ದವು. ಈ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಕೇವಲ 'ಮನರಂಜನೆ' ಗಾಗಿ ಓದಬಹುದು; ಅವುಗಳಿಗೆ ಬೇರೆ ಯಾವುದೇ ಸ್ಥಾನಮಾನವನ್ನು ನೀಡುವುದೆಂದರೆ ಭ್ರಮೆಯಲ್ಲಿ ಬದುಕಿದಂತೆಯೇ. ಅವೆಲ್ಲ ಕವಿಗಳು ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು ಕಟ್ಟಿದ ಸುಳ್ಳುಗಳು. ಥುಸಿಡೈಡಸ್‌ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಉಳಿದ ಪ್ರಾಚೀನರು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ್ದೆಲ್ಲ ಮಿಥ್‌ಗಳು ಹಾಗೂ ಕಟ್ಟುಕಥೆಗಳು ಅಷ್ಟೆ. 'ಗತಕಾಲವು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಹೇಗಿತ್ತು' ಎಂಬುದರ ಕುರಿತು ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣನ್ನು ತೆರೆಸುವುದರ ಬದಲಾಗಿ ಈ ಕಥೆಗಳು ನಮ್ಮನ್ನು ವಂಚಿಸುತ್ತವೆ.

ಈ ಎರಡೂ ಧೋರಣೆಗಳಲ್ಲೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಕಾಣುವುದೆಂದರೆ ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತ ಕಥೆಗಳನ್ನು ನಾವು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲೇಬಾರದು ಎಂಬ ವಿಚಾರ. ಅಂಥ ಕಥೆಗಳು ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತಾಗಿ ಇಲ್ಲ; ಅವು ಮನುಷ್ಯನ ಕಲ್ಪನಾಲಹರಿಗಳು. ಚರಿತ್ರೆಲೇಖನದಿಂದಷ್ಟೇ ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯ, ಹಾಗೂ ನಮಗೇನಾದರೂ ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು ಕಾಳಜಿಯು ಇದ್ದಿದ್ದೇ ಹೌದಾದಲ್ಲಿ ನಾವು ಚರಿತ್ರೆವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲೇ ನಮ್ಮ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಬೇಕು. ಬೇರೆ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಈ ಎರಡೂ ಧೋರಣೆಗಳೂ ಸೂಚಿಸುವುದೇನೆಂದರೆ ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತ ನಮ್ಮ ಕಥೆಗಳು ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲೂ ನಿಜವಲ್ಲ. ಅವು ಈ ಜಗತ್ತಿನ ವಸ್ತುಗಳು ಅಥವಾ ಘಟನೆಗಳ ಕುರಿತು ತಿಳಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ನಮಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವು ಅದನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದವರ ಕುರಿತು ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಏನನ್ನಾದರೂ ತಿಳಿಸಬಹುದು, ಹಾಗೂ ಮನುಷ್ಯನ ಕಲ್ಪನಾಶಕ್ತಿಯ ಸ್ವರೂಪದ ಕುರಿತು ಕೂಡಾ ತಿಳಿಸಬಹುದು. ಅವುಗಳಷ್ಟಕ್ಕೇ ಅವು ಏನನ್ನೂ ತಿಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ನಿಜವೇ ಆಗಿದಲ್ಲಿ, ಕೆಲವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಯುತ್ತವೆ: ತೀರಾ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಜನರು ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಏಕೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ? ಜಗತ್ತಿನ ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡುವುದರ ಬದಲಾಗಿ ಅವರೇಕೆ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಬರೆದರು?

ಥುಸಿಡೈಡಸ್ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾಧಾರಿತ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಬರೆಯಬಹುದಾದರೆ ವಾಲ್ಮೀಕಿ, ವ್ಯಾಸ ಮುಂತಾದವರು ಏಕೆ ಅದನ್ನು ಬರೆಯಬಾರದು? ಇತ್ಯಾದಿ.

ಈ ಎರಡೂ ಧೋರಣೆಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸುವ ಮತ್ತೂ ಒಂದು ಅಂಶವಿದೆ: ಗತಕಾಲವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಉಪಾಯ ತಮ್ಮಲ್ಲೊಂದೇ ಇದೆ, ಹಾಗೂ ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು ಹೇಗೆ ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸಲೇಬೇಕೆಂಬುದು ತಮಗೊಂದೇ ಗೊತ್ತು ಎಂಬ ನಿಲುವು. ಕೊಮೆಸ್ಪರ್‌ನಿಗೆ ಅವನ ಧಿಯಾಲಜಿಯಿಂದಾಗಿ ಆ ಖಚಿತತೆಯು ಒದಗಿತ್ತು; ಮೆಕಾಲೆಯಂಥವರು (ಹಾಗೂ ಎನ್‌ಲೈಟೆನ್‌ಮೆಂಟ್ ಚಿಂತಕರು) ನಂಬಿದ ಪ್ರಕಾರ ಗತಕಾಲವನ್ನು ಹೇಗೆ ಅಭ್ಯಸಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ತಮಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿದಿದೆ, ತಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ತಲೆಮಾರುಗಳಿಗೆ ಅದು ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಂತ ಅವರ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯು ಸರಿಯೆಂಬುದಾಗಿ ಅಪಾರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ: ಈ ಎನ್‌ಲೈಟೆನ್‌ಮೆಂಟ್ ನಾಯಕರು ಮಾನವನ ಗತಕಾಲವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಒಂದಿಲ್ಲೊಂದು ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೊಮೆಸ್ಪರ್‌ನ ಹಾಗೆಯೇ ಅವರದೂ ಧಿಯಾಲಜಿಯ ಧೋರಣೆಯೇ ಆಗಿತ್ತು. ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ?

ಕ್ಯಾಥೋಲಿಕರಿಗೂ ಪ್ರೊಟೆಸ್ಟಾಂಟರಿಗೂ ನಡುವೆ 'ಪವಾಡಗಳ' ಕುರಿತಾಗಿ ಒಂದು ಜಗಳವಿತ್ತು. ಕ್ಯಾಥೋಲಿಕ್ ಚರ್ಚು ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಪವಾಡಗಳು ನಡೆದಿವೆಯೆಂದು ನಂಬಿತ್ತು. ನಿಜವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ, ಕ್ಯಾಥೋಲಿಕರು ಇವತ್ತಿಗೂ holy mass ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ವೈನ್ ಮತ್ತು ಬ್ರೆಡ್‌ಗಳು ಕ್ರಿಸ್ತನ ಮಾಂಸ ಮತ್ತು ರಕ್ತಗಳಾಗಿ ಬದಲಾಗುತ್ತವೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ನಂಬುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ತೀರಿಕೊಂಡ ಸೇಂಟ್‌ಗಳು ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರೆಂಬುದಾಗಿಯೂ ನಂಬುತ್ತಾರೆ ಹಾಗೂ ಕೆಲವು ಪ್ರಾರ್ಥನಾ ಸ್ಥಳಗಳು ಹಾಗೂ ಅವಶೇಷಗಳಿಗೆ ಪವಾಡಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಆರೋಪಿಸುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರೊಟೆಸ್ಟಾಂಟರು ಕ್ಯಾಥೋಲಿಕರ ಈ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಖಂಡಿಸುತ್ತಾರೆ: ಅವರು ಅಂಥ ಯಾವುದೇ ಸೇಂಟ್‌ಗಳ ಮಧ್ಯಪ್ರವೇಶವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ ಹಾಗೂ ಗಾಡ್‌ನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಪವಾಡಗಳನ್ನು ಆರೋಪಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಅಂಥ ಶಕ್ತಿಗಳಿವೆಯೆಂದು ನಂಬಲಾದ ಪೂಜಾಸ್ಥಳಗಳು ಹಾಗೂ ಅವಶೇಷಗಳ ಕುರಿತು ತಿರಸ್ಕಾರವಿದೆ. ಅಂದರೆ ಪ್ರೊಟೆಸ್ಟಾಂಟ್ ಧಿಯಾಲಜಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಮನುಷ್ಯನ ಗತಕಾಲವನ್ನು ಕ್ಯಾಥೋಲಿಕರ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಸಿಸಬಾರದು. ಮನುಷ್ಯನ ಗತಕಾಲವು ಮನುಷ್ಯಸಾಧ್ಯವಾದ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಒಳಗೊಂಡಿರಬೇಕು. ಮನುಷ್ಯನ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಅತಿಮಾನುಷವಾದ ಯಾವ ಘಟನೆಯೂ ನಡೆಯುವಂತಿಲ್ಲ; ಕೊನೆಗೂ ಯೇಸುಕ್ರಿಸ್ತನ ಮರಣ ಹಾಗೂ ಪುನರಾಗಮನಗಳು (ಹಾಗೂ ಆತನ ಪವಾಡಗಳು) ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ

ಸಂಬಂಧಿಸಿಲ್ಲ. ಗಾಡ್‌ನ ಮಧ್ಯಪ್ರವೇಶವಾಗಲೀ ಪವಾಡವಾಗಲೀ (ಅವು ಕೇವಲ ಪವಾಡಗಳು) ಬೈಬಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ದಾಖಲಾಗಿವೆ. ಅವನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಉಳಿದವನ್ನೆಲ್ಲ ಮನುಷ್ಯರೇ ಸೇರಿಸಿದ್ದು. ಬೈಬಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರತಾಗಿ ಬರುವ ಪವಾಡದ ದಾಖಲೆಗಳೆಲ್ಲ ಮನುಷ್ಯನ ಮನೋವಿಕಾರವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತವೆ. ಮನುಕುಲದ ಚರಿತ್ರೆಯು ಮನುಷ್ಯರು ಭ್ರಷ್ಟರಾಗುತ್ತಾ ಸಾಗಿದ್ದನ್ನು ದಾಖಲಿಸಬಹುದು ಅಷ್ಟೆ; ಅದು ಅವರ ಪತನ ಹಾಗೂ ದೋಷಗಳ ಕಥೆಯಾಗಿದೆ. ಮನುಷ್ಯರ ಗತಕಾಲವು ಮನುಷ್ಯಮಾತ್ರರ ಸಾಧನೆಗಳ 'ಸತ್ಯ'ದಾಖಲೆಗಳು ಆಗಿರಲೇಬೇಕು. ಮನುಷ್ಯನ ಚರಿತ್ರೆಯು ಆತ್ಮೋದ್ಧಾರವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡರೆ ನಿರಾಶೆಯೇ ಗತಿ. ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತ ಕಥೆಗಳು ಮನುಷ್ಯನ ಏಳೆಯ ದಾರಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ಕಥೆಗಳು ಕೇವಲ ಸುಳ್ಳುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ದಾರಿತಪ್ಪಿಸುತ್ತವೆ. ಮನುಷ್ಯನ ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತ ಚರಿತ್ರೆಯು ನಮ್ಮಂಥ ಹುಲುಮಾನವರ ವೃತ್ತಾಂತವಷ್ಟೇ ಆಗಿದೆ. ಮನುಷ್ಯನ ಗತಕಾಲದ ಕಥನಗಳು ಅವನು ಹೇಗೆ ಬದುಕಬೇಕು ಹಾಗೂ ಹೇಗೆ ಸುಖವನ್ನು ಅರಸಬೇಕು, ಹೇಗೆ ಏಳೆಯನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಕಲಿಸುತ್ತವೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಭಾವಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದರೆ ಚರಿತ್ರಲೇಖನಕ್ಕೆ ಅಸಾಧ್ಯವಾದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಆರೋಪಿಸಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಸರಿ.

ಗಾಡ್‌ನ ಕೃಪೆಯೇ 'ಸತ್ಯವಾದ ರಿಲಿಜನ್', ಅದು ಮಾತ್ರವೇ ಮನುಷ್ಯನ ಗತ, ವರ್ತಮಾನ ಹಾಗೂ ಭವಿಷ್ಯದ ತೊಳಲಾಟದಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ಹೊರಗೆಳೆಯಬಹುದು. ಸುಖವೆಂದರೇನು ಹಾಗೂ ಅದನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದು 'ಸತ್ಯವಾದ ರಿಲಿಜನ್ನಿನ' ಕೆಲಸವಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾಗಿ ಯೋಚಿಸುವುದೆಂದರೆ ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಗಾಡ್‌ನ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಆರೋಪಿಸಿದ ಹಾಗೆ. ಎನ್‌ಲೈಟೆನ್‌ಮೆಂಟ್ ಚಿಂತಕರು ಮನುಷ್ಯನ ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತ ಈ ಧಿಯಾಲಜಿಯ ನಿಲುವನ್ನೇ (ತಮ್ಮ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ತವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ವೇಷತೊಡಿಸಿ) ಪುನರುತ್ಪಾದಿಸಿದರು. ಮೆಕಾಲ್ ಈ ಪ್ರೊಟೆಸ್ಟಾಂಟ್ ಧೋರಣೆಯ ಶಿಶು. ಇಂದು 'ಚಾರಿತ್ರಿಕ' ಧೋರಣೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ನಾವೇನನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆಯೋ, ಮನುಷ್ಯನ ಗತಕಾಲದ ಅಧ್ಯಯನದ ಕುರಿತ ನಮ್ಮ ಕಲ್ಪನೆಗಳೇನಿವೆಯೋ, ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡಲೇಬೇಕೆಂದು ನಂಬಿದ್ದೇವೆಯೋ, ಇವೆಲ್ಲವುಗಳ ಬೇರುಗಳು ಪ್ರೊಟೆಸ್ಟಾಂಟ್ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯಾನಿಟಿಯೊಳಗೆ ಆಳವಾಗಿವೆ. ಅಂದರೆ ಈ ಚರಿತ್ರೆಯು ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ (ಕ್ಯಾಥೋಲಿಕ್‌ರು ಹಾಗೂ ಪ್ರೊಟೆಸ್ಟಾಂಟರು ಇಬ್ಬರೂ ಭಾಗಶಃ ಹಂಚಿಕೊಂಡಿದ್ದು) ಹಾಗೂ ಪ್ರೊಟೆಸ್ಟಾಂಟ್ ಎರಡೂ ಆಗಿದೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯ ಮುಕ್ತಾಯ

ವಸಾಹತು ಆಳ್ವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷರು ತಮ್ಮ ನಂಬಿಕೆಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಬಲಾತ್ಕಾರವಾಗಿ ಹೇರಿದರು. ನಮ್ಮ ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು ನಾವು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಅವರು ಕೇಳಿದರು. ನಮ್ಮ ಇತಿಹಾಸ ಪುರಾಣಗಳ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಚರಿತ್ರಲೇಖನಗಳೋ ಎಂಬಂತೆ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡು ನಾವು ಅವುಗಳನ್ನು 'ಸತ್ಯ'ವೆಂಬಂತೆ ನಂಬಿಕೊಂಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅಪಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿದರು. ಅವರು ಏನನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದ ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳ ಕಥೆಯೂ ವಿಷಾದಕರವಾಗಿದೆ. ಅವರಿಗೆ ಎರಡೇ ದಾರಿಗಳು ಉಳಿದಿದ್ದವು: ಅಂಥ ಕಥೆಗಳ ಸತ್ಯವನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವುದು, ಇಲ್ಲ ಅವು ಗತಕಾಲದ ಸತ್ಯವೃತ್ತಾಂತಗಳು ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ದರ್ಶಿಸುವುದು. ವಸಾಹತು ದೊರೆಗಳ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಅಚ್ಚರಿಸಿ ಅವರು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೇನೆಂಬುದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳಿಗೆ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ವಸಾಹತು ದೊರೆಗಳ ಧೋರಣೆಯು ಕೇವಲ ಅವರ ವಿವೇಚನೆ, ವೈಚಾರಿಕತೆ ಹಾಗೂ ವೈಜ್ಞಾನಿಕತೆಗಳಿಗೆ ನಿರ್ದರ್ಶನವಾಗಿವೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವರು ಭಾವಿಸಿದರು. ಮೊದಲನೆಯ ಹಂತದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಚರಿತ್ರಲೇಖನದ ಅಭಾವವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಭಾರತದ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಬರೆದು ಆ ಕೊರತೆಯನ್ನು ತುಂಬಲು ಉದ್ಯುಕ್ತರಾದರು. ಆದರೆ ಅವು ಐರೋಪ್ಯ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ತೀರಾ ಅಗ್ಗದ ಬೆಲೆಗೆ ಮಾರಾಟ ಮಾಡಿದ 'ಚರಿತ್ರೆಯ ತಾತ್ವಿಕತೆ'ಯ ಸರಕುಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಎರಡನೆಯ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಅವರು ಕೂಡಾ ಐರೋಪ್ಯರ ಜೊತೆಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತ ಭಾರತೀಯ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಅಪಹಾಸ್ಯಮಾಡಿದರು. ಮೂರನೆಯ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಅವರು ಐರೋಪ್ಯರು ಭಾರತದ ಕುರಿತು ಬರೆದ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ತಮ್ಮದಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕೆ ಭಾರತೀಯ ಮಸಾಲೆಯನ್ನು ಸವರಿದರು; ಈ ಕೆಲಸವು ಎಂಪಿರಿಕಲ್ ವಿವರಗಳು ಸಿಕ್ಕಾಗಲೆಲ್ಲ ಅವನ್ನು ಸೇರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಗತಕಾಲವನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೊಳಪಡಿಸಿ ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಹಾಗೂ ನಾಗರಿಕತೆಯ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಬರೆಯುವ ಧೋರಣೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಸದೇನಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಹಾಗೂ ನಾಗರಿಕತೆಯ ಕುರಿತು ಪ್ರೊಟೆಸ್ಟಾಂಟರ ವಿಮರ್ಶೆಗೆ ಒಂದು ಹಳೆಯ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಈ ಚರಿತ್ರಲೇಖನಗಳು ಏನನ್ನು ಮಾಡುತ್ತವೆ? ಅವು ನಮಗೆ ಕಲಿಸುವುದೇನೆಂದರೆ ಮಹಾಭಾರತ ಯುದ್ಧವು ನಡೆದಿರಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಬಹುಶಃ ಇದೊಂದು

ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳ ನಡುವಿನ ಯುದ್ಧವಾಗಿರಲಿಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವೇ ಸಾಧ್ಯ. ಕವಿಕಲ್ಪನೆಯು ಅದನ್ನು ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯಿಂದ ವರ್ಣಿಸಿ ಮಹಾಕಾವ್ಯವನ್ನಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಚರಿತ್ರಕಾರರು ನಮಗೆ ತಿಳಿಸುವಂತೆ ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಉತ್ತರಭಾರತದಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಒಂದು ಯುದ್ಧವು ನಡೆದಿದೆ. ಕೃಷ್ಣನು ತನ್ನ ಕಿರುಬೆರಳಿನಿಂದ ಗೋವರ್ಧನವನ್ನು ಎತ್ತುವುದಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಘಟೋತ್ಕಚನು ತನ್ನ ರಾಕ್ಷಸೀಯ ಮಾಯೆಯಿಂದ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾಗಲೀ ಅಸಂಬದ್ಧಗಳು ಅಥವಾ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಗಳು. ಯಾವ ಮನುಷ್ಯನೂ ತನ್ನ ಕಿರುಬೆರಳಲ್ಲಿ ಪರ್ವತವನ್ನು ಎತ್ತುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ರಾಕ್ಷಸರು ಬಹುಶಃ ಒಂದು ಬುಡಕಟ್ಟಾಗಿರಬಹುದು. ಬೇರೆ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಮಹಾಭಾರತ, ರಾಮಾಯಣಗಳಂಥ ಕಥೆಗಳು ಅಪ್ರಬುದ್ಧರಾದ ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರ ಸುಳ್ಳುಗಳು ಅಥವಾ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಗಳು. ಅವರು ಏಕೆ ಅಪ್ರಬುದ್ಧರೆಂದರೆ, ಥುಸಿಡೈಡಸ್ ಅಥವಾ ಚೈನೀಯರು ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೂ ಸೋತರು. ಇಂಥ ಸತ್ಯಗಳು ನಮ್ಮ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಗೊತ್ತಾಗಲು ಸಾಧ್ಯ.

ಇತ್ತೀಚೆಗಿನವರೆಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಹಾನಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಚರಿತ್ರಕಾರರ ಗುಂಪಿಗೆ ನೆಹರೂಯುಗದ ಬಳುವಳಿಯಾಗಿ ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳ ಕುರಿತು ಒಂದು ಜಿಗುಷ್ಣೆಯ ಭಾವನೆಯು ಬಂದಿತ್ತು. ಅವರು ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳ ಕಟ್ಟಡಗಳಲ್ಲಿ ದರ್ಶನದ ಓದಾಡಿದರು. ಪ್ರಬಂಧಮಂಡನೆಗಾಗಿ ಅಂತರ್‌ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಮ್ಮೇಳನಗಳಿಗೆ ಸುತ್ತಾಡಿದರು, ಮೌಢ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿರುವ ಉಳಿದ ಭಾರತೀಯ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಎತ್ತರದ ಲಿದ್ದೇವೆಂಬುದಾಗಿ ಭಾವಿಸಿದರು. ಈ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಹುಟ್ಟು, ಸ್ವರೂಪ ಹಾಗೂ ಅರ್ಥಗಳ ಕುರಿತು ತಮಗಿರಬಹುದಾದ ದಿವ್ಯ ಅಜ್ಞಾನವೂ ಅವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಈ ಚರಿತ್ರಕಾರರು ಮಹಾನಗರಗಳ ದೊರೆಗಳು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಪುನರುಚ್ಚರಿಸುವುದರಲ್ಲೇ ಸಂತೃಪ್ತರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಸೆಕ್ಯುಲರಿಸಂ ಮತ್ತು ಸಾಮಾನ್ಯರ ರಿಲಿಜಿಯಾಸಿಟಿಯ ನಡುವೆ ಅಡ್ಡಗೋಡೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಅದರಲ್ಲೂ ಕಳೆದ ಕೆಲವು ದಶಕಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಚಿತ್ರವು ಸಂಪೂರ್ಣ ಅಪಾಯಕಾರಿಯಾಗಿ ಬದಲಾಗಿದೆ. ಈ ಇತ್ತೀಚೆಗಿನ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮುಖ್ಯ.

ಬ್ರಿಟಿಷರ ಲಿಬರಲಿಸಂ ಹಾಗೂ ನೆಹರೂ ಸೆಕ್ಯುಲರಿಸಂಗಳು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ರೀತಿಯ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿದವು. ಒಂದು ರೀತಿಯ

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯು ನಮಗೆಲ್ಲ ಪರಿಚಿತವೇ: ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು, ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ಹೀಗಳೆಯುವುದು ಹಾಗೂ ಪಶ್ಚಿಮವು ನಮಗೆ ಮಾದರಿಯೆಂಬುದಾಗಿ ಭಾವಿಸುವುದು. ಈ ಜನರು ಮಾಧ್ಯಮಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳನ್ನು ನೂರಾರು ವರ್ಷದಿಂದ ಆಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಾನೀಗ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಅದರ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಬಂದ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯ ಕುರಿತು. ಈ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಪ್ರೊಟೆಸ್ಟಾಂಟಿಸಂನ ಶಿಶುವಾಗಿದ್ದು, ಆಳವಾಗಿ ಕ್ರೈಸ್ತತನವನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಐರೋಪ್ಯ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯಾನಿಟಿಯ ಇತರ ಎಳೆಗಳನ್ನೂ ಆಮದುಮಾಡಿಕೊಂಡಿದೆ.

ಈ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯು ಮತ್ತೊಂದು ಹಾದಿ ಹಿಡಿದಿದೆ: ಅದರ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತ ನಮ್ಮ ಕಥೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅಕ್ಷರಶಃ ಚರಿತ್ರೆಗಳಾಗಿವೆ. ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಚೀನಕಾಲದಲ್ಲೂ ಚರಿತ್ರೆಲೇಖನಗಳಿವೆ. ನಮಗೂ ಗತಕಾಲದ ಸತ್ಯಗಳು ಗೊತ್ತಿವೆ. ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರು ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು ಹೇಳಿರುವುದೆಲ್ಲ ಅಕ್ಷರಶಃ ಸತ್ಯಗಳೇ ಹೊರತೂ ಕವಿಕಲ್ಪನೆಗಳಲ್ಲ. ಸಂಘ ಪರಿವಾರವು ಹೀಗೆ ವಾದಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಸಂಘ ಪರಿವಾರವು ಕಡೇಪಕ್ಷ ಎರಡು ದೃಷ್ಟಿಕೋನಗಳ ಸಮ್ಮಿಳನವಾಗಿದೆ. ಅದು ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯಾನಿಟಿಯು ಭಾರತದ ಕುರಿತು ನೀಡುವ ವರ್ಣನೆಗೆ ತನ್ನ ಸಹಜಜ್ಞಾನದ ಮೂಲಕ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅಂದರೆ, ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ, ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಏನೋ ಅದ್ಭುತವಾದ ಜ್ಞಾನವಿದೆ; ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಬದುಕಲು ಹಲವಾರು ಮಾರ್ಗಗಳಿವೆ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರೈಸ್ತ ಹಾಗೂ ಮುಸ್ಲಿಂ ದಾರಿಗಳು ಕೇವಲ ಎರಡು ದಾರಿಗಳಷ್ಟೆ. ಅದು ಭಾರತದ ಕುರಿತು ಸೆಕ್ಯುಲರ್ ವಿಮರ್ಶಕರ ರಿಲಿಜಿಯಸ್ ಟೀಕೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುವಾಗ ಏನೂ ಅರ್ಥವಾಗದೇ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅದು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಕುರಿತು ದಿವ್ಯವಾದ ಹಾಗೂ ಆಳವಾದ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ.

ಮತ್ತೊಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ, ಏಕೋ ಸಂಘ ಪರಿವಾರದಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳೇ ಇಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಐಡಿಯಾಲಜಿಯ ವಕ್ತಾರರು ಮಾತ್ರವೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಬೌದ್ಧಿಕ ಸಂಶೋಧನೆಯನ್ನು ನಡೆಸುವ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅವರು ಏನು ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆಯೋ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅಂಥ ಎರಡು ವಸ್ತುಗಳೆಂದರೆ: ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ ಹಾಗೂ ಚರಿತ್ರೆಯ ಕುರಿತ ಕ್ರೈಸ್ತ ಕಥೆಗಳು. ಸಂಘ ಪರಿವಾರದ ವಕ್ತಾರರು ಈ ಎರಡನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಸಂಘ ಪರಿವಾರವು ಈ ಎರಡನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ಅವರು ರಾಮಾಯಣವು ವಾಸ್ತವಿಕ ಸತ್ಯವೆಂದು ವಾದಿಸುವ ಅಗತ್ಯವುಂಟಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಐಡಿಯಾಲಜಿಯ ವಕ್ತಾರರಿರುವುದರಿಂದ ಸೆಕ್ಯುಲರಿಸಂ ಸವಾಲುಗಳನ್ನು

ಎದುರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಸೂತ್ರೀಕರಿಸಿದ ರೀತಿಯನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸುವುದರ ಬದಲಾಗಿ ಸೆಕ್ಯುಲರಿಸ್ಟರ ವಾದಗಳನ್ನು ಅವರು ಇಡಿಯಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಅದರ ಪರಿಣಾಮವು ಹಿತವಾಗೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಈ ಎರಡೂ ಸಂಗತಿಗಳೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿದಾಗ ವಿಸ್ಪೋಟಕಾರಿಯಾಗುತ್ತವೆ. ವಸಾಹತು ಪ್ರಭುತ್ವವು ನೂರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಸಾಧಿಸಲಾಗದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವುದಾಗಿ ಸಂಘ ಪರಿವಾರದವರು ಹೆದರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ: ಅಂದರೆ ಅವರು ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಹಾಗೂ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನು ಅಂತಿಮವಾಗಿ ನಾಶಮಾಡ ಹೊರಟಿದ್ದಾರೆ. ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಹಾಗೂ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನು 'ರಕ್ಷಣೆ' ಮಾಡುವ ಅಶ್ವಾಸನೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತಲೇ ಅವರು ಅದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಹೇಗೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡೋಣ:

ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತ ನಮ್ಮ ಬಹುಸಂಖ್ಯೆಯ ಕಥೆಗಳಿಗೂ ಒಂದು ಸಾಮೂಹಿಕ ಗತಕಾಲಕ್ಕೂ ಆಳವಾದ ಸಂಬಂಧವಿದೆ. ರಾಮಾಯಣ ಮತ್ತು ಮಹಾಭಾರತಗಳನ್ನು ಓದಿ ಕೇಳುವುದರ ಮೂಲಕ ರಾಮ, ದುರ್ಯೋಧನ, ಧರ್ಮರಾಜ ಮುಂತಾದವರಲ್ಲ ರಾಜರೆಂಬುದಾಗಿ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ದೀಪಾವಳಿ ಹಬ್ಬವನ್ನು ಆಚರಿಸುವಾಗ ನಾವು ಬಲಿ ಎಂಬ ಅಸುರನೇ ನಮಗಿರುವ ಸರ್ವಶ್ರೇಷ್ಠ ರಾಜನೋ ಎಂಬಂತೆ ಅವನನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ನಮಗೂ ಸೀತೆಗೂ ದ್ರೌಪದಿಗೂ ಅಭಿಮನ್ಯುವಿಗೂ ಸಂಬಂಧವಿದೆ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಏಕಲವ್ಯನ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಅತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಕರ್ಣನ ಗತಿಗೆ ಮರುಗಿದ್ದೇವೆ. ಶಕುನಿ ಹಾಗೂ ದುಃಶಾಸನರ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟಿಗಿದ್ದಿದ್ದೇವೆ. ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರಿದ್ದರೆ ರಾಮ ಲಕ್ಷ್ಮಣರಂತಿರಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಜನರ ಜೊತೆಗೂ ಅನೇಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ಅವರ ಸಂಬಂಧವು ನಾವು ಎಂದೂ ನೋಡದೇ ಇರುವ ನಮ್ಮ ಅಜ್ಜ ಮುತ್ತಜ್ಜರ ಸಂಬಂಧಕ್ಕಿಂತ ಆಳವಾದದ್ದು. ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ನಾವು ಈ ಬಹುಸಂಖ್ಯೆಯ ಕಥೆಗಳ ಸಾಮುದಾಯಿಕ ಗತಕಾಲಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ವಂಶಾವಳಿಯ ಒಂದು ಭಾಗವಾಗಿರುವಂತೆ ಭಾವಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಈ ಜನರಲ್ಲ ಎಲ್ಲಿ ಬದುಕಿದ್ದರು? ಯಾವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಡುತ್ತಿದ್ದರು? — ಎಂದು ನಾವು ಚಿಕ್ಕವರಾಗಿದ್ದಾಗ ಸೋಜಿಗಪಟ್ಟಿದ್ದಿದೆ. ಕೃಷ್ಣನು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದನೆ? ಇಲ್ಲ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲೆ? ಇಲ್ಲ ಬೇರೆಯದೇ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೆ? ಯಕ್ಷನು ಧರ್ಮರಾಜನಿಗೆ ಯಾವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದನು? ಸೀತೆಯಾಗಲೀ ಹನುಮಂತನಾಗಲೀ ರಾವಣನ ಜೊತೆಗೆ ಹೇಗೆ ಮಾತನಾಡಿದರು?

ಕಾಂಭೋಜದ ಋಷಿಗಳು ಹಾಗೂ ರಾಜರು ಜಂಬೂದ್ವೀಪದವರ ಜೊತೆಗೆ ಹೇಗೆ ಮಾತನಾಡಿದರು? ಇಂದಿನ ನಾಗರು ಅರ್ಜುನನ ಪೀಳಿಗೆಯವರೆ? ದೆಹಲಿಯ ಹತ್ತಿರ ಇರುವ ಮಥುರಾದಲ್ಲೇ ಕೃಷ್ಣನು ವಾಸವಾಗಿದ್ದನೆ? ರಾಮನ ಸೈನ್ಯದ ವಾನರರು ಇಂದಿನ ಮಂಗಗಳ ಪೂರ್ವಜರೆ? ಯುಗಗಳೆಂದರೆ ಏನು? ಇತ್ಯಾದಿ, ಇತ್ಯಾದಿ...

ನಾವು ಬೆಳೆದಂತೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಭೂಗೋಲ ಹಾಗೂ ವಿಜ್ಞಾನಗಳನ್ನು ಕಲಿತಂತೆಲ್ಲ ಇವೆರಡನ್ನೂ ಸೇರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದೆವು: ನಮ್ಮ ಪೀಳಿಗೆಯು ೫೦,೦೦೦ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟೇ ಹಳೆಯದಾಗಿರುವಾಗ ತ್ರೇತಾಯುಗ ಹೇಗೆ ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ? ಭೀಮನಿಗೆ ೧೦,೦೦೦ ಆನೆಗಳ ಬಲವಿದ್ದು ಧುರ್ಯೋಧನನಿಗೆ ಕೇವಲ ೯,೯೯೯ ಆನೆಗಳ ಬಲವಿರಲಿಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಧರ್ಮರಾಜನು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ನಡೆದುಹೋಗಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ ಹಾಗೂ ಅವನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ ತ್ರಿಶಂಕುವಿಗೆ ಏಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ? ಹೀಗೆ ಇಂಥವೇ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಎದ್ದವು. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಹಿರಿಯರಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದೆವು, ಅವರು ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರವನ್ನು ನೀಡದಿದ್ದರೂ ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದರಲ್ಲೇ ತೃಪ್ತಿಪಟ್ಟುಕೊಂಡೆವು. ಹಾಗೂ ಕ್ರಮೇಣ ಇಂಥ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುವುದನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟೆವು. ನಮಗೆ ಉತ್ತರ ತಿಳಿಯಿತು ಅಂತಲ್ಲ, ಅವುಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರಗಳೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿಯೂ ಅಲ್ಲ. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಕೇಳಬೇಕಾದಂಥ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಗೋ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅಂಥ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದೆವು. ಭಾರತೀಯನಾಗಿ ಬೆಳೆಯುವುದೆಂದರೆ ಇಂಥ ಕಥೆಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಭೂಗೋಳದ ಪಾಠಗಳಿಗಿಂತ ಬೇರೆಯೇ ಆಗಿ ನೋಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಕಲಿಯುವುದೇ ಆಗಿದೆ. ಅಂತಿಮವಾಗಿ ನಾವು ಈ ಕಥೆಗಳ ಸತ್ಯಾಸತ್ಯತೆಗಳ ಕುರಿತು ನಿರಾಸಕ್ತಿಯ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡೆವು. ನಾವು ಒಬ್ಬ ಸ್ವಿಸ್-ಜರ್ಮನ್‌ನ ಹಾಗೂ ಬಾಲಿ ಯುವಕನ ನಡುವೆ ನಡೆದ ಈ ಮುಂದಿನ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಂತಕ್ಕೆ ಬಂದೆವು (Bichel, Peter, 1982, *Der Lesser, Das Erzählen: Frankfurter Politik - Vorlesungen*, Darmstadt und Neuwied: Hermann Luchterhand Verlag. pp.13-14, ಭಾಷಾಂತರ ಹಾಗೂ ಇಟಾಲಿಕುಗಳು ನನ್ನವು):

ಹಿಂದೂಯಿಸಂ ಒಂದು ಪಂಡಿತರ ರಿಲಿಜನ್ನು, ಹಾಗೂ ಒಬ್ಬ 'ಅತ್ಯುತ್ತಮ' ಹಿಂದೂವಿನ 'ಒಳ್ಳೇ ಕೆಲಸ' ಎಂದರೆ ಒಂದಿಲ್ಲೊಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಕಂಡುಹಿಡಿದಾಗ, ಅಥವಾ ಹಾಗೆ ನನಗೆ ತಿಳಿದುಬಂದಾಗ ನಾನು ನನ್ನ ಹಿಂಜರಿಕೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳತೊಡಗಿದೆ...

ಒಬ್ಬ ಬಾಲಿ ಯುವಕನು ನನ್ನ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದ ಶಿಕ್ಷಕನಾದನು. ಹಿಂದೂಗಳ ಪವಿತ್ರ

ಗ್ರಂಥವಾದ ರಾಮನ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಆತನು ಸತ್ಯವೆಂದು ನಂಬಿದ್ದಾನೋ ಎಂಬ ಕುರಿತು ಒಂದು ದಿನ ವಿಚಾರಿಸಿದೆ.

ಯಾವುದೇ ಅನುಮಾನವಿಲ್ಲದೇ ಆತನು 'ಹೌದು' ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸಿದನು.

'ಹಾಗಾದರೆ ರಾಜಕುಮಾರನಾದ ರಾಮನು ಎಲ್ಲೋ, ಯಾವಾಗಲೋ ಬದುಕಿದ್ದನೆಂಬುದಾಗಿ ನೀನು ನಂಬುತ್ತೀಯಾ?'

'ಅವನು ಬದುಕಿದ್ದನೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದು ನನಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ' ಅವನು ಹೇಳಿದ.

'ಹಾಗಾದರೆ ಇದೊಂದು ಕಥೆಯೇ?'

'ಹೌದು ಇದೊಂದು ಕಥೆ'

'ಹಾಗಾದರೆ ಯಾರೋ ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ಬರೆದರು - ಆದರೆ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನು ಇದನ್ನು ಬರೆದನೇ?'

'ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಯಾವುದೋ ಮನುಷ್ಯನು ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ಬರೆದನು' ಅವನೆಂದನು.

'ಹಾಗಾದರೆ ಯಾವುದೋ ಮನುಷ್ಯನು ಇದನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿರಬಹುದು' - ನಾನು ಆತನಿಗೆ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟೆನೆಂಬ ವಿಜಯೋತ್ಸಾಹದಿಂದ ಬೀಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿದೆ.

ಆದರೆ ಅವನು ಹೇಳಿದನು, 'ಯಾರೋ ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಏನೇ ಆದರೂ ಇದು ಸತ್ಯ'.

'ಹಾಗಾದರೆ ರಾಜಕುಮಾರ ರಾಮನು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಬದುಕಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂದಂತಾಯಿತು'.

'ನಿನಗೆ ಯಾವ ಮಾಹಿತಿಯು ಬೇಕಾಗಿದೆ?' ಅವನು ಕೇಳಿದನು, 'ಕಥೆಯು ಸತ್ಯವೆಂಬುದು ನಿನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಅಥವಾ ಕೇವಲ ಅದು ನಡೆಯಿತೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ?'

'ಕ್ರೈಸ್ತರು ತಮ್ಮ ದೇವರಾದ ಏಸು ಕ್ರಿಸ್ತನು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಬದುಕಿದ್ದನೆಂಬುದಾಗಿಯೂ ನಂಬುತ್ತಾರೆ.' ನಾನು ಹೇಳಿದೆ, 'ಹೊಸ ಒಡಂಬಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯರು ಆದನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಕ್ರೈಸ್ತರು ಅದೊಂದು ವಾಸ್ತವಿಕವಾದ ವರ್ಣನೆಯೆಂದು ನಂಬುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ದೇವರು ಕೂಡ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ವಾಸ್ತವಿಕವಾಗಿ ಇದ್ದನು'.

ನನ್ನ ಬಾಲಿ ಗೆಳೆಯನು ಈ ಕುರಿತು ಯೋಚಿಸಿ ಹೇಳಿದನು, 'ಈ ವಿಷಯ ನನಗೂ ತಿಳಿದಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ದೇವರು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಇದ್ದಿರಲೇಬೇಕೆಂಬುದು ಏಕೆ ಅಷ್ಟೆಂದು ಮಹತ್ವದ ವಿಷಯವೇಕಾಗಬೇಕು ಎಂಬುದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಐರೋಪ್ಯರು ಅಷ್ಟೊಂದು ಶ್ರದ್ಧಾವಂತರಲ್ಲವೆಂಬುದು ನನ್ನ ಅನಿಸಿಕೆ. ಹೌದೆ?'

'ಹೌದು, ಅದು ಸರಿ' ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಿದೆ.

ಈ ಮೇಲಿನ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪದೇ ನಮಗೆ ಸರಿಯೆನ್ನಿಸುವ ಉತ್ತರಗಳನ್ನೇ ಭಾವಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತಿದ್ದರೂ ಇದರಿಂದ ಕಲಿತ ಮೂಲ ಪಾಠವಿಷ್ಟೆ: ಈ ಕಥೆಗಳ ಸತ್ಯಾಸತ್ಯತೆಯ ಕುರಿತು ನಮ್ಮ ಧೋರಣೆಯು ಏನೇ ಇರಲಿ, ಅವು ನಮ್ಮ ಕಥೆಗಳು ಹಾಗೂ ಅವು 'ನಮ್ಮ ಸಾಮುದಾಯಿಕ ಗತಕಾಲಗಳು' ಎಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ಆ ಧೋರಣೆಗೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಯಾವುದೋ ಕಥೆಯು ಈ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ನಡೆಯಿತೋ ಇಲ್ಲವೋ, ಇಂಥ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಅಂಥದೊಂದು 'ಸತ್ಯ'ವು ಅಗತ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಅಂಥ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಅವುಗಳಿಗೆ 'ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಸತ್ಯ'ದ ಆಧಾರವೇ ಇರಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬೆಳೆಯದಿದ್ದರೆ ಇಂಥ ಧೋರಣೆಯು ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ.

ಜನರು 'ರಾಮಸೇತು'ವು ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿದೆ, ಅಯೋಧ್ಯೆಯು ಉತ್ತರ ಭಾರತದಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಇದೆ ಎಂದೆಲ್ಲ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದಾಗ ಏನಾಗುತ್ತದೆ? ಅಂಥ 'ಚಾರಿತ್ರಿಕ' ಪ್ರತಿಪಾದನೆಗಳು ಜನರ ತಲೆಯೊಳಗೆ ಇಳಿಯತೊಡಗಿದಾಗ ಏನಾಗುತ್ತದೆ?

ಪ್ರಾರಂಭಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷ ಹಾಗೂ ಉತ್ಸಾಹವಿರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ 'ರಾಮಾಯಣದಲ್ಲಿರುವುದೆಲ್ಲವೂ ಸತ್ಯ' ಎಂದು ಈಗ ಹೇಳಬಹುದು ಎಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ಗತಕಾಲದೊಡನೆ ನಮಗಿರುವ ಸಂಬಂಧಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಆಧಾರವು ಇದೆಯಲ್ಲ ಎಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ. ದ್ವಾರಕೆ, ಬೃಂದಾವನ, ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರ, ಅಯೋಧ್ಯೆ... ಇವೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ನಗರಗಳು ಹಾಗೂ ನಮ್ಮ ಗತಕಾಲ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ನಮಗೆ ಚಿರಪರಿಚಿತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಇವೆಲ್ಲ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಪ್ರಮಾಣಗಳೆಂಬುದಾಗಿ ನಾವು ಗುರುತಿಸಿದ್ದೇವೆ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳ ಪ್ರಯಾಣವೆಂಬುದು ಥಟ್ಟನೆ ಹೊಳೆದು ಉತ್ಸಾಹವು ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇದು ಕೇವಲ ಮೊದಲನೆಯ ಹಂತ. ಈ ಪ್ರತಿಪಾದನೆಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ಮುಂದು ವರಿಸಿದರೆ ನಂತರ ಏನಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಕೂಡಾ ಸ್ಪಷ್ಟ.

ಈ ಮುಂದಿನ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ಕೌರವರು ಮತ್ತು ಪಾಂಡವರು ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳ ಯುದ್ಧವಾಗಿತ್ತು, ಉತ್ತರಭಾರತದಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಅದು ಮೂರು ಸಾವಿರ

ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನಡೆಯಿತು, ಎಂಬುದು ಸಾಮಾನ್ಯ 'ಜ್ಞಾನ'ವಾಗುತ್ತದೆ. 'ರಾಕ್ಷಸ'ರು, 'ವಾನರರು' ಇತ್ಯಾದಿಯೆಲ್ಲ ಒಂದಿಲ್ಲೊಂದು ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳಾಗಿವೆ. ಕೃಷ್ಣನು ಯಾವುದೋ ಬುಡಕಟ್ಟಿನ ಕಪ್ಪುತೋಗಲಿನ ನಾಯಕನಾಗಿದ್ದನು, ರಾಮನು ಉತ್ತರದಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು, ದ್ರೌಪದಿಯು ಮತ್ತೊಂದು ಬುಡಕಟ್ಟಿನ ಮಗಳಾಗಿದ್ದಳು, ಇತ್ಯಾದಿ ಇತ್ಯಾದಿ. ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳು ಹಾಗೂ ಪುರಾಣಗಳೆಲ್ಲ ನನ್ನ ನಿಮ್ಮಂಥ ಸಾಮಾನ್ಯರ ವೃತ್ತಾಂತಗಳಾಗಿದ್ದು ತೀರಾ ಕೆಟ್ಟದಾಗಿ ಬರೆದ ಚರಿತ್ರಲೇಖನಗಳು ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುತ್ತೇವೆ. ಹಾಗೂ ಮರದಿಂದ ಮರಕ್ಕೆ ಹಾರುವ ಮಂಗಳ ಭಾರತ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಲಂಕೆಯ ನಡುವೆ ಸೇತುವೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂಬ ಸುಪರಿಚಿತವಾದ ವಿಷಯವನ್ನೇ ನಾವು ಮತ್ತೆ ಕಂಡುಹಿಡಿಯುತ್ತೇವೆ.

ಅಷ್ಟುಹೊತ್ತಿಗೆ 'ದಲಿತ' ಮತ್ತು ಪ್ರಗತಿಪರ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳು ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಾರೆ. ರಾಮನೆಂಬ ಮನುಷ್ಯರಾಜನ 'ಗುಲಾಮರು' ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸವನ್ನು 'ಮಂಗಳ'ಗಳ ಕೆಲಸವೆಂಬುದಾಗಿ ಯಾವುದೋ ಒಬ್ಬ 'ಬ್ರಾಹ್ಮಣೀಕೃತ' ಕವಿಯು ವರ್ಣಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಗುಲಾಮರನ್ನೆಲ್ಲ 'ಮಂಗಳ' ಎಂದು ಕರೆಯುವುದರ ಮೂಲಕ ಮೇಲ್ವಿತ್ತಿಯವರು 'ದಲಿತ'ರ ಕುರಿತ ದ್ವೇಷ ಹಾಗೂ ಜಿಗುಪ್ಸೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ ಹಾಗೂ ಇದು 'ದಲಿತ'ರ ಶೋಷಣೆಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಪುರಾವೆಯಾಗಿದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವರು ಆರೋಪಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಪ್ರೀತ್ಯಗಳು 'ಆರ್ಯ'ರಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಅಂಥ 'ಗುಲಾಮರನ್ನು' ಮನುಷ್ಯರೆಂದು ಕೂಡಾ ಪರಿಗಣಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ದಾನವರು ಹಾಗೂ ರಾಕ್ಷಸರ ಕುರಿತೂ ಇದೇ ವಾದವು ಅನ್ವಯವಾಗುತ್ತದೆ: 'ದ್ರಾವಿಡ'ರೇ ನಮ್ಮ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿನ ರಾಕ್ಷಸರು ಹಾಗೂ ದಾನವರೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು 'ಕಂಡುಹಿಡಿಯುತ್ತೇವೆ'.

ಇಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಅಪಾರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ. ಈ ಪ್ರತಿಪಾದನೆಗಳ ಸಮರ್ಥನೆಗಾಗಿ ನೀಡಲಾಗುವ ಯಾವುದೇ ನಿಜಾಂಶವೂ ಅವುಗಳಿಗೆ 'ಸತ್ಯ'ದ ಸ್ಥಾನಮಾನಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾರದು. ಅವು ಕೇವಲ ಊಹಾಪೋಹಗಳು. ಆದರೆ ಅವು 'ವೈಜ್ಞಾನಿಕ' ಹಾಗೂ 'ಚಾರಿತ್ರಿಕ' ಊಹಾಸಿದ್ಧಾಂತಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಹುಬೇಗನೆ ಭಾರತೀಯರ ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತ 'ನಿಜ'ಗಳಾಗಿ ಬದಲಾಗುತ್ತವೆ. ಇಂದು 'ಇಂಡಾಲಜಿ'ಯ ಸತ್ಯಗಳಿಗೆ ಇರುವ ಸ್ಥಾನಮಾನವೇ ಅವುಗಳಿಗೂ ಸಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, 'ಬುದ್ಧಿಸಂ' ಎಂಬುದು 'ಬ್ರಾಹ್ಮಣಿಸಂ' ವಿರುದ್ಧ ಹೋರಾಡಿ ತೆಂಬುದನ್ನು ಜಗತ್ತಿನ ಯಾವ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಯು ಇಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಬಲ್ಲ? ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆಂದರೇ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಈ 'ಊಹಾಪೋಹ'ವನ್ನು ಅಥವಾ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು

ಸಮರ್ಥಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ಕ್ರೈಸ್ತ ಧಿಯಾಲಜಿಯ ಹತಾರುಗಳು ಬೇಕೆಂಬುದು ಎಷ್ಟು ಜನರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ? ಅಂಥವರನ್ನು ಕಾಣುವುದೇ ಅಪರೂಪ.

ಇದೇ ನಿಟ್ಟಿನಿಂದ ನೋಡಿದಾಗ, ಈ ಮೇಲಿನ ನಿರೂಪಣೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಬೆಳೆದ ಹೊಸ ತಲೆಮಾರಿನವರಲ್ಲಿ ಯಾರು ರಾಮ, ಕೃಷ್ಣ ಅಥವಾ ಅಂಜನೇಯನ ಭಕ್ತರಾಗಬಯಸುತ್ತಾರೆ? ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ಅವರ ದೇವಾಲಯಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ ಅಥವಾ ಅವುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತಾರೆ? ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರವು ಉತ್ತರಭಾರತದಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಸ್ಥಳವಾಗಿದ್ದು ಅಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಸ್ತಾಬ್ಧಪೂರ್ವ ೫೦೦ ರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಸ್ಥಾನಿಕ ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳು ಕಾದಾಡಿದವು; ಭಾರತದಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಇರುವ 'ನಾಗ' ಎಂಬ ಬುಡಕಟ್ಟು ಅಮೇರಿಕಾದ ಯಾವುದೋ ಮುದ್ರಣಾಲಯದಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚಾದ ಯಾವುದೋ ಕಾವ್ಯದ ವಿಮರ್ಶಾತ್ಮಕ ಸಂಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ; ಯಾವುದೋ ನಗರದಲ್ಲಿ (ಬಿಕಾನೇರ್, ಅಯೋಧ್ಯ...) ನಡೆದ ಸ್ಥಾನಿಕ ಘಟನೆಗಳು 'ಭಾರತೀಯ ಚರಿತ್ರ'ಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಡುತ್ತವೆ. ಇಂಥ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಲ್ಲೇ ಬೆಳೆಯಲಿರುವ ಮುಂದಿನ ತಲೆಮಾರಿಗೂ ನಾವು ಇಂದು ಗತಕಾಲವೆಂದುಕೊಂಡಿರುವುದಕ್ಕೂ ಯಾವ ಸಂಬಂಧವಿರಲು ಸಾಧ್ಯ?

ಬಹುಶಃ ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತು ಹಾಗೂ ಗತಕಾಲದ ಕಥೆಗಳ ಕುರಿತು ನಾಚಿಕೆಯೂ ಹುಟ್ಟಬಹುದು: ಅಂಥ ಕಥೆಗಳು ಜಗತ್ತು ಭಾರತದ ಕುರಿತು ಹೇಳಬಹುದಾದ ಅತ್ಯಂತ ಹೀನಾಯವಾದ ಸಂಗತಿಗಳಾಗಬಹುದು. ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಹಾಗೂ 'ರಿಲಿಜನ್'ಗಳು ತಮ್ಮ ಸಹೋದರರ ಮೇಲೆ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ನಡೆಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿವೆ. 'ಹಿಂದೂಯಿಸಂ' ಮುಖ್ಯ ಅಪರಾಧಿ ಯಾಗುವುದರಲ್ಲಂತೂ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ.

ಈ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಮೊದಲನೆಯ ಹಂತವು ಬಹುತೇಕ ಮುಗಿದಿದೆ. ಸಂಘಪರಿವಾರದ ವಕ್ತಾರರು ಮುಂದಿನ ಹಂತಕ್ಕೆ ಚಾಲನೆ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. 'ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಸತ್ಯ'ದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನೇ ಪ್ರಶ್ನಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ, ಅಂಥ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಅಭ್ಯಸಿಸುವ ಬದಲಾಗಿ, ಗತಕಾಲದ ಕುರಿತ ಕಥೆಗಳಿಗೂ ಮನುಷ್ಯ ಸಮುದಾಯಗಳಿಗೂ ಇರಬಹುದಾದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರ ಬದಲಾಗಿ, ಸಂಘಪರಿವಾರದ ವಕ್ತಾರರು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳ 'ಚಾರಿತ್ರಿಕ ನಿಜ'ಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುವುದು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ರೈಸ್ತರ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಮಹತ್ವವನ್ನು ನೀಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯಾನಿಟಿ ಹಾಗೂ ಇಸ್ಲಾಂ ಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಮಾಡಬಯಸಿದ್ದನ್ನೇ ಸಂಘ ಪರಿವಾರದ ವಕ್ತಾರರೂ

ಸಾಧಿಸಲಿದ್ದಾರೆ: ಆ ಕೆಲಸವೆಂದರೆ ಭಾರತದ 'ಪೇಗನ್' ಅಥವಾ 'ಹೀದನ್' ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳನ್ನು ನಾಶಮಾಡುವುದು. ಮುಸ್ಲಿಂ ರಾಜರು ಹಾಗೂ ಕ್ರೈಸ್ತ ಮಿಷನರಿಗಳಿಗೆ ನೂರಾರು ವರ್ಷದಿಂದ ಸಾಧಿಸಲಿಕ್ಕಾಗದಿದ್ದುದನ್ನು ಸಂಘಪರಿವಾರದ ವಕ್ತಾರರು ಕೆಲವೇ ದಶಕಗಳಲ್ಲಿ ನೆರವೇರಿಸಲಿದ್ದಾರೆ.

'ಜನಸಮುದಾಯಗಳ ಗತಕಾಲವನ್ನು ನಾಶಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ ಅವರ ಕೈಗೆ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ನೀಡಿದರೆ ಸಾಕು.' ಇಂದು ನಾವು 'ಚರಿತ್ರೆ'ಯೆಂದು ಏನನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತೇವೆಯೋ ಅದು ಕ್ರೈಸ್ತ ರಿಲಿಜನ್ನಿನ ಸೆಕ್ಯುಲರೀಕೃತ ರೂಪವಾಗಿದೆ. ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯಾನಿಟಿಯ (ಇಸ್ಲಾಂ, ಜ್ಯೂಡಾಯಿಸಂಗಳೂ ಕೂಡಾ) ತನ್ನಿಂದ ಬೇರೆಯಾಗಿರುವ ಪೇಗನ್ ಅಥವಾ ಹೀದನ್ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಸಹಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಅಸಹನೆಯು ಅದರ ಸೆಕ್ಯುಲರೀಕೃತ ರೂಪದಲ್ಲೂ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ರಾಜಕೀಯ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ವಶಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಆತುರದಲ್ಲಿರುವ ಸಂಘಪರಿವಾರದ ವಕ್ತಾರರು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಕುರಿತ ತಮ್ಮ ದಿವ್ಯ ಅಜ್ಞಾನದಿಂದಾಗಿ ಕ್ರೈಸ್ತ ರಿಲಿಜನ್ನಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಮುಂದೂಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ನಾವು ವಿರೋಧಿಸದಿದ್ದರೆ, ಭಾರತದ ಮೇಲೆ ಮುಸ್ಲಿಂ ಹಾಗೂ ಕ್ರೈಸ್ತರ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದ ದಾಳಿಗಳು ಎಲ್ಲಿ ಎಡವಿದವೋ ಅಲ್ಲೇ ಈ ಪರೋಕ್ಷವಾದ ದಾಳಿಯು ಸಫಲವಾಗಲಿದೆ. ಅತ್ಯಂತ ವಿಷಾದದ ಸಂಗತಿಯೆಂದರೆ ಇದು: ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಉಳಿವಿಗಾಗಿ ತಾನು ನಿಜವಾದ ಕಳಕಳಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂಬುದಾಗಿ ಸಂಘಪರಿವಾರವು ನಂಬಿದೆ. ಆದರೆ ಅದು ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ನಾಶಮಾಡಹೊರಟಿದೆ.

ಹಾಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಹೀಗಿವೆ: ನಮಗೆ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯಾನಿಟಿಯ ಚರಿತ್ರೆಯು ಬೇಕೆ? ಅಥವಾ ನಮಗೆ ನಮ್ಮ ಗತಕಾಲವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆ? ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಇವೆರಡರಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಬೇಕು?

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನಮ್ಮನ್ನಗಲಿದ
ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಯಕ್ಷಗಾನ ಕಲಾವಿದ
ಶ್ರೀ ಕೆರೆಮನೆ ಶಂಭು ಹೆಗಡೆ
ಅವರಿಗೆ
ನೀನಾಸಮಾನ ಶ್ರದ್ಧಾಂಜಲಿ

ಜನ ಮರುಳೋ ಜಾತ್ರೆ ಮರುಳೋ

ಮನು ವಿ. ದೇವದೇವನ್

ಆದರೆ ಜಗತ್ತು, ಮನಸ್ಸು, ಚಿರಕಾಲ-ನಿನ್ನೆ, ಇಂದು, ನಾಳೆ-ತನ್ನದೇ ಗೂಢಾಕ್ಷರವನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಿರುತ್ತದೆ, ಹಾಲುಗರೆಯುವ ಕಟ್ಟಕಡೆಯ ಒಂಟೆಯ ಮುಂದೆ, ಅವನ ಹುಬ್ಬುಗಳ ನಡುವೆ ತುಡಿಯುವ ಗುಂಡಿಗಯ ಧಮನಿಯಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ಅವೈಚಾರಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಗಡಿಯಿಂದ ದೂರಾದ ಎಲ್ಲ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲೂ ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನ ಸೋದರಿ ಚಾರ್ಮಿಯನ್‌ಗಳ ಗೋರಿಯೆದುರು ಆಕೆಯ ಕೈಗಳಿಂದ ಬಿಗಿದುಕೊಂಡ ತನ್ನ ಘಳಿಗೆಗೆ ಇನ್ನೂ ತನ್ನನ್ನು ಬೆಸೆದುಕೊಂಡೇ ಇಲ್ಲ.

— ಬೇಮನ್ ಜಾಯ್ಸ್, ಫಿನೆಗನ್ಸ್ ವೇಕ್

ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಚರ್ಚೆಯಾಗಿರುವ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಇದೆ. ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ 'ನಾನು ಸದಾ ಸುಳ್ಳನ್ನೇ ಹೇಳುವುದು' ಎಂದರೆ ಅದನ್ನು ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆ? ಆ ಹೇಳಿಕೆ ಸತ್ಯವೇ? ಅಥವಾ ಅದೂ ಸುಳ್ಳೇ? ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುವ ಎಸ್.ಎನ್. ಬಾಲಗಂಗಾಧರ ಅವರ ಲೇಖನ ಈ ಹೇಳಿಕೆಯ ಸಾಲಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದು. ಅದರಲ್ಲಿ ಚರಿತ್ರೆಯೊಂದರ ನಿರೂಪಣೆ ನಡೆದಿದೆ. ಪ್ರಾಚೀನ ಗ್ರೀಸ್‌ನಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ಇಂದಿನ ಸಂಘಪರಿವಾರದವರೆಗೆ ಹರಿದುಬರುವ ಚರಿತ್ರೆ. ಕ್ರಿಶ್ಚನ್ನರು (ಮತ್ತು ಮುಸ್ಲೀಮರು) ಭಾರತದ ಮೇಲೆ ಅದಂಥ ಅನ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ಎಸಗಿದ್ದಾರೆಂದು ನಿರೂಪಿಸುವುದೇ ಈ ಚರಿತ್ರೆಯ ಉದ್ದೇಶ. ಇಂದು ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಬೇಕಾದ್ದು ಚರಿತ್ರೆಯೇ ಅಥವಾ ಗತಕಾಲವೇ ಎಂಬ 'ಪ್ರಶ್ನೆ'ಯನ್ನು ಚರ್ಚೆಗೈತೊಂಡಿರುವ ಈ ಲೇಖನ ತನ್ನದೇ ಆದ ಧಾಟಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ 'ಚರಿತ್ರೆ ಕೇವಲ ನಿಜಾಂಶದ ಸಂಗ್ರಹಣೆ' ಅಥವಾ ಅಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಾಗಿರುವ 'ಘಟನೆಗಳು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಘಟಿಸಿದ್ದವೇ ಎಂಬುದರ ಶೋಧ' ಎಂದು ಬಗೆಯುತ್ತಲೇ ಈ ನಿರೂಪಣೆ ನಡೆದಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಚರಿತ್ರೆ ರಚಿಸಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ಒಂದೂ ಶಿಸ್ತು ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಿಟ್ಟರ್‌ನ ಹಾಗೆ, ಎಡ್ಜರ್ಡ್ ಸಯೀದ್‌ನ ಹಾಗೆ, ವಲ್ಗರ್ ಮಾಕ್ಸಿಸ್ಟ್‌ಗಳ ಹಾಗೆ, ಈಗಾಗಲೇ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವ ಯಾವುದೋ ವಾದಸರಣಿಯನ್ನು ಮಂಡಿಸಲು ತನಗೆ ಉಪಯುಕ್ತವೆಂದು ತೋರುವ ನಾಕಾರು ಆಕರಗಳನ್ನು

ಹೆಕ್ಕಿತೆಗೆಯುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಅನುಕೂಲಕ್ಕೆ ಒದಗಿಬರುವ ನಿಜಾಂಶಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಬೇಕನ್ನಿಸಿದ ಹಾಗೆ ದುಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಐಡಿಯಾಲಜಿಯ ವಕ್ತಾರರೆಂದು ಈ ಲೇಖನ ಯಾರನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆಯೋ, ಅಂಥವರಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುವ ಕ್ರಮವಿದು. ಇಂದಿನ ಇತಿಹಾಸಕಾರರು ನಿಜಾಂಶಗಳನ್ನು ಕಲೆಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ರಾಮಾಯಣ, ಮಹಾಭಾರತ ಇತ್ಯಾದಿ ಕಥೆಗಳು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಡೆದಿದ್ದವೇ ಎಂದು ಪತ್ತೆಹಚ್ಚಲು ಹವಣಿಸುತ್ತಾರೆಂಬ ಹೇಳಿಕೆಯೊಂದು ಈ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿಬರುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದು ಇಷ್ಟೇ: ರ್ಯಾಂಕೆ ನಂತರ ಚರಿತ್ರೆ ಬರೆಯುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಯಾವ ವಿದ್ಯಮಾನವೂ ಈ ಲೇಖಕನ ತಿಳಿವಿಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ, ಅಥವಾ ಒಂದು ವೇಳೆ ಈ ಕುರಿತು ಆತನಿಗೆ ತಿಳಿದಿರುವುದೇ ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಬೇಕೆಂದೇ ಅಲಕ್ಷಿಸಲಾಗಿದೆ. ತನಗೆ ತಿಳಿದಿರದ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸುವುದು, ಅಥವಾ ತಿಳಿದಿರುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಾಗಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವುದು, ಎರಡನ್ನೂ ethically misbegotten ಎಂದಷ್ಟೇ ಕರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯ. ಲೇಖನದ ಉದ್ದಕ್ಕೂ 'ನಾನು ಸದಾ ಸುಳ್ಳನ್ನೇ ಹೇಳುವುದು' ಎಂಬ ವಕ್ತವ್ಯವನ್ನು ನೆನಪಿಸುವ ಹಾಗೆ ನಿಜಾಂಶಗಳ ಸಂಗ್ರಹಣೆ ನಡೆಸಿ ಚರಿತ್ರೆಯೊಂದನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುತ್ತಲೇ ಚರಿತ್ರೆ ಬರೆಯುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಅಮಾನ್ಯವೆಂದು ಬಗೆಯಲಾಗಿರುವುದು ವಿಶೇಷ. ಅಂದಮೇಲೆ ಈ ಲೇಖನದ ಮಾನ್ಯತೆಯಾದರೂ ಏನು ?

ಇನ್ನು ಇದರಲ್ಲಿ ಕ್ಷುಲ್ಲಕವಾದ ವಕ್ತವ್ಯಗಳ ಸುರಿಮಳೆಯೇ ಇದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ನೆಹರೂ ಯುಗದ ಇತಿಹಾಸಕಾರರನ್ನು ಈ ಲೇಖನ 'ಅವರು ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳ ಕಟ್ಟಡಗಳಲ್ಲಿ ದರ್ಪದಿಂದ ಓಡಾಡಿದರು. ಪ್ರಬಂಧಮಂಡನೆ ಗಾಗಿ ಅಂತರ್‌ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಮ್ಮೇಳನಗಳಿಗೆ ಸುತ್ತಾಡಿದರು, ಮೌಢ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿರುವ ಉಳಿದ ಭಾರತೀಯ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಎತ್ತರದಲ್ಲಿದ್ದೇವೆಂಬುದಾಗಿ ಭಾವಿಸಿದರು' ಎಂದು ಟೀಕಿಸುತ್ತದೆ. ದರ್ಪದಿಂದ ಓಡಾಡಿದ ಇತಿಹಾಸಕಾರರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರನ್ನಾದರೂ ಹೆಸರಿಸುವ ಯೋಗ್ಯತೆ ಈ ಲೇಖನಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದು ಹಾಗಿರಲಿ, ಈ ಲೇಖನ ಬರೆದಾತ ಅದಂಥ ಹಾಲುಹಸುಳೆ ಎಂದು ನಮಗೆಲ್ಲ ತಿಳಿದೇ ಇದೆ. ಇನ್ನು ಈತ ಅಂಡೂರಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಬೆಲೆಯಿಲ್ಲದ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೆಲ್ಲಿ, ಮೃಗಾಲಯದಲ್ಲೇ? ಈತನ ಪ್ರಬಂಧಮಂಡನಾಮಹೋತ್ಸವಗಳು ಜರುಗುವುದು ಅಂತರ್‌ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಮ್ಮೇಳನಗಳಲ್ಲಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೆಲ್ಲಿ? ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಯ ಕಮರೀಪೇಟೆಯಲ್ಲೇ? ಅಥವಾ ಸೊಪ್ಪೆಯ ಸಿದ್ಧಬಸವನ ಗದ್ದುಗೆಯದುರೇ? ಯಾ ದುರುದುಂಡೇಶನ ಚಾತ್ರೆಯಲ್ಲೇ?

ಓದುಗರಲ್ಲಿ ಈ ಲೇಖನದ ಗೂಢೋದ್ದೇಶ ಯಾವುದು ಎಂಬ ಸಂಶಯ ಹುಟ್ಟಿಸಬಲ್ಲ ಅನೇಕ ವಿಚಾರಗಳು ಇದರಲ್ಲಿವೆ. ಸಂಘಪರಿವಾರದಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳೇ ಇಲ್ಲ, ಕೇವಲ ಐಡಿಯಾಲಜಿಯ ವಕ್ತಾರರಿದ್ದಾರೆಂಬ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು. ಈ ಗೋಮುಖ ಪ್ರಸ್ತಾಪದ ಹಿಂದೆ ಇರುವ ವ್ಯಾಘ್ರೋದ್ದೇಶ ಏನು? ಲೇಖನದ ಒಟ್ಟು ಮನೋಧರ್ಮವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಸಂಘಪರಿವಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಹತ್ವದ ಹುದ್ದೆಗಳು ಇನ್ನೂ ಖಾಲಿ ಬಿದ್ದಿವೆ, ಅವುಗಳನ್ನು ಕೂಡಲೆ ಭರ್ತಿ ಮಾಡುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೇನನ್ನಾದರೂ ಈ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದೆಯೇ?

'ಜನ ಮರುಳೋ ಜಾತ್ರೆ ಮರುಳೋ ಶಂಕರಲಿಂಗನ ಶಂಖಾ ಮರುಳೋ' ಎಂಬ ಮಾತಿಗೆ ಕನ್ನಡಿ ಹಿಡಿದಂತಿರುವ ಈ ಗೊಡ್ಡಲೇಖನಕ್ಕೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯೇನೂ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇದರ ಹಿಂದೆ ಕೆಲವು ತಳುವಾದ ತಾತ್ವಿಕ ಧೋರಣೆಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿವೆಯಷ್ಟೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿ ನೋಡುವುದು ಲೇಸು.

ಚರಿತ್ರೆ ಬೇಕೆ? ಅಥವಾ ಗತಕಾಲ ಬೇಕೆ? ಇದು ಇಂದಿನ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಈ ಲೇಖನ ಘೋಷಿಸಿದೆ ಸರಿ. ಪ್ರಶ್ನೆ ದೊಡ್ಡದೋ ಚಿಕ್ಕದೋ ಎಂಬುದು ಒತ್ತಟ್ಟಿಗಿರಲಿ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅನೇಕರಿಗೆ ಅದೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿಯೇ ತೋರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಲೇಖನದ ತರ್ಕಸರಣಿಯು ಚರಿತ್ರೆಯೇ ಗತಕಾಲಕ್ಕೂ ಮೌಲಿಕವಾದ ಭಿನ್ನತೆಯಿದೆ ಎಂಬ ಅನಿಸಿಕೆಯಿಂದ, ಅಥವಾ ಪೂರ್ವಾಗ್ರಹದಿಂದ ಪ್ರೇರಿತವಾದ್ದು. ಇದರ ಪ್ರಕಾರ 'ಚರಿತ್ರೆಯೇ ನಿಜಾಂಶ ಮುಖ್ಯ, ಘಟನೆ ಘಟಿಸಿತೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದಷ್ಟೇ ಅದರ ಕಾಳಜಿ, ಆದರೆ ಗತಕಾಲಕ್ಕೆ ಇವು ಯಾವುವೂ ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ, ಅಲ್ಲಿ ನಾವು ಕರ್ಣನ ಗತಿ ನೋಡಿ ಮರುಗುತ್ತೇವೆ, ಶಕುನಿ, ದುಃಶಾಸನರ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟಿಗಳುತ್ತೇವೆ...' ಇಂಥ ಬೇಜವಾಬ್ದಾರಿತನದ ನಾಕಾರು ವಕ್ತವ್ಯಗಳ ಮೂಲಕ ಚರಿತ್ರೆಯೇ ಗತಕಾಲಕ್ಕೂ ಇರುವ ಭೇದವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದೆ. ಗತಕಾಲದ ಕಥನದಿಂದ ನಾವು ಅದರ ಅವರಣಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ 'ವಂಶಾವಳಿಯ ಒಂದು ಭಾಗವಾಗಿರುವಂತೆ ಭಾವಿಸುತ್ತೇವೆ' ಎಂಬುದು ಈ ಲೇಖನದ ವಾದ. ಅದು ನಿಜವೇ ಆಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಚರಿತ್ರೆಯ ಪುಸ್ತಕಗಳು, ಮಿಶ್ರಮಾನ ಕಾದಂಬರಿಗಳು ಅಥವಾ ಇತರ ಕಥನ ಪ್ರಭೇದಗಳು ಅದೇ ರೀತಿಯ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಮೊದಲಿಗೇ ಸಾಬೀತಾಗಬೇಕು. ಅದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದ ಕೆಲಸ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಭಾವನೆಗಳ ವಿನಿಯೋಗವೇ ಗತಕಾಲದ ಮುಖ್ಯ ಧ್ಯೇಯವಾಗಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ಚರಿತ್ರೆಯ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಅಥವಾ ಪ್ರೊಸೆ, ದೊಸ್ತೊಯೇವ್‌ಸ್ಕಿ, ಮಿಶ್ರಮಾನ ಮುಂತಾದವರ ಕಾದಂಬರಿಗಳು ಅಷ್ಟೇ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ನೆರವೇರಿಸುತ್ತವೆ. ಇನ್ನು

ಭಾವನೆಗಳ ವಿನ್ಯಾಸದ ಹಿಂದೆ ಇರುವ ರಾಜಕಾರಣ ಎಂಥದ್ದು? ಅಲ್ಲಿನ ಆರ್ಥಿಕ ಪ್ರಚೋದನೆಗಳೇನು? ಅಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪಾತ್ರಗಳು ಯಾವುವು? ಕಥೆಗಳ ಮೂಲಕ ಉದರಿಬೀಳುವ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ರೂಪುನೀಡಿದ ಗಿರಿದುರ್ಗಮಲ್ಲ ಯಾರು? ಇಂಥ ಒಂದೂ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಈ ಲೇಖನ ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದು. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಯಾವ ಮಹತ್ವವೂ ಇಲ್ಲ ಎಂಬಂತೆ ಅವುಗಳನ್ನು ತನ್ನ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಿಂದ ದೂರ ನಿಲ್ಲಿಸಲು ಪರದಾಡುವ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನೇ ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಇದು ಟೋಟೇಲಿಟೇರಿಯನ್ ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವವರು, ಅಂದರೆ ಪೋಲ್ ಪಾಟ್, ಈದಿ ಅಮೀನ್, ಗೋಲ್ವಾಲ್ಕರ್, ಸ್ವ್ಯಾಲಿನ್, ಹಿಟ್ಲರ್ ಮುಂತಾದವರ ಸಾಲಿಗೆ ಸೇರಿದವರು, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪೋಷಿಸುವ ಗುಣ.

ಚರಿತ್ರೆಗೂ ಗತಕಾಲಕ್ಕೂ ಇರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ವಸ್ತು (content), ವಿನ್ಯಾಸಗಳ (form) ಸ್ವರಕ್ಕೆ ಸೇರಿವೆ. ಈ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಗತಕಾಲಕ್ಕೂ ತನ್ನದೇ ಆದ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ವಸ್ತು ಅಥವಾ ವಿನ್ಯಾಸ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಭೌತಿಕ ಪರಿಸರಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ, ದೇಶದಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಅವು ಬದಲಾಗುತ್ತವೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಗತಕಾಲ ಚರಿತ್ರೆಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದ್ದು ಅಥವಾ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ್ದು ಎಂಬ ವಾದದ ಹಿಂದೆ ಇನ್ನೂ ವಸ್ತು-ವಿನ್ಯಾಸಗಳ ದ್ವಿಧರ್ಮಿಯಾಗುವ ಸುಳಿಯಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿದರೆ ವಿಶ್ಲೇಷಣಾ ಕ್ರಮವೇ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಜಾಂಶದ ಸಂಗ್ರಹಣೆ ನಡೆದಿದೆ, ಘಟನೆ ಘಟಿಸಿತ್ತೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದರ ಶೋಧ ನಡೆದಿದೆ ಮುಂತಾದ ಬಾಲಭಾಷೆಯ ವಕ್ತವ್ಯಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಈ ಕಾರಣದಿಂದ. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವನ್ನು ಮಾತ್ರ - ಅದೂ ಅರ್ಥ ಬಂದ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ - ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮುನ್ನಡೆಯನ್ನೇನೂ ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿರುವ ಸುಪ್ರವಾದ ಪ್ರಚೋದನೆಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಗತ್ಯ. ಇದಕ್ಕೆ ನಾವು ಅಂದಕಾಲದ 'ವಂಶಾವಳಿಯ ಒಂದು ಭಾಗವಾಗಿರುವಂತೆ ಭಾವಿಸುತ್ತೇವೆ' ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಘೋಷಿಸುತ್ತಾ ಕೂತರೆ ಸಾಲದು. ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಭಾವಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದು ಮೌಲಿಕವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಅದನ್ನು ಕೇಳುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯವೇ ಆಗಿದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಅನಾವೃತವಾಗುವುದು ಈ ಬಗೆಯ ಪ್ರಚೋದನೆಗಳ ವಿಸ್ಥಿತ (reified) ರೂಪಗಳು ಮಾತ್ರ. ಅದನ್ನು ಫ್ರಾಯ್ಡ್ ಸುಪ್ರಪ್ರಜ್ಞೆ (unconscious) ಎಂದಿದ್ದಾನೆ. ಜ್ಯಾಕ್ ಲಾಕಾ (Jacques Lacan) ಮಂಡಿಸಿರುವ ಅಪಗ್ರಹಿಕೆ (misrecognition) ಎಂಬ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಇದೇ ಸಾಲಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದು. ಮಾರ್ಕ್ಸ್ ಇದನ್ನು ಐಡಿಯಾಲಜಿ ಎಂದು ಕರೆದದ್ದಲ್ಲದೆ ಅದಕ್ಕೆ ಅಪಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು (false consciousness) ಕಾರಣವಾಗಿರಬಹುದು

ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾನೆ.^೧ ಫ್ರಾಯ್ಡ್‌ನ ಸಿದ್ಧಾಂತದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಸುಪ್ರಪ್ರಜ್ಞೆ ಈಡಿಪಲ್ (Oedipal) ಮೂಲದ್ದು. ಅದನ್ನೊಂದು ರೂಪಕವಾಗಿ ಕಾಣುವುದೇ ಒಳಿತಲ್ಲದೆ ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ontological ಸ್ಥಾನಮಾನಗಳನ್ನು ಆರೋಪಿಸುವುದು ಸಮಂಜಸವಲ್ಲ ಎಂಬುದು ನಮ್ಮ ಅನಿಸಿಕೆ. ಈಡಿಪಲ್ ಸ್ವಭಾವ ಇಲ್ಲದ ಮತ್ತೊಂದು ಸುಪ್ರಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಫ್ರೆಡ್ರಿಕ್ ಜೇಂಸನ್ ನಿರೂಪಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಅದು ರಾಜಕೀಯ ಸುಪ್ರಪ್ರಜ್ಞೆ (political unconscious).^೨ ಇವುಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿ ಆಯಾ ಕಾಲದ ಭೌತಿಕ ಪರಿಸರಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿಯೇ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುವ ಸುಪ್ರಪ್ರಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದು.^೩ ಮಿಶೆಲ್ ಫೂಕೋನ discursive formation ಎಂಬ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಇದಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರ ಬರುವಂಥದ್ದು.^೪ ಆದರೆ ಫೂಕೋನ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಪಾರನಿಷ್ಠ ಹೆಚ್ಚಿನ ಒತ್ತು ಪಡೆದಿರುವುದರಿಂದ ಸುಪ್ರಪ್ರಜ್ಞೆ ಎಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಅದು ವಸ್ತು-ವಿನ್ಯಾಸಗಳ ದ್ವಂದ್ವದಲ್ಲೇ ಮುಳುಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ.

ನಿನ್ನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದಲ್ಲಾ ಒಂದು ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಎಲ್ಲ ಕಾಲದಲ್ಲೂ ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳಲ್ಲೂ ಎಲ್ಲ ಜನಾಂಗಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇತಿಹಾಸ, ಪುರಾಣ, ಚರಿತ್ರೆ, ಮಿಥೋಗಳು, ದಂತಕಥೆ, ಇವೆಲ್ಲಾ ಇದೇ ಸಾಲಿಗೆ ಸೇರಿವೆ. ನಿನ್ನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಇರುವ ಈ ಕಾಳಜಿ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದದ್ದೆಂಬುದು ಇಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಹೊರತು ಆ ಕಾಳಜಿಯಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಕಾಣಿಸುವುದು ನಿಜಾಂಶವೇ ಯಾ ನಿರ್ವಾಣವೇ ಎಂಬುದಲ್ಲ. ಇದು ವಸ್ತು-ವಿನ್ಯಾಸ ಎಂಬ ದ್ವಿಧರ್ಮಿಯಾಗುವುದನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟಾಗ ಮಾತ್ರ ಕೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೊಂದು ಉತ್ತರ ಸುಪ್ರಪ್ರಜ್ಞೆಯಲ್ಲಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೆಲ್ಲೂ ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ.

ನಿನ್ನೆಗಳ ಕುರಿತು ಕಥೆ ಹೇಳುವುದೆಂದರೆ ಅದು ಮೂಲತಃ ಭೂತಕಾಲವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ. ಅಂದರೆ, ಇಂದಿನ ನಮ್ಮ ನೆಲೆಗಟ್ಟಿನಿಂದ ನಿನ್ನೆಯ ನೆಲೆಗಟ್ಟುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಡುವುದು. ಹೀಗೆ ನಿನ್ನೆಗಳನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದರ ಉದ್ದೇಶ ಏನು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ನೀಡಬೇಕಾದರೆ ನಿನ್ನೆ, ಇಂದು, ನಾಳೆ ಎಂಬ ನೆಲೆಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನೆ ಮತ್ತು ನಾಳೆ, ಇವೆರಡೂ ಕಾಲವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವಂಥದ್ದು. ಇಂದು ಎಂಬುದೂ ಕಾಲವನ್ನೇ ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳ, ಕ್ಷೇತ್ರ ಅಥವಾ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹತ್ವವಿದೆ. 'ನಿನ್ನೆ'ಗೆ ಅಥವಾ 'ನಾಳೆ'ಗೆ ಇರುವಷ್ಟು ಪ್ರಬಲವಾದ ಕಾಲಸೂಚಕ ಶಕ್ತಿ 'ಇಂದು' ಎಂಬ ನೆಲೆಗೆ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾಳೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ಹವಣಿಸುವವರು ಕಾಲವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ಹವಣಿಸುವವರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಾಳೆ ಎಂಬ ಕಾಲವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ನಿನ್ನೆ ಎಂಬ

ಕಾಲವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವೇ ಆಧಾರ. ಕಾಲವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವ ತಮ್ಮ ಶಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳು ಭೂತಕಾಲವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವ ಮೂಲಕ, ಅಂದರೆ ನಿನ್ನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕಥೆ ಹೇಳುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ ಮೂಲಕ, ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಆಚಂದ್ರಾರ್ಕ ನಡೆಸಲು ಪಣತೊಟ್ಟೋರು, ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ನೆಲೆಗಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಭದ್ರಗೊಳಿಸಲು ಇಚ್ಛಿಸುವವರು, ತಮ್ಮ ಕುಲವನ್ನು ಅಥವಾ ಬಣವನ್ನು ಬೆಳೆಸಲು ಹವಣಿಸುವವರು, ತಮ್ಮ ಆಶೋತ್ತರಗಳ ವಿಕಾಸ ಅಥವಾ ಪ್ರಚಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಕಾಳಜಿಯುಳ್ಳವರು – ಒಂದೇ ಮಾತಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ನಾಳೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಕನಸು ಕಾಣುವವರು – ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವಂಥವರಾಗುತ್ತಾರೆ. ನಾಳೆ ಎಂಬ ಕಾಲವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯು ನಿನ್ನೆ ಎಂಬ ಕಾಲವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕವೇ ರೂಪುಪಡೆಯಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ನಿನ್ನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕಥೆ ಹೇಳುವುದು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ದಾರಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆಯಾದರೂ ನಿನ್ನೆಗಳ ಕುರಿತ ಕಥನಗಳಲ್ಲಿ ನಾಳೆಯನ್ನು ಹೊಗಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲ ಸುಪ್ತರೂಪದಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳದೆ ಪ್ರಕಟವಾಗಿಯೇ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಮತ್ಸ್ಯಪುರಾಣ, ವಾಯುಪುರಾಣ, ವಿಷ್ಣುಪುರಾಣ, ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಪುರಾಣ ಮುಂತಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಭವಿಷ್ಯವಾಣಿಯ ಹಾಗೆ ನಿರೂಪಿಸಲಾಗಿರುವ ವಂಶಾನುಚರಿತಗಳು ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತಮ ಉದಾಹರಣೆ. ವರ್ಜಿಲ್‌ನ ಏನೀಡ್ ಕಾವ್ಯದ ಈ ಸಾಲುಗಳು ಇದರ ಮತ್ತೊಂದು ಶ್ರೇಷ್ಠ ನಿದರ್ಶನ:

...ಲೇವೀನೀ ಪಟ್ಟಣದ ಗೋಡೆಗಳನ್ನು ಕಾಣುವ ನೀನು
 ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ವರ್ಗದ ನಕ್ಷತ್ರಗಳ ನಡುವೆ ಭವ್ಯಚಿತ್ತನಾದ ಏನೀಯನ್ನು
 ಇಲ್ಲ ಬೇರೆ ಯಾವ ಹೊಸ ವಿಚಾರವೂ ಹೊಳೆದಿಲ್ಲ ನನಗೆ
 ಈಗ ಹೇಳುವ ಕೇಳು ನಿನ್ನ ಮಗನ ಕಥೆ
 ನಿನ್ನ ಹಸಿದ ಕಾಳಜಿಯಿಂದ ಮುಂದೆ ಬಿಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಆ ವಿಧಿಯ ಗುಟ್ಟನ್ನು
 ಇಚ್ಛೆಯಲ್ಲಿ ಘೋರ ಸಮರವ ನಡೆಸಿ ಭೀಕರ ಶತ್ರುಗಳ ಸದೆಬಡಿದ ಬಳಿಕ
 ಕಟ್ಟುವನು ಆ ನಗರಕ್ಕೆ ಕೋಟೆಯನ್ನು ಆ ಬದುಕಿಗೊಂದು ಧಾಟಿಯನ್ನು
 ರುತೂಲಿಯರನ್ನು ಗೆದ್ದಬಳಿಕ ಮೂರು ಬೇಸಿಗೆಗಳ ಕಾಲ ಲ್ಯಾಟೀ ಪಟ್ಟಣದ ಹುದ್ದರಿಕೆ
 ಬಳಿಕ ಮೂರು ವತ್ಸರಗಳ ಮಾಗಿ
 ಆದರೆ ಆ ಹುಡುಗ
 ಅಸೇನಿ
 ಯೂಲೂ ಎಂಬ ಹೆಸರು ಪಡೆದವನು
 ಈಲೂದಿಂದ ಈಲೀ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಮೂಲವಾದವನು
 ಸುಳಿವ ಮಾಸಗಳ ಮಹಾಚಕ್ರಗಳ ಮೂವತ್ತು ಸಂವತ್ಸರ ಮೆರೆದು
 ಲವೀನಿಯಿಂದ ಹೊರಟು ಎಲ್ಲಾ ಲಾಂಗಾದಲ್ಲಿ ನೆಲೆನಿಂತು ಕೋಟೆ ಕಟ್ಟುವನು

ಹೆಕ್ಟರ್‌ನ ಕುಲದವರು ಆಳುವರು ಆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು
 ಮೂರು ಶತಾಬ್ದಗಳ ಪರ್ಯಂತ
 ಋತ್ವಿಜಿಯಾದ ಆರಸಿ ಈಲಿಯಾ ಮಂಗಳನಿಗೆ ಬಸಿರಾಗಿ ಅವಳಿಪುತ್ರರ ಹಡೆಯುವವರೆಗೆ
 ಬಳಿಕ ಹೊತ್ತು ಬೆಳೆಸಿದ ಹೆಣ್ಣುನರಿ ಉಟ್ಟ ಹಳದಿ ತೊಗಲಿಗೆ ಹಿಗ್ಗಿದ ರೊಮ್ಮೂಲ್
 ಹುದ್ದರಿಕೆ ಹೊತ್ತು ಮಂಗಳನಿಗೆ ಕೋಟೆ ಕಟ್ಟಿ
 ತನ್ನ ಜನರನ್ನು ತನ್ನ ಹೆಸರಿಟ್ಟೇ ಕೂಗುವನು ರೋಮನ್ನರೆಂದು.^೧

ನಿನ್ನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ ಹಿಂದೆ ನಾಳೆ ಎಂಬ ರಾಜಕಾರಣದ ಪ್ರೇರಣೆಯಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಗತಕಾಲದ ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ನೆನೆದು ಮರುಗುವ, ಸಿಟ್ಟಿಗೆಳುವ ಅಥವಾ ಸ್ವಲನಸುಖ ಅನುಭವಿಸುವ ಯಾವ ಸಾತ್ವಿಕೋದ್ದೇಶವೂ ಇಲ್ಲ. ಮರುಗಲು, ಸಿಟ್ಟಿಗೆಳಲು, ಸ್ವಲನೆ ಅನುಭವಿಸಲು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಬದುಕಲ್ಲೇ ಜನರಿಗೆ ನೂರೆಂಟು ಪ್ರಚೋದನೆಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಕರ್ಣ, ಶಕುನಿ ಮುಂತಾದವರ ಮೂಲಕ ವಿಸ್ತೃತಗೊಳಿಸುವ ಅಗತ್ಯವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ವಿಸ್ತೃತೀಕರಣದ ರಾಜಕೀಯ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ಬರುವುದು ಬೇರೆಯೇ ಸ್ತರದಲ್ಲಿ, ಮರುಕ, ಸಿಟ್ಟು, ಸ್ವಲನೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಲ್ಲ.

ಇದು ನಿನ್ನೆಗಳ ಕಥೆ ಹೇಳುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ ಹಿಂದೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿರುವ ಸುಪ್ರಪ್ರಜ್ಞೆಯ ವಿಚಾರ. ಇನ್ನು ಇತಿಹಾಸಕಾರರ ಅಧ್ಯಯನಗಳೆಲ್ಲವೂ ಕೇವಲ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ (ad hoc) ಎಂಬ ವಾದವೊಂದು ಬಾಲಾಖ್ಯಾನಗಳಲ್ಲಿ ಪದೇಪದೇ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೆ ಈ ಲೇಖನದಲ್ಲೂ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಅಧ್ಯಯನದ ವಸ್ತುವಿಗೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ದ್ಯೋತಕವೊಂದನ್ನು (referent) ಗುರುತುಪಡಿಸಿ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಸಿದ್ಧಾಂತ ರಚಿಸದೆ ತಾತ್ಕಾಲಿಕತೆಯ ಸುಳಿಯಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಇದರ ಸಾರಾಂಶ. ಈ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ದ್ಯೋತಕದ ಪರಾಮರ್ಶೆ ಇಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಬಿಟ್ಟರೆ ಇದೇ ನಿಲುವು ಪುನರುಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಇದು ಕೆಲವು ಐರೋಪ್ಯ ಜ್ಞಾನಮೀಮಾಂಸೆಗಳ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅನೆಲೆಟಿಕಲ್ ಫಿಲಾಸಫಿಯ, ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದ ಮೂಡಿಬಂದಿರುವ ವಾದ. ಸಿದ್ಧಾಂತ ರಚಿಸುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಮಗೇನೂ ತಕರಾರಿಲ್ಲ. ಸಿದ್ಧಾಂತ ರಚನೆಯ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಮಾರ್ಕ್ಸ್, ಫ್ರಾಯ್ಡ್, ಸಸ್ಯೂರ್ ಮುಂತಾದವರು ನಮಗೆ ಕಲಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಷ್ಟೇ. ಆದರೆ ಸಿದ್ಧಾಂತ ರಚಿಸಿದ ಕೂಡಲೆ ತಾತ್ಕಾಲಿಕತೆಯಿಂದ ಮುಕ್ತಿ ಪಡೆಯಬಹುದೆಂದು ಯಾರಾದರೂ ಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅದು ಅವರ ತಿಳುವಳಿಕೆಯ ಮಿತಿಮೀರಿದ್ದು ಬೇರೇನನ್ನೂ ಸೂಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅರಿವಿನ ಪ್ರಭೇದಗಳು ನೆಲೆನಿಂತಿರುವುದೇ ತಾತ್ಕಾಲಿಕತೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ. ಅರಿವು ಎಂಬ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಜಾರಿಗೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೇ ಒಂದು ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ (abstraction)

ಚಾಲನೆ ದೊರಕಬೇಕು. ಆಗ ಮಾತ್ರ ಅದು ಅರಿವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯ. ಯಾವುದೇ ವಸ್ತುವನ್ನು ನಾವು ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಕೂಡಲೆ ಅಲ್ಲಿ ಆ ವಸ್ತುವಿನಿಂದ ಬೇರ್ಪಟ್ಟ ಮತ್ತೊಂದು ಆವರಣ ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅದು ವಿಶ್ಲೇಷದ ಆವರಣ. ಲೂಯೀ ಅಲ್ಫ್ರೆಡ್ ವಸ್ತುವನ್ನು real object ಎಂದೂ ಅದು ವಿಶ್ಲೇಷಗೊಂಡ ನಂತರದ ಆವರಣವನ್ನು object of knowledge ಎಂದೂ ಗುರುತಿಸುತ್ತಾನೆ.^೬ ಇದನ್ನೇ ಕ್ಲಿಫರ್ಡ್ ಗಿಯರ್ಟ್ಸ್ ಕ್ರಮವಾಗಿ natural fact ಮತ್ತು theoretical entity ಎಂದು ಕರೆದಿದ್ದಾನೆ.^೭ ಹೀಗೆ ವಸ್ತುವಿಗೂ ವಿಶ್ಲೇಷಗೊಳ್ಳುವ ಆವರಣಕ್ಕೂ ಭೇದ ಕಲ್ಪಿಸುವುದರ ಹಿಂದೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದೊಂದು ತಾತ್ವಿಕ ಒಳನೋಟವಿದೆ, ಯಾವುದೇ ವಸ್ತುವಿಗೂ ತನ್ನದೇ ಆದ 'ಸ್ವ'ಭಾವ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ಒಳನೋಟ. ಸ್ವಭಾವ ಎಂದು ನಮಗೆ ತೋರುವುದೆಲ್ಲವೂ ವಸ್ತುಗಳ ನಡುವಿನ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧದಿಂದ ಮೂಡಿಬರುವಂಥದ್ದು. ಇದನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸಿಕೊಂಡವರು ಪ್ರಾಚೀನ ಭಾರತದ ಬೌದ್ಧ ದಾರ್ಶನಿಕ ನಾಗಾರ್ಜುನ ಮತ್ತು ಆಧುನಿಕ ಫ್ರೆಂಚ್ ಚಿಂತಕ ಮಾರಿಸ್ ಮರ್ಲೋ-ಪಾಂಟಿ.^೮ ಸ್ವಭಾವ ಇಲ್ಲದಿರುವಾಗ ನಾವು ವಸ್ತುವೊಂದನ್ನು ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೊಂದು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಅಲ್ಲಿ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿಯೇ ವಿಶ್ಲೇಷ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ವಿಶ್ಲೇಷವಿಲ್ಲದೆ ಅರಿವಿಲ್ಲ. ಅಂದಮೇಲೆ ಎಲ್ಲ ಅರಿವುಗಳೂ ತಾತ್ಪೂರ್ತಿಕವೇ ಆಗಿವೆ. ಭೌತಶಾಸ್ತ್ರವು (physics) quantum mechanics ಮತ್ತು relativity ಎಂಬ ಎರಡು ಧ್ರುವಗಳ ನಡುವೆ ಸಿಲುಕಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಈ ತಾತ್ಪೂರ್ತಿಕತೆಯಿಂದಲೇ. ಸಿದ್ಧಾಂತ ರಚಿಸಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ತಾತ್ಪೂರ್ತಿಕತೆಯಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಪಡೆಯುವ ಯಾವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನೂ ಅರಿವು ಸ್ವಾಯತ್ತಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಮಧುರಚೆನ್ನರು ಇದನ್ನು ತಮ್ಮ 'ನನ್ನ ನಲ್ಲ' ಕವಿತೆಯಲ್ಲಿ ಸೊಗಸಾಗಿಯೇ ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಆರಿಯದಾ ಹವಣಕೆಯು ಜೀವಜೀವನ ಲೀಲೆ

ದೇವದೇವನ ಗೂಢೆ ವಿಧಿಯು ಕಾಣೋ^೯

ವಿಶ್ಲೇಷದ ಆವರಣವಿಲ್ಲದ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ವಸ್ತು ನಮ್ಮ ಗ್ರಹಿಕೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಅದನ್ನು ಅರಿವು (knowledge) ಎನ್ನುವುದಿಲ್ಲ, ಪ್ರಜ್ಞೆ (awareness) ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಪ್ರಜ್ಞೆಗೂ ಅರಿವಿಗೂ ಇರುವ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಬಾಲಸಿದ್ಧಾಂತದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಿಂದ ಹೊರಗೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅದು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಇನ್ನೂ ವಸ್ತು-ವಿನ್ಯಾಸಗಳ ದ್ವಂದ್ವದಲ್ಲೇ ತೊಳಲುತ್ತಿದೆ. ವಿಶ್ಲೇಷ ಈ ದ್ವಂದ್ವದ ಆಚೆ ನಡೆಯುವಂಥ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ.

ಇನ್ನು ಚರಿತ್ರೆ ರಚಿಸುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ಎನ್ಸೈಟಿವ್‌ನಿಂದ ವಿಶೇಷ ಪ್ರೇರಣೆ

ದೊರೆತಿದ್ದು ಅದು ತನ್ನ ಬೌದ್ಧಿಕ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಕ್ರೈಸ್ತಮತದಿಂದ ಎರವಲು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದೆ ಎಂಬ ತರ್ಕವೊಂದು ಬಾಲಸಿದ್ಧಾಂತದಲ್ಲಿ ಹಾಸುಹೊಕ್ಕಾಗಿದೆ. ತಾನು ನಿರ್ಮಿಸಲು ಹೊರಟಿರುವ ಆವರಣ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದ್ದು ಎಂಬ ಮೌಢ್ಯವೇ ಇದಕ್ಕೆ ಆಧಾರ. ಆದರೆ ಈ ಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಎನ್ಸೈಟಿವ್‌ನಿಂದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರೂಪುಪಡೆದ ರಾಜಕಾರಣವೇ ಮೈಗೂಡಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಗಮನಾರ್ಹ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ. ಅದು ಏತರದ ರಾಜಕಾರಣ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಇಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಚರಿತ್ರೆಯೊಂದನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುತ್ತೇನೆ, ಪ್ರಾಚೀನ ಗ್ರೀಸ್‌ನಿಂದ ಎನ್ಸೈಟಿವ್‌ನಿಂದ ಕಾಲದವರೆಗಿನ ಒಂದು ಕಿರುಚರಿತ್ರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಬಾಲಗಂಗಾಧರರ ಹಾಗೆ ನನಗೆ ಸೈ ಅನಿಸುವ ಆಕರಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ದುಡಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಆಯಾ ಕಾಲದ ಅತ್ಯಂತ ಖ್ಯಾತವೂ ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕವೂ ಆದ ರಾಜಮೀಮಾಂಸೆಯ ಕೃತಿಗಳನ್ನೇ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಈ ಕಿರುಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನಿನ್ನೆಯ ಆಕರಗಳಿಂದ ಖಳನಾಯಕರನ್ನು ಪತ್ತೆಹಚ್ಚುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೂ ನಡೆಸುವುದಿಲ್ಲ. ಬದಲು ಅಲ್ಲಿನ ರಾಜಕೀಯ ಆವರಣ ಎಂಥದ್ದು ಎಂಬುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಗುರುತಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಪ್ಲೇಟೋನ ರಿಪಬ್ಲಿಕ್ ರಚಿತವಾದ ಕಾಲಕ್ಕೆ, ಅಂದರೆ ಕ್ರಿ.ಪೂ. ನಾಲ್ಕನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಏಷ್ಯಾ, ಯೂರೋಪ್ ಮತ್ತು ಆಫ್ರಿಕಾದ ಬಹುತೇಕ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸಮಾನಾಂತರ ಆರ್ಥಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳೂ ಅವುಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾದ ಅನೇಕ ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳೂ ನೆಲೆಗೊಂಡಿದ್ದವು.^{೧೦} ರಿಪಬ್ಲಿಕ್ ನಮಗೆ ಒದಗಿಸುವುದೂ ಈ ಚಿತ್ರವನ್ನೇ. ಈ ಕೃತಿಯ ಎರಡನೇ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಸೊಕ್ರಾಟ್ (Socrates) ಹೊಸ ನಗರವೊಂದು ರೂಪುಪಡೆಯುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ನಾವು ಪರಿಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದ ಅತಿಸಣ್ಣ ನಗರದಲ್ಲಿ ನಾಕ್ಕೆದು ಮಂದಿ ಇದ್ದರೆ ಸಾಕು, ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯಲು ಒಬ್ಬ ರೈತ, ಮನೆ ಕಟ್ಟಲು ಒಬ್ಬ ಮೇಷ್ಟ್ರಿ, ವಸ್ತ್ರ ನೇಯಲು ಒಬ್ಬ ನೇಕಾರ, ಚಪ್ಪಲಿ ಹೊಲಿಯಲು ಒಬ್ಬ ಚಮ್ಮಾರ, ದೇಹದ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಲು ಒಬ್ಬ ಗಂಡುಸೂಳೆ.

'ಹಾಗಾದರೆ' ನಾನು ಹೇಳಿದೆ, 'ನಮ್ಮ ನಗರವನ್ನು ಆರಂಭದಿಂದಲೇ ಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದು ಭಾವಿಸೋಣ. ನಮ್ಮ ಬೇಡಿಕೆಗಳೇ ಅದನ್ನು ಕಟ್ಟಿತು ಅನ್ನಬಹುದು.'

'ಹೌದು.'

'ಸರಿ, ಮೊಟ್ಟಮೊದಲ ಮತ್ತು ಬಹುಮುಖ್ಯ ಬೇಡಿಕೆಯೆಂದರೆ ಬದುಕಿರಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ಆಹಾರದ ಪೂರೈಕೆ.'

'ನಿಜ.'

'ಎರಡನೆಯದು, ವಾಸ್ತುಗಳ ಬೇಡಿಕೆ, ಮೂರನೆಯದು ವಸ್ತ್ರ ಮುಂತಾದವು.'

‘ಹೌದು.’

‘ಹಾಗಾದರೆ’ ನಾನು ಹೇಳಿದೆ, ‘ಮುಂದೆ ನಗರದ ಈ ಬೇಡಿಕೆಗಳು ಪೂರೈಕೆಯಾಗುವುದು ಹೇಗೆಂದು ಯೋಚಿಸೋಣ. ಒಬ್ಬ ರೈತನಾಗಿರಬೇಕು, ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮೇಷ್ಟ್ರಿ, ಮತ್ತೊಬ್ಬ ನೇಕಾರ, ಅಲ್ಲವೇ? ಈ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಚಮ್ಮಾರನನ್ನೂ ದೇಹದ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಲು ಮತ್ತೊಬ್ಬನನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಣ, ಅಲ್ಲವೇ?’

‘ಖಂಡಿತ.’

ಆದರೆ ಇಷ್ಟರಿಂದಲೇ ನಗರ ಪೂರ್ಣವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕರು ಆದರ ವ್ಯಾಪ್ತಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗುತ್ತಾರೆ. ಬಡಿಗರು, ಕಮ್ಮಾರರು, ನೇಗಿಲು ತಯಾರಿಸುವವರು, ಗೊಲ್ಲರು, ಕುರುಬರು, ಕುಶಲಕರ್ಮಿಗಳು, ಸಹಾಯಕರು, ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು, ಕೂಲಿಗಳು, ಸೈನಿಕರು, ಹೀಗೆ ನಗರ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನಗರವನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಣವಿಲ್ಲದೆ ಬೆಳೆಯಲು ಬಿಡಬಾರದೆಂದು ಸೊಕ್ರಾಟ್ ತಾಕೀತು ನೀಡುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನ ನಗರದಲ್ಲಿ ಕವಿಗಳು, ಹಾಡುಕುಣಿತದವರು, ಭೋಗವಸ್ತುಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವವರು, ವೈದ್ಯರು ಮುಂತಾದವರ ಪ್ರವೇಶದ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಬಂಧವಿದ್ದರೆ ಒಳಿತೆಂದು ಸೊಕ್ರಾಟ್ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ.^{೧೦} ಹೀಗೆ ತನ್ನ ನಗರದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಿಂದ ಅನೇಕ ಜನಾಂಗಗಳನ್ನು ದೂರ ನಿಲ್ಲಿಸುವುದೆಂದರೆ ಹೊರಗೆ ಇತರ ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು ನೆಲೆಗೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ ಹಾಗೆ. ನಗರ ತನ್ನ ಬೇಡಿಕೆಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಹೊಸ ಜನಾಂಗಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ರೈತ, ಚಮ್ಮಾರ, ಬಡಿಗ, ಕಮ್ಮಾರ ಮುಂತಾದವರಿಗೆ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ನೆಲೆಗಟ್ಟುಗಳಿವೆ. ನಗರ ಎಂಬ ಹೊಸ ನೆಲೆಗಟ್ಟಿಗೆ ಚಾಲನೆ ದೊರಕಿದಾಗ ಈ ಜನಾಂಗಗಳು ಆತ್ಮ ವಲಸೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತು ನಗರ ಇವರಿಗೆ ಜನ್ಮ ನೀಡುವುದಿಲ್ಲ. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಹೊರಗಿನ ಲೋಕದೊಂದಿಗೆ ಈ ನಗರ ಸಂಪರ್ಕ-ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು. ಸೊಕ್ರಾಟ್ ಹೇಳುವ ನಗರದಲ್ಲಿ ಮೀನುಗಾರರಿಲ್ಲ, ಉಪ್ಪಾರರಿಲ್ಲ, ಕುಂಬಾರರಿಲ್ಲ. ಇವರು ಇತರ ನೆಲೆಗಟ್ಟುಗಳಿಗೆ ಸೇರಿರುವರು. ನಗರಕ್ಕೆ ಮಡಕೆ, ಉಪ್ಪು ಅಥವಾ ಮೀನು ಇವರ ನೆಲೆಗಟ್ಟುಗಳಿಂದಲೇ ಸರಬರಾಜಾಗಬೇಕು.^{೧೧}

ಸೊಕ್ರಾಟ್ ಕಟ್ಟಿದ ನಗರದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಜನಾಂಗಗಳಿಗೆ ಪ್ರವೇಶ ಇರದಿದ್ದುದನ್ನು ಎರಡು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಈ ಜನಾಂಗಗಳಿಗೆ ನಗರದ ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವ ಸೌಭಾಗ್ಯ ದೊರಕಲಿಲ್ಲ. ಅಥವಾ ಅಲ್ಲಿನ ಶೋಷಣೆಗೆ ತುತ್ತಾಗುವ ದೌರ್ಭಾಗ್ಯ ಉಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸುಮಾರು ಎರಡು ಸಹಸ್ರಮಾನಗಳ ನಂತರ, ಹದಿನಾರನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ, ಮಾಕ್ಯಾವೆಲ್ಲಿ ದಿ ಪ್ರಿನ್ಸ್ ಬರೆಯುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸ್ಥಿತಿ

ಬದಲಾಗಿತ್ತು. ಹೆಚ್ಚು ಜಾಗತಿಕವಾದ ಆರ್ಥಿಕ-ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೊಂದು ರೂಪುಗೊಂಡು ಇತರ ಎಲ್ಲ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳೂ ಅದರ ಕೆಳಗಿನ ಉಪವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳಾಗಿ ಮಾತ್ರ ನೆಲೆಗೊಳ್ಳತೊಡಗಿತ್ತು.^{೧೨} ಪ್ಲೇಟೋನ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವಂಥ ಗಡಿಗಳು ಮಾಕ್ಯಾವೆಲ್ಲಿಗೆ ಅಪರಿಚಿತ. ಅಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ರಾಜ್ಯಗಳಿದ್ದರೂ ಅವು ಪರ್ಯಾಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲ, ಒಂದೇ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗಳು. ಅಲ್ಲಿನ ರಾಜಕಾರಣ ಸಕಾರಾತ್ಮಕವಾದ್ದು. ರಾಜ್ಯದ ಮೇಲೆ ಯಾವುದೇ ಜನಾಂಗದ ಅಥವಾ ವರ್ಗದ ಗುತ್ತಿಗೆಯಿಲ್ಲ. ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಸಮಾನತೆಯೊಂದು ಅಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯನಿರತವಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಯಾರು ಬೇಕಾದರೂ ರಾಜ್ಯ ಸ್ಥಾಪಿಸಬಹುದು. ಅರಸು ಮನೆತನಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರೇ (long established as rulers) ಆಗಬೇಕೆಂಬ ಯಾವ ನಿರ್ಬಂಧವೂ ಇಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ನಾಗರಿಕ (private citizen) ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೂ ಅಷ್ಟೇ ಮಾನ್ಯತೆಯಿದೆ. ಆಗಾಥಕ್ಲೀ (Agathocles), ಫರೋನ ಒಲಿವರೋಟೋ (Oliverotto of Fermo) ಮುಂತಾದ ದೊರೆಗಳು ಮೊದಲು ಸಾಮಾನ್ಯ ನಾಗರಿಕರೇ ಆಗಿದ್ದರೆಂದು ಮಾಕ್ಯಾವೆಲ್ಲಿ ಸ್ಮರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ.^{೧೩}

ಅಧಿಕಾರ ನಡೆಸಬೇಕಾದವರು ಯಾರು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಕ್ಯಾವೆಲ್ಲಿಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿಯೇ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಅಧಿಕಾರ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆ, ಅದನ್ನು ಪೋಷಿಸುವ ಕ್ರಮಗಳು ಯಾವುವು, ಇವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತ್ರ ಆತನಿಗೆ ಕಾಳಜಿಯಿತ್ತು. ಇಲ್ಲಿ ಮಾಕ್ಯಾವೆಲ್ಲಿ ನೈತಿಕತೆ-ಅನೈತಿಕತೆಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದರೂ ಆತ ಅದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷ ಒತ್ತು ನೀಡುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದರ್ಥದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಕ್ರಮ ಯಾವುದೇ ಆದರೂ ಅದು ಸುಸಮ್ಮತವೇ. ತಮ್ಮ ಭುಜಬಲದಿಂದ ಯಾರು ಬೇಕಾದರೂ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬರಬಹುದಾದ ಈ ಸ್ಥಿತಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಅಸ್ಥಿರಗೊಳಿಸಿತು ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಇದು ರಾಜ್ಯ ಎಂಬ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನೇ ಬಹುಶಃ ದುರ್ಬಲಪಡಿಸಿರಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೊಂದು ಪರಿಹಾರ ಎಂಬಂತೆ ಹದಿನೇಳನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಥಾಮಸ್ ಹಾಬ್ಸ್ ಲೆಖಿಯೇಥನ್ ರಚಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಹಾಬ್ಸ್‌ನ ಪ್ರಕಾರ ಕ್ರಿಯಮೇ ಮಾನವರ ಮೂಲ ಗುಣ. ಹೀಗಾಗಿ ಯಾರು ಬೇಕಾದರೂ ಅಧಿಕಾರ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂಬ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸದಾ ಸಂಘರ್ಷವೇ ನೆಲೆಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ‘ನಾಗರಿಕ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸದಾ ಎಲ್ಲರೂ ಎಲ್ಲರೊಂದಿಗೂ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುತ್ತಾರೆ’ ಎಂಬ ಹಾಬ್ಸ್‌ನ ಹೇಳಿಕೆ ಮಾಕ್ಯಾವೆಲ್ಲಿಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೇ ವಿಮರ್ಶಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ.^{೧೪} ಈ

ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ಹಾಬ್ಸ್ ಹೊಸದೊಂದು ರಾಜಮೀಮಾಂಸೆಯನ್ನು ಮಂಡಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇದರಂತೆ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದು ಒಪ್ಪಂದಕ್ಕೆ ಬಂದು ಒಬ್ಬ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಿಯನ್ನು (sovereign) ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಮುಂದೆ ಶಾಂತಿ, ಸುವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುವುದು ಆತನ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ.

ಅನೇಕ ಜನರು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಎಲ್ಲರೂ ಎಲ್ಲರೊಂದಿಗೂ ಒಪ್ಪಂದ ನಡೆಸಿ ಯಾವುದೇ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಅಥವಾ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಸಭೆಗೆ ಬಹುಮತದಿಂದ ತಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಪರವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವ, ಅಂದರೆ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗುವ ಹಕ್ಕು ನೀಡಲಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ - ಅದರ ಪರವಾಗಿ ಮತ ಚಲಾಯಿಸಿ ದವರೂ ಅದರ ವಿರುದ್ಧ ಮತ ಚಲಾಯಿಸಿದವರೂ - ತಮ್ಮೆಲ್ಲೇ ಶಾಂತಿಯಿಂದ ಬದುಕಲು ಮತ್ತು ಇತರ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ವಿರುದ್ಧ ರಕ್ಷಣೆ ಪಡೆಯಲು ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಅಥವಾ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಸಭೆಯ ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೂ ತೀರ್ಪುಗಳನ್ನೂ ಅವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಮ್ಮದೇ ಎಂಬಂತೆ ಅಧಿಕೃತಗೊಳಿಸಿದಾಗ ಕಾಮನ್‌ವೆಲ್ತ್ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಯ್ತು ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ.

ಆದರೆ ಈ ಸಿದ್ಧಾಂತದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ದೋಷವಿದೆ. ಜನ ಒಮ್ಮೆ ಒಪ್ಪಂದಕ್ಕೆ ಬಂದು ಒಬ್ಬ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯನ್ನು ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರೆ ಮುಂದೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ದಿನ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸುವ ಅಧಿಕಾರ ಅವರಿಗಿಲ್ಲ. ಆತನನ್ನು ಅಧಿಕಾರದಿಂದ ತೆಗೆಯುವುದೂ ಅಸಾಧ್ಯವೆಂದು ಹಾಬ್ಸ್ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಅಂದರೆ ಆತ ಎಂಥ ದೌರ್ಜನ್ಯಗಳನ್ನು ಎಸಗಿದರೂ ಅದನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಒಪ್ಪಂದ ನಡೆದಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಿಯ ಚೊತೆ ಭಿನ್ನಮತ ಇರುವವರು ಅದನ್ನು ತಮ್ಮೆಲ್ಲೇ ಅಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಬದಲು ಅದನ್ನು ಮಂಡಿಸುವುದೇ ಆದರೆ ಅದು ಒಪ್ಪಂದಕ್ಕೆ ಕುತ್ತಂದಂತೆ. ಅದರಿಂದ ಶಾಂತಿ, ಸುವ್ಯವಸ್ಥೆ ಭಂಗವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂಥವನನ್ನು ಉಳಿದವರು ಕೊಂದುಹಾಕಬಹುದು.

...ಬಹುಮತದವರು ಸಮ್ಮತಿಯ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಇಲ್ಲದವನೂ ಈಗ ಉಳಿದವರ ಜೊತೆನಿಂತು ತನ್ನ ಸಮ್ಮತಿ ಸೂಚಿಸಲೇಬೇಕು; ಅಂದರೆ ಆತನ ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲು ಪಣತೊಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಅಥವಾ ನ್ಯಾಯವಾಗಿಯೇ ಉಳಿದವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹತ್ಯೆಗೀಡಾಗಬೇಕು.

ಈ ಹಿಂದಿನ ರಾಜಮೀಮಾಂಸೆಗಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿರದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಹಾಬ್ಸ್‌ನ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಈತ ಅನ್ಯಾಯಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾದವನು, a victim. ತನಗೆ ಸಮ್ಮತವಲ್ಲದ್ದನ್ನೂ ಇವನು ಮೂಕವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅಥವಾ ಪ್ರಾಣ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹಾಬ್ಸ್‌ಗೆ ಇವನ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವುದೇ ಸಹಾನುಭೂತಿ ಇಲ್ಲ.¹² ಆದರೆ ಹದಿನೆಂಟನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಾಯಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾದ ಈತನ ಬಗ್ಗೆ ರೂಸೋಗೆ

ಅನುಕಂಪ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಅವನ ದಿ ಸೋಷ್ಯಲ್ ಕಾಂಟ್ರಾಕ್ಟ್ ಇದನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲೇ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತದೆ.

ಮಾನವ ಸ್ವತಂತ್ರನಾಗಿ ಜನಿಸುತ್ತಾನೆ; ಆದರೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಸರಪಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದಿದ್ದಾನೆ. ತಾನು ಇತರರ ಒಡೆಯನೆಂದು ಒಬ್ಬ ನಂಬಿರುತ್ತಾನೆ, ಆದರೆ ಅವರಿಗಿಂತ ತಾನೇ ದೊಡ್ಡ ಗುಲಾಮನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಈ ಬದಲಾವಣೆ ಉಂಟಾದದ್ದು ಹೇಗೆ? ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು.¹³

ಇದೊಂದು ಹೊಸ ಬೆಳವಣಿಗೆ. ಅನ್ಯಾಯಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾದ ಒಬ್ಬನ ಕಡೆಗೆ ಬೆರಳೊಡ್ಡುತ್ತಾ ರಾಜಮೀಮಾಂಸೆಯನ್ನು ಮಂಡಿಸುವ ಈ ಕ್ರಮ ರೂಸೋಗೆ ಮೊದಲು ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ಲೇಟೋ, ಅರಿಸ್ಟಾಟಲ್, ಥಾಮಸ್ ಮೋರ್, ಮಾಕ್ಯಾವೆಲ್ಲಿ, ಫ್ರಾನ್ಸಿಸ್ ಬೇಕನ್, ಷ್ಯಾನ್ ಬೋದಾ (Jean Bodin), ಹಾಬ್ಸ್, ಚಾನ್ ಲಾಕೆ ಮತ್ತು ಮೊಂಟೆಸ್ಕಿಯೊಗೆ ಅಪರಿಚಿತವಾಗಿದ್ದ ವಿದ್ಯಮಾನವಿದು. ತನ್ನ ಗೆಳೆಯ ಮಿರಾಬ್ಯೂಗ್ ಬರೆದ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ರೂಸೋ 'ನಲದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಹೊರಳಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ, ಮನುಕುಲದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದನಲ್ಲಾ ಎಂದು ಗೋಗರೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ' ಅಂದಿದ್ದಾನೆ.¹⁴ ಯುದ್ಧದ ಬಗ್ಗೆ ಬರೆದ ಒಂದು ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ರೂಸೋ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ:

ನಿಜ - ನೈತಿಕತೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುನೋಡಿ, ಪಂಡಿತರ ಮತ್ತು ನ್ಯಾಯತಜ್ಞರ ಮಾತು ಕೇಳಿ, ಅವರ ಆಕರ್ಷಕ ಸಂಕಥನಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಕರಗಿ ಪ್ರಕೃತಿಯ ದುರಂತಗಳನ್ನು ಖಂಡಿಸಿ, ನಾಗರಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ಶಾಂತಿ, ನ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿ, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಚಾತುರ್ಯವನ್ನು ಹರಸಿ, ನಾನೊಬ್ಬ ನಾಗರಿಕ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡು ಮನುಕುಲಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವನೆಂದು ನನ್ನನ್ನೇ ಸಾಂತ್ವನಪಡಿಸಿಕೊಂಡದ್ದಾಯ್ತು. ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ ಮತ್ತು ಯೋಗ್ಯತೆಮದ ಬಗ್ಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಲಿತು, ಪುಸ್ತಕ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟು, ಶಾಲೆಯಿಂದ ಹೊರಬಂದು ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದಾಗ, ಏನು ನೋಡುವುದು; ಕಬ್ಬಿಣದ ನೊಗ ಹೊತ್ತು ರೋಡಿಸುತ್ತಿರುವ ಆಮಾಯಕ ಜನರು, ಮನುಕುಲವನ್ನು ಹಿಚುಕಿಹಾಕುತ್ತಿರುವ ನಾಕಾರು ಮಂದಿ ಶೋಷಕರು, ನೋವಿಗೆ ಹಸಿವಿಗೆ ತುತ್ತಾಗಿ ಬಳಲುತ್ತಿರುವ ಜನ, ಅವರ ರಕ್ತವನ್ನೂ ಕಣ್ಣೀರನ್ನೂ ನಮ್ಮ ದಿಯಿಂದ ಚೆಪ್ಪರಿಸುತ್ತಿರುವ ಸಿರಿವಂತರು, ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಕಾನೂನಿನ ಭೀಕರ ಬಲದಿಂದ ದುರ್ಬಲರ ಮೇಲೆ ಹಾಯುತ್ತಿರುವ ಬಲಿಷ್ಠರು.

ಇವೆಲ್ಲವೂ ಪ್ರತಿಭಟನೆ ಇಲ್ಲದೆ ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿಯೇ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ; ಆದು ಸ್ವೇಚ್ಛಾಪುರ್ವಕ ಬಾಯಿಗೆ ತುತ್ತಾಗುವವರೆಗೆ ಅವರ ಗವಿಯಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಯಾಗಿ ಬಿದ್ದಿರುವ ಒಡಿಸ್ಸೂನ ಸಂಗಡಿಗರಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಪ್ರಶಾಂತತೆ. ಇಲ್ಲಿ ವಾತ್ಸಿಲ್ಯದ ಮರುಗುತ್ತಾ ಕೊರುವುದಷ್ಟೇ ಸಾಧ್ಯ. ಈ ಭೀಕರ ವಸ್ತುಗಳ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಶಾಶ್ವತ ಪರದೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಬಿಡಬೇಕು. ಕಣ್ಣೆತ್ತಿ ದೂರ ನೋಡಿದರೆ, ಉರಿ, ಬೆಂಕಿ, ವಿಜನವಾದ ಹಳ್ಳಿಗಳು, ಹಲ್ಲೆಗೊಳಗಾದ ಪಟ್ಟಣಗಳು. ಈ ದುರ್ಬಲರನ್ನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಎಳೆದೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದೀರಿ ಬರ್ಬರರೇ? ಎದೆ ನಡುಗಿಸುವ ಸದ್ದು; ಏನು ಗಲಭೆ ನೋಡು! ಎಂಥ ಅಟ್ಟಹಾಸ ನೋಡು! ಹತ್ತಿರ ಸರಿದು ನೋಡಿದರೆ; ಕೊಲೆಗಳ ದೃಶ್ಯ, ಹತ್ತುಸಾವಿರ ಜನರನ್ನು ಕಡಿಮೆಹಾಕಿ

ಗುಡ್ಡೆಗೂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ, ಸಾಯುತ್ತಿರುವವರು ಕುದುರೆಗಳ ಕಾಲಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದಿದ್ದಾರೆ, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಸಾವಿನ ದೃಶ್ಯಗಳೇ, ಸಾಯುವ ದೃಶ್ಯಗಳೇ. ಕಾಣಬನ್ನಿ ನಿಮ್ಮ ಶಾಂತಿಯುತ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಫಲವನ್ನು! ನನ್ನ ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಮರುಕ ಉಕ್ಕಿಬರುತ್ತಿದೆ. ರೋಷ. ನಿಮ್ಮ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ರಣರಂಗದಲ್ಲಿ ಬಂದುನಿಂತು ಓದಿಕೊಳ್ಳಿ, ಬರ್ಬರ ತತ್ವಜ್ಞಾನಿಗಳೇ!^{೯೯}

ರೂಸೋನ ಕಾಲಕ್ಕಾಗಲೇ ಹಾಬ್ಸ್ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ಪೆಡಂಭೂತ (ಲೆವಿಯೇಥನ್) ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ಬಂದದ್ದನ್ನೇ ಈ ಸಾಲುಗಳು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ.

ಅನ್ಯಾಯದ ಕಥನ ಈ ಹಿಂದೆಯೂ ನಡೆದಿತ್ತು. ಪ್ರೋಮೇಥ್ಯೂ (Prometheus), ಎಂತಿಗನಿ (Antigone), ಮೆಡೀಯಾ Medea) ಮುಂತಾದವರ ಕಥೆಗಳು ಅನ್ಯಾಯದ ಕಥೆಗಳೇ. ಆದರೆ ರೂಸೋನಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಅದು ರಾಜಕಾರಣದ ಜೊತೆಗೆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾಗಿ ಬೆಸೆದುಕೊಂಡಿತು. ಅಂದರೆ, ನನಗೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ, ಆದ್ದರಿಂದ ನನಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುವ ಮನೋಧರ್ಮವೊಂದು ತಲೆಯೆತ್ತಿತು. ಅನ್ಯಾಯ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಡೆದಿರಬಹುದು, ಇಂದು ಭಾರತದ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮಣಿಪುರಿಗಳು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ. ಅಥವಾ ಕಟ್ಟುಕಥೆಯೇ ಆಗಿರಬಹುದು, ಮುಸ್ಲಿಮರಿಂದ ಹಿಂದುತ್ವಕ್ಕೆ ಉಂಟಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗುವ ಅನ್ಯಾಯದ ಹಾಗೆ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅದು ಅರೆಸತ್ಯ ಅರೆಸುಳ್ಳು ಬೆರೆತದ್ದೂ ಆಗಿರಬಹುದು, ದಲಿತ ಚರಿತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವಂತೆ. ಆದರೆ ಈ ನಿಜ, ಸುಳ್ಳು, ಅರೆಸತ್ಯಗಳಿಗಿರುವ ಸಮಾನ ಗುಣವೆಂದರೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ ಎಂಬ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಬಯಸುವುದು. ಆಧುನಿಕ ಯುಗದ ಬಹುತೇಕ ರಾಜಕಾರಣಗಳು ನನಗೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಲೇ ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ವಿರುದ್ಧ ನಡೆದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಚಳುವಳಿಗಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ರೈತ, ಕಾರ್ಮಿಕ, ದಲಿತ, ಮಹಿಳಾ, ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾ ರಾಜಕಾರಣದವರೆಗೆ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯೂ ನನಗೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ, ಆದ್ದರಿಂದ ನನಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಸಿಗಲೇಬೇಕು ಎಂಬ ಮನೋಧರ್ಮದ ಪ್ರೇರಣೆಯಿದೆ. ಅಧಿಕಾರ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಮೂಲಕ ಮಾತ್ರ ಅನ್ಯಾಯಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬ ಈ ನಿಲುವು ಎನ್ನೆಟೆನ್ಮೆಂಟ್ ಯುಗದ ಬಳುವಳಿ. ಬೇರೆ ಯಾವುದಾದರೂ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಾಯಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರ ಹುಡುಕುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಈ ಅವರಣದಲ್ಲಿ ಅಪ್ರಸ್ತುತವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಇಂದು ಚರಿತ್ರೆ ಬೇಕೆ ಗತಕಾಲ ಬೇಕೆ ಎಂಬ ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳುವ ಬಾಲಗಂಗಾಧರ ಎನ್ನೆಟೆನ್ಮೆಂಟ್‌ನ್ನು ಜರಿಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅದರ ಮನೋಧರ್ಮದಿಂದ ಮುಕ್ತರಾಗಿಲ್ಲ. ಇತರರಿಂದ ನಮಗೆ ಏನೇನು ಅನ್ಯಾಯಗಳಾಗಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನೇ ಅವರು ನಿರೂಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ಲೇಟೋ

ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಮಾಕ್ಕಾವೆಲ್ಲಿ, ಹಾಬ್ಸ್ ಮುಂತಾದವರೂ ನನಗೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ ಎನ್ನಲಿಲ್ಲ. ಅನ್ಯಾಯದ ಕಥನವನ್ನೇ ರಾಜಮೀಮಾಂಸೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡವರಲ್ಲಿ ರೂಸೋ ಮೊದಲಿಗ.

ಇಂದಿನ ಜಾಗತಿಕ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳ ಅನ್ವಯ ಅನ್ಯಾಯಗಳ ಕಥನದ ಮೂಲಕ ರಾಜಕಾರಣ ನಡೆಸುವುದು ಅಗತ್ಯವಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಅನಿವಾರ್ಯವೂ ಆಗಿದೆ. ಹೋಲಕಾಸ್ತಾನಿಂದ ಹಿರೋಶಿಮಾವರೆಗೆ, ರುವಾಂಡಾದಿಂದ ದಾರ್ ಫೂರ್‌ವರೆಗೆ, ಕೊಸೋವೋದಿಂದ ಇರಾಕ್‌ವರೆಗೆ ಅನ್ಯಾಯದ ಬೀಜಗಳ ಬಿತ್ತನೆ ಹುಲುಸಾಗಿಯೇ ನಡೆದಿರುವುದು ನಮಗಿಲ್ಲ ಗೊತ್ತಿದೆಯಷ್ಟೇ. ಈ ದಿನ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಚರಿತ್ರೆ ಬೇಕೆ ಗತಕಾಲ ಬೇಕೆ ಎಂಬ ಪೇಪರ್ ಟೈಗರ್‌ಗಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಸವಾಲುಗಳಿವೆ. ದೇಶದ ಗಣಿಗಳು ಲೂಟಿಯಾಗುತ್ತಿವೆ. ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹುಟ್ಟಿದ ಕೂಸು ಹೆಣ್ಣಾದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅದನ್ನು ಕೂಡಲೆ ಜೀವಂತವಾಗಿ ಹೂತುಹಾಕುವ ಅವಾನವೀಯ ವಿದ್ಯಮಾನ ಈಗಲೂ ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿದೆ. ಬಾಲವಿವಾಹ ಮತ್ತೆ ಬೇರೂರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಜಾತಿಮತಗಳ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಜನರನ್ನು ಕೊಚ್ಚಿಹಾಕುವ ಪ್ರಕರಣಗಳು ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿವೆ. ಇಂಥ ನೂರಾರು ಸ್ಥೂಲ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುವುದು ನಮ್ಮ ವಿಧಿಯಾಗಿದೆ. ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ಸವಾಲುಗಳೂ ಹೇರಳ ವಾಗಿಯೇ ಇವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ: ನ್ಯಾಯ (justice), ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ (responsibility), ಈ ಎರಡರ ನಡುವಿನ ಬಿರುಕನ್ನು ತುಂಬುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದು ಹೇಗೆ? ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ, ಸಂದಿಗ್ಧತೆಗೂ (contingency) ಅರ್ಥಕ್ಕೂ (meaning) ಇರುವ ಸಂಬಂಧವೇನು? ಮಧುರಚನ್ನರ ಕವಿತೆಯನ್ನು ಮೇಲೆ ಉದ್ಧರಿಸಿದೆವಷ್ಟೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಇದೇ ಸಾಲಿಗೆ ಸೇರಿದ ಮತ್ತೊಂದು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿದೆ.

ಮನ ಹತ್ತಿ ಉರಿದಲ್ಲಿ ದೂರ ಸರಿಯಲುಬಹುದು

ಮನ ಹತ್ತಿ ಉರಿದರಲ್ಲೋಡಬಹುದೋ!^{೧೦೦}

ಅಂದಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಈ ರಾಜಕಾರಣವನ್ನೇ ಚಿರಕಾಲ ಮುಂದುವರೆಸುವುದು ಯಾವ ಕಾರಣಕ್ಕೂ ಸಮಂಜಸವಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದ ರಾಜಕಾರಣದ ಬಗ್ಗೆ ತ್ವರಿತವಾಗಿಯೇ ಚಿಂತನೆ ನಡೆಯಬೇಕಿದೆ. ಅಂಥ ಚಿಂತನೆಗಳು ರೂಪುಪಡೆಯ ಬೇಕಾದ್ದು ಅಕೆಡೆಮಿಕ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಯೂ ವಲ್ಗರ್ ಮಾರ್ಕಿಸ್ಟ್‌ಗಳು, ಸಯೀದ್ ಮೊದಲುಗೊಂಡ ವಸಾಹತೋತ್ತರ ಚಿಂತಕರು 'ನನಗೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ' ಎಂಬ ರಾಜಕಾರಣಕ್ಕೇ ಇಂಬು ನೀಡುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಎಸ್.ಎನ್. ಬಾಲಗಂಗಾಧರ ಅವರ 'ಅಧ್ಯಯನ'ಗಳೂ ಇದಕ್ಕೆ ಹೊರತಲ್ಲ.

**ಆಕರಗಳು ಮತ್ತು
ಅಡಿಟಿಪ್ಪಣಿಗಳು**

೧. ಬರ್ನಾಸ್ಟೈನ್ ಮೊದಲುಗೊಂಡು ಕೆಲವು ಚಿಂತಕರು false consciousness ಎಂಬ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಕೊರತೆಯಿದೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಐಡಿಯಾಲಜಿಯನ್ನು ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ನಿರೂಪಿಸತೊಡಗಿದ್ದು ವಿಪರ್ಯಾಸವೇ ಸರಿ.
೨. ನೋಡಿ: Fredric Jameson, *The Political Unconscious: Narrative as a Socially Symbolic Act*, Cornell University Press, Ithaca, New York, 1981.
೩. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಯಾರೂ ಅಧ್ಯಯನಗಳನ್ನಾಗಲೀ ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕ ಚರ್ಚೆಗಳನ್ನಾಗಲೀ ಕೈಗೊಂಡಿಲ್ಲ ನಿಜ. ಆದರೆ ಭೌತಿಕ ಪರಿಸರಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಸುಪ್ತಪ್ರಜ್ಞೆ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುವುದು ಮಾತ್ರ ಸಂಶಯಾತೀತ. ಅಧುನಿಕಪೂರ್ವ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯ ಸುಪ್ತಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ನಿಷ್ಠೆ, ಲೈಂಗಿಕತೆ ಮುಂತಾದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಮಾರ್ಪಾಟುಗಳು ಉಂಟಾದದ್ದನ್ನು ಮತ್ತೊಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನೋಡಿ: ಮನು ಎ. ದೇವದೇವನ್, ಪೃಥ್ವಿಯಲ್ಲೊಂದಿಗಿದ್ದ ಘಟವು... ಕರ್ನಾಟಕದ ನಿನ್ನೆಗಳು, ಆಕ್ಷರ ಪ್ರಕಾಶನ, ಹೆಗ್ಗೋಡು, ೨೦೦೯, ಪುಟ ೧೧೬-೧೨೩.
೪. Michel Foucault, *The Archaeology of Knowledge and the Discourse on Language*, Translated by A.M. Sheridan Smith, Pantheon Books, New York, 1972.
೫. *The Aenied*, 1.349-373.
೬. Louis Althusser and Etienne Balibar, *Reading Capital*, New Left Boks, London, 1970, ಪುಟ ೩೪-೩೬.
೭. Clifford Geertz, *The Interpretation of Culture: Selected Esseys*, Basic Books, New York, 2000 (1973), ಪುಟ ೧೫.
೮. ನಾಗಾರ್ಜುನನ ವಿಗ್ರಹವ್ಯಾಪ್ತಿಯ ಮತ್ತು Maurice Merleau-Ponty, *The Visible and the Invisible*, edited by Claude Lefort, translated by Alphonso Lingis, Northwestern University Press, Evanston, Illinois, 1973.
೯. ನನ್ನ ನಲ್ಲ, ೫ (ಈ ಸಾಲುಗಳು ೨೦, ೪೦, ೬೦, ೮೦ ಮತ್ತು ೧೦೧ರಲ್ಲಿ ಪುನರುಕ್ತವಾಗಿವೆ.)
೧೦. ಭಾರತದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈ ಕುರಿತ ಚರ್ಚೆಗೆ ನೋಡಿ: ದೇವದೇವನ್ ಪೂರ್ವೋಕ್ತ, ಪುಟ ೧೪-೧೫.
೧೧. *The Republic*, II.
೧೨. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಇದ್ದದ್ದೂ ತತ್ಸಮವಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ. ಇದರಲ್ಲೇ, ಪುಟ ೬೧-೬೨.
೧೩. ಭಾರತ ಮತ್ತು ಇಂಡಿಯನ್ ಓಷನ್ ವ್ಯಾಪ್ತಿಗೆ ಸೇರಿದ ಬಹುತೇಕ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲೂ ಈ ವಿದ್ಯಮಾನವನ್ನೇ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಇದರಲ್ಲೇ, ಪುಟ ೭೧.

೧೪. *The Prince*, VIII.
೧೫. *Leviathan*, 1.13.
೧೬. ಇದರಲ್ಲೇ, 2.18
೧೭. *The Social Contract*, 1.
೧೮. Rousseau, *The Social Contract and Other Later Political Writings*, edited and translated by Victor Gourevitch, Cambridge University Press, Cambridge, 1997, pp. 270.
೧೯. ಇದರಲ್ಲೇ, ಪುಟ ೧೬೨.
೨೦. ನನ್ನ ನಲ್ಲ, ೧೪.

ನೀನಾಸಮ್ ರಂಗಶಿಕ್ಷಣ ಕೇಂದ್ರದ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು

ರಂಗಶಿಕ್ಷಣ ಕೇಂದ್ರದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ೨೦೦೮ರ ನವೆಂಬರ್-ಡಿಸೆಂಬರ್ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಸೋಮದೇವನ ಕಥಾಸರಿತ್ಸಾಗರವನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ 'ಕತೆಕತೆ ಕಾರಣ' ಎಂಬ ನಾಟಕವನ್ನು ಡಿಸೆಂಬರ್ ೧೭ ಮತ್ತು ೧೮ರಂದು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದರು (ನಿರ್ದೇಶನ: ಜಹಾನ್ ಸ್ಯಾಮ್ ಮಣೇಕ್ ಶಾ, ಮುಂಬಯಿ). ೨೦೦೯ರ ಜನವರಿಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ಗುಂಪುಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಸೀನ್ ವರ್ಕ್/ ಸಾತ್ವಿಕ ವಿನ್ಯಾಸದ ಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು ದಿನಾಂಕ ೨೦, ೨೧ ಮತ್ತು ೨೨ರಂದು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದರು: ಜಿ.ಬಿ.ಜೋಶಿಯವರ 'ಜಡಭರತನ ಕನಸುಗಳು' (ನಿ: ರಜನಿ ಗರೂಡ), ಜಿ.ಬಿ.ಜೋಶಿಯವರ 'ಆ ಊರು ಈ ಊರು' (ನಿ: ನವೀನಕುಮಾರ್ ಸುಳ್ಳೆ), ವಿಲಿಯಮ್ ಶೇಕ್ಸ್ಪಿಯರ್‌ನ 'ಒಥೆಲೋ' (ನಿ: ಮಹದೇವ ಹಡಪದ). ಈನಡುವೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ದೈನಂದಿನ ತರಗತಿಗಳೊಡನೆ ಉಸಿರಾಟ ಮತ್ತು ರಸ ಭಾವಗಳ ಅಭಿನಯ, ರಂಗವಿನ್ಯಾಸ, ಮೊಗವಾಡ ತಯಾರಿ ಮುಂತಾದ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕಾರ್ಯಾಗಾರಗಳನ್ನೂ ನಡೆಸಲಾಯಿತು. ಸದ್ಯ ಚನ್ನಕೇಶವ ಅವರ ನಿರ್ದೇಶನದಲ್ಲಿ ಶೇಕ್ಸ್ಪಿಯರ್‌ನ 'ಮ್ಯಾಕ್‌ಬೆತ್' ನಾಟಕದ ತಾಲೀಮು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದು ಮಾರ್ಚ್ ಎರಡನೆಯ ವಾರ ಅದರ ಪ್ರದರ್ಶನಗಳು ನಡೆಯಲಿವೆ.

ನೀನಾಸಮ್ ವರದಿಗಳು

ನೀನಾಸಮ್ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು: ನೀನಾಸಮ್ ೨೦೦೮-೦೯ನೇ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಆಯ್ದು ಕೆಲವು ಊರುಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ವಾರಗಳ ಕಾಲಾವಧಿಯ ಕಿರು ರಂಗಶಿಬಿರಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದೆ. ಮಂಚಿಕೇರಿ ಮತ್ತು ತಿಪಟೂರುಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಎರಡು ಶಿಬಿರಗಳು ಈಗಾಗಲೇ ಮುಗಿದಿವೆ. ಆ ಶಿಬಿರಗಳಲ್ಲಿ ಆಯಾ ತಂಡಗಳು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಕೊನೆಗೆ ಹೆಗ್ಗೋಡಿನಲ್ಲೂ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದರು. ಹೀಗೆ ಪ್ರದರ್ಶನಗೊಂಡ ನಾಟಕಗಳು: ನವೆಂಬರ್ ೩೦ರಂದು ಮಂಚಿಕೇರಿಯ ಸಿದ್ದಿರಂಗದವರಿಂದ ಬರ್ಬೋಲ್ವಾ ಬ್ರಿಕ್ವೆನ್ 'ಮೂರು ಕಾಸಿನ ಸಂಗೀತನಾಟಕ' (ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ: ಕೆ.ವಿ. ಸುಬ್ಬಣ್ಣ, ನಿ: ಚನ್ನಕೇಶವ), ಜನವರಿ ೧೧ರಂದು ತಿಪಟೂರಿನ ಭೂಮಿ ಬಳಗದವರಿಂದ ಮಾಸ್ತಿಯವರ 'ಜೋಗೋರ ಅಂಜಪ್ಪನ ಕೋಳಿಕತೆ' (ನಿ: ಭವಾನಿ ಪ್ರಕಾಶ್) ಮತ್ತು ಕೀರ್ತಿನಾಥ ಕುರ್ತಕೋಟಿಯವರ 'ಆಮನಿ' (ನಿ: ಸತೀಶ ತಿಪಟೂರು). ಡಿಸೆಂಬರ್ ೨೦ರಿಂದ ೨೨ರವರೆಗೆ ನೀನಾಸಮ್ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಲಿಟ್ಲೆ ಥಿಯೇಟರ್ ತಂಡದ ಸಹಯೋಗದಲ್ಲಿ ಆರ್ಟ್ಸ್ ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟ್‌ಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಮೂರು ದಿನಗಳ ಕಮ್ಮಟವೊಂದನ್ನು ನಡೆಸಿತ್ತು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮೂರು ದಿನಗಳ ನಾಟಕೋತ್ಸವವೊಂದನ್ನು ನಡೆಸಲಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ಕೇರಳದ ತ್ರಿಶೂರಿನ ಥಿಯೇಟರ್ ರೂಟ್ಸ್ ಆ್ಯಂಡ್ ವಿಂಗ್ಸ್ ತಂಡದವರಿಂದ 'ಸಹ್ಯಂದ ಮಗನ್' (ನಿ: ಶಂಕರ್ ವೆಂಕಟೇಶ್ವರನ್), ಚೆನ್ನೈನ ಪರ್ಚ್ ತಂಡದವರಿಂದ 'ಸಂಗತಿ ಅರಿಇಯ್ಯಾ' (ನಿ: ರಾಜೀವ್ ಕೃಷ್ಣನ್) ಮತ್ತು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಲಿಟ್ಲೆ ಥಿಯೇಟರ್ ತಂಡದವರಿಂದ 'ದಿ ಪ್ರೊಫೆಟ್ ಆ್ಯಂಡ್ ದಿ ಪೋಯೆಟ್' (ನಿ: ವಿಜಯ್ ಪದಕಿ) ನಾಟಕಗಳ ಪ್ರದರ್ಶನಗಳು ನಡೆದವು. ಫೆಬ್ರುವರಿ ೪ರಿಂದ ೮ರವರೆಗೆ ಈ ವರ್ಷದ ಊರುಮನೆ ಉತ್ಸವವು ನಡೆಯಿತು. ಅಲ್ಲದೆ, ಫೆಬ್ರುವರಿ ೯ರಂದು ಅಸ್ಸಾಂನ ಬುಡುಂಗ್ ಡುಪ್ಪ ತಂಡದವರಿಂದ ಗೊಂಬೆಯಾಟ 'ಬಿಜುಲಿ' (ನಿ: ಎವೆಲಿನ್ ಪೂಲೆನ್ಸ್, ನೆದರ್‌ಲ್ಯಾಂಡ್ಸ್) ಮತ್ತು ಫೆಬ್ರುವರಿ ೨೧ರಂದು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಆಟೈಕ್ಲೆರಿ ತಂಡದವರಿಂದ ಸಮಕಾಲೀನ ನೃತ್ಯ 'ಕ್ರೊನೋಟೋಪಿಯಾ' (ನಿ: ಜಯಚಂದ್ರನ್) ಪ್ರದರ್ಶನಗಳು ನಡೆದವು. ಫೆಬ್ರುವರಿ ೨೨ರಂದು ನೀನಾಸಮ್ ಮತ್ತು ಸಾಕೇತ

೪೬

ಕಲಾವಿದರು, ಕೆಳಮನೆ ಇವರು ಜಂಟಿಯಾಗಿ ಸೇರಿದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ, ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನಿಧನರಾದ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಯಕ್ಷಗಾನ ಕಲಾವಿದ ಶ್ರೀ ಕೆರೆಮನೆ ಶಂಭು ಹೆಗಡೆಯವರಿಗೆ ಶ್ರದ್ಧಾಂಜಲಿ ಸಲ್ಲಿಸಲಾಯಿತು. ಅಂದು ಶ್ರೀ ಶಂಭು ಹೆಗಡೆಯವರು ತಮ್ಮ ಕೊನೆಯ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಕಲ್ಪಿಸಿ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದ್ದ ಏಕವ್ಯಕ್ತಿ ಯಕ್ಷಗಾನ ಪ್ರಯೋಗ (ಡಿ. ಜಿ.ಆರ್. ಪಾಂಡೇಶ್ವರ ಅವರು ರಚಿಸಿದ) 'ಮಾರಾವತಾರ'ದ ಪ್ರದರ್ಶನವೂ ನಡೆಯಿತು.

ಊರುಮನೆ ಉತ್ಸವ: ಹೆಗ್ಗೋಡು ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಸ್ಥಳೀಯ ಕಲಾವಿದರಿಗೊಂದು ವೇದಿಕೆ ಕಲ್ಪಿಸುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ (ಫೆಬ್ರುವರಿ ೨೦೦೮) ಊರುಮನೆ ಉತ್ಸವವನ್ನು ಈ ವರ್ಷವೂ ನಡೆಸಲಾಯಿತು. ೨೦೦೯ರ ಫೆಬ್ರುವರಿ ೪ರಿಂದ ೮ರವರೆಗೆ ಶಿವರಾಮ ಕಾರಂತ ರಂಗಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಈ ಉತ್ಸವವನ್ನು ಸಾಗರದ ಉಪವಿಭಾಗಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಉದ್ಘಾಟಿಸಿದರು; ಕೊನೆಯ ದಿನದ ಸಮಾರೋಪ ಸಮಾರಂಭವನ್ನು ಶ್ರೀ ಕೆ.ಜಿ. ಸುಬ್ಬಣ್ಣ, ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಇವರು ನಡೆಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಪ್ರತಿದಿನ ಸಂಜೆ ನಡೆದ ವಿವಿಧ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು: ದಿನಾಂಕ ೪ರಂದು ವೈದಿಕ ಪರಿಷತ್ತು - ತಡಕೋಡಿ ಸೀಮೆ ಇವರಿಂದ ಮಂಗಲಾಷ್ಟಕ, ತಾಂಡವ ಮಹಿಳಾ ಕಲಾಸಂಘ - ಹೊನ್ನೇಸರ-ಹೆಗ್ಗೋಡು ಇವರಿಂದ ಜಾನಪದ ಗೀತೆ, ಆತವಾಡಿ ವಲಯ ಪರಿಷತ್ ಮಹಿಳಾ ವಿಭಾಗ ಇವರಿಂದ ದೀಪಾವಳಿ, ವಿ.ಸಂ. ಪ್ರೌಢಶಾಲೆ - ಕೇಡಲಸರ ಇಲ್ಲಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ-ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರಿಂದ ಎಲ್ಲಮ್ಮ ನೃತ್ಯ, ಚೈತನ್ಯ ಚಿಕ್ಕಮೇಳ - ಹೆಗ್ಗೋಡು ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಇವರಿಂದ ಚಿಕ್ಕಮೇಳ - ಮನೆ ಮನೆ ಆಟ ಹಾಗೂ ಹೆಚ್. ಆರ್. ಅಶೋಕ ಮತ್ತು ಸಂಗಡಿಗರಿಂದ ಕರ್ನಾಟಕಿ ಸಂಗೀತ; ದಿನಾಂಕ ೫ರಂದು ಎಸ್. ರೂಪಶ್ರೀ ಪದವಿಪೂರ್ವ ಕಾಲೇಜು - ಕೇಡಲಸರ ಇಲ್ಲಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರಿಂದ ಭಜನೆ, ಹಳ್ಳಿಮನೆ ಬಳಗ - ಮಾವಿನಸರ ಇವರಿಂದ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಹಾಡುಗಳು, ಬಿ.ಪಿ. ಸುಬ್ಬರಾವ್ ನಂದ್ರೆ ಇವರಿಂದ ನಿತ್ಯ ಬದುಕಿನ ಹಾಸ್ಯ ಪ್ರಸಂಗಗಳು - ಸಮರಸವೇ ಜೀವನ, ಪುರಭೀಮನಕೊಪ್ಪ ಮಣ್ಣುಮೆಲೊಡಿ ತಂಡದವರಿಂದ ಗಾನವಿನೋದ ಹಾಗೂ ವಿದುಷಿ ಲತಾ ಬಿ.ವಿ. ಮತ್ತು ಸಂಗಡಿಗರಿಂದ ಭರತನಾಟ್ಯ; ದಿನಾಂಕ ೬ರಂದು ಅಂಬಿಕಾ ಸತ್ಯನಾರಾಯಣ ಇವರಿಂದ ಭಾವಗೀತೆ, ಕುಮಾರಿ ಭಾರ್ಗವಿ ಇವರಿಂದ ಮಂಕುತಿಮ್ಮನ ಕಗ್ಗ, ಗಾಮೇಶ್ವರ ಯುವತಿ ಮಂಡಳಿ - ಕುರವಂತೆ ಇವರಿಂದ ಕೋಲಾಟ, ಗಾಮೇಶ್ವರ ಯುವಕ ಸಂಘ - ಕುರವಂತೆ ಇವರಿಂದ ಹುಲಿಬೇಟೆ ನೃತ್ಯ, ಪಂ. ಬಂಗಾರಿ ಭಟ್ ಭೀಮನಕೋಣೆ, ತಿಮ್ಮಪ್ಪ ಸಂಪೆಕೈ, ಯಕ್ಷಶಾಲಾ ಹೆಚ್. ಶ್ರೀಧರ, ಎನ್. ಎಮ್. ಕುಲಕರ್ಣಿ, ಹೇಮಲತಾ ಹೆಚ್. ಎಸ್. ಇವರಿಂದ

ಕವಿಗೋಷ್ಠಿ ಹಾಗೂ ಶ್ರೀ ಮಹಾಗಣಪತಿ ಯಕ್ಷಗಾನ ಮಂಡಳಿ ಕೇಡಲಸರ ಇವರಿಂದ ಯಕ್ಷಗಾನ 'ಶ್ರೀರಾಮ ದರ್ಶನ'; ದಿನಾಂಕ ೭ರಂದು ಊರುಮನೆ ಬಳಗ- ಪುರವೈಮನೆ ಇವರಿಂದ ಸೌಂದರ್ಯ ಲಹರಿ, ಮಹಿಳಾ ಮಂಡಳಿ - ಹೆಗ್ಗೋಡು ಇವರಿಂದ ಹಬ್ಬ ಹಾಡು, ಬಾಳನ ಬಳಗ - ಹೆಬ್ಬರಿಗೆ ಇವರಿಂದ ಗೌರಿ ಹಬ್ಬ, ಕುಸುಮಾ ಜಿ. ಭಟ್, ಜ್ಯೋತಿ ಮತ್ತು ಬಳಗದವರಿಂದ ಹಾಸ್ಯಪ್ರಸಂಗ 'ಮಕ್ಕಳೈದಾವೆ ಮನೆತುಂಬ', ಹೊಸಗುಂದ ಸೀಮಾ ಪರಿಷತ್ - ನಂದಿತಳೆ ಇವರಿಂದ ಮನೆದುಂಬುವ ಶಾಸ್ತ್ರ, ನಾದಸಿರಿ ವಾದ್ಯವೃಂದ- ಸ್ವರಗುಂದ ಇವರಿಂದ ಗಟ್ಟಿಮೇಳ ಹಾಗೂ ಶ್ರೀಗಾಮೇಶ್ವರ ಯುವಕ ರೈತ ಕಲಾಸಂಘ - ಗಂಟಿನಕೊಪ್ಪ ಇವರಿಂದ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಶನಿಕತೆ 'ಶನಿಪ್ರಭಾವ ಅಥವಾ ರಾಜಾವಿಕ್ರಮ'; ದಿನಾಂಕ ೮ರಂದು ನೀನಾಸಮ್ ಬಳಗದವರಿಂದ ಯಕ್ಷಗಾನ 'ವೀರಮಣಿ ಕಾಳಗ'. ಈ ಐದೂ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಕಲಾವಿದರುಗಳಿಂದ ರಂಗೋಲಿ, ಹಸೆಚಿತ್ತಾರ, ಆರತಿ ತಟ್ಟೆ, ವ್ಯಂಗ್ಯಚಿತ್ರ, ಟೆರ್ರಾಕೊಟ್ಟಿ, ಅಂಬರ ಚಿತ್ತಾರ, ತೆನೆ ತೋರಣ, ಜಾನಪದ ರೈತಾಪಿ ವಸ್ತುಗಳು ಹಾಗೂ ಇನ್ನಿತರ ಕರಕುಶಲ ಕಲೆಗಳ ಪ್ರದರ್ಶನಗಳನ್ನೂ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು.

ನೀನಾಸಮ್ ತಿರುಗಾಟ: ಈ ಸಾಲಿನ ಮರುತಿರುಗಾಟಕ್ಕಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ಎರಡು ಆಧುನಿಕ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ ರಂಗಪ್ರಸ್ತುತಿ 'ಕಥನ ಕುತೂಹಲ' ಎಂಬ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ವಸುಧೇಂದ್ರ ಅವರ ಕಥೆ 'ಯುಗಾದಿ' (ನಿ: ಗಣೇಶ ಎಂ.) ಮತ್ತು ವಿವೇಕ ಶಾನಭಾಗ ಅವರ ಕಥೆ 'ಶರವಣ ಸರ್ವಿಸಸ್' (ನಿ: ಮಂಜು ಕೊಡಗು). ಮಾರ್ಚ್ ೫ರಂದು ಹೆಗ್ಗೋಡಿನಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಯೋಗದ ಮೊದಲ ಪ್ರದರ್ಶನಗಳು ನಡೆದು, ಅನಂತರ ಕರ್ನಾಟಕದ ವಿವಿಧ ಊರುಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯಲಿವೆ.

ನೀನಾಸಮ್ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾನ: ಕಳೆದ ಹದಿನೆಂಟು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನೀನಾಸಮ್ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾನವು ಕರ್ನಾಟಕದ ಹಲವು ಊರುಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಧ್ಯಯನ ಶಿಬಿರಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ. ಜುಲೈ ೨೦೦೭ರಿಂದ ಫೆಬ್ರವರಿ ೨೦೦೯ರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಧ್ಯಯನ ಶಿಬಿರಗಳ ಕಿರುವಿವರ ಹೀಗಿದೆ: ೨೦೦೭ರ ಜುಲೈ ೧೪, ೧೫ - ಸಂದೇಶ ಮಹಾವಿದ್ಯಾಲಯ, ಮಂಗಳೂರು - ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯ, ಜುಲೈ ೨೨ - ಕನ್ನಡ ಮಿತ್ರರು, ಬಿಇಎಂಎಲ್ ಕೋಲಾರ - ಕನ್ನಡ ವಿಮರ್ಶೆ, ಜುಲೈ ೨೮, ೨೯ - ಭಂಡಾರ್ಕಾರ್ಸ್ ಕಾಲೇಜು ಕುಂದಾಪುರ - ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಆಗಸ್ಟ್ ೧೨ - ಎಲ್‌ಬಿ ಕಾಲೇಜು ಮಹಿಳಾ ಹಾಸ್ಟೆಲು, ಸಾಗರ - ಕನ್ನಡ ಮಹಿಳಾ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಆಗಸ್ಟ್ ೧೮, ೧೯ - ಬಸವೇಶ್ವರ

ವಿಜ್ಞಾನ ಕಾಲೇಜು, ಬಾಗಲಕೋಟೆ - ಸಣ್ಣಕತೆಗಳು, ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೧, ೨ - ಸೈಂಟ್ ಅಲೋಶಿಯಸ್ ಕಾಲೇಜು, ಮಂಗಳೂರು - ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೮, ೯ - ಕಮಲಾ ನೆಹರೂ ಕಾಲೇಜು, ಶಿವಮೊಗ್ಗ - ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯ, ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೨೩ - ತುಂಗಾ ಕಾಲೇಜು ತೀರ್ಥಹಳ್ಳಿ - ತೇಜಸ್ವಿ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸೆಪ್ಟೆಂ. ೨೯, ೩೦ - ಸಿದ್ಧರಾಮ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿ ಬಿಎಡ್ ಕಾಲೇಜು, ಬೆಳಗಾವಿ - ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಅಕ್ಟೋಬರ್ ೨ - ನ್ಯಾಶನಲ್ ರೆಸಿಡೆನ್ಸಿಯಲ್ ಸ್ಕೂಲ್, ಕೋಣಂದೂರು - ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ, ೨೦೦೮ರ ಜನವರಿ ೧೧, ೧೨, ೧೩ - ಎಸ್‌ಡಿಎಂ ಕಾಲೇಜು, ಉಜಿರೆ - ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಅನುಸಂಧಾನ, ಜನ. ೧೯, ೨೦ - ಸ. ಪ್ರ.ದ. ಕಾಲೇಜು, ಶಂಕರನಾರಾಯಣ - ಕನ್ನಡ ಸಣ್ಣಕತೆಗಳು, ಜನ. ೨೫, ೨೬, ೨೭ - ಎಲ್‌ಬಿ ಕಾಲೇಜು ಸಾಗರ - ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಧ್ಯಯನ, ಫೆಬ್ರ. ೨, ೩ - ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘ, ಶಿವಮೊಗ್ಗ - ಅನಂತಮೂರ್ತಿ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಫೆಬ್ರ. ೧೭ - ಮಹಾರಾಣಿ ವಿಜ್ಞಾನ ಕಾಲೇಜು, ಮೈಸೂರು - ವೈದೇಹಿ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಫೆಬ್ರ. ೨೩, ೨೪ - ಎಸ್‌ಜಿಎಂ ಮಹಿಳಾ ಕಾಲೇಜು, ರಾಣಿಬೆನ್ನೂರು - ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯ, ಮಾರ್ಚ್ ೧೪ - ಡಿವಿಎಸ್ ಕಾಲೇಜು, ಶಿವಮೊಗ್ಗ - ಕನ್ನಡ ವಿಮರ್ಶೆ, ಮಾರ್ಚ್ ೧೫ - ಸಹ್ಯಾದ್ರಿ ಕಾಲೇಜು, ಶಿವಮೊಗ್ಗ - ಕನ್ನಡ ವಿಮರ್ಶೆ, ಮಾರ್ಚ್ ೧೬ - ಸ.ಪ್ರ.ದ.ಕಾಲೇಜು, ಕಡೂರು - ಕನ್ನಡ ವಿಮರ್ಶೆ, ಆಗಸ್ಟ್ ೧೦ - ಎಲ್‌ಬಿ ಕಾಲೇಜು ಮಹಿಳಾ ಹಾಸ್ಟೆಲು, ಸಾಗರ - ವೈದೇಹಿ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಆಗಸ್ಟ್ ೧೬, ೧೭ - ಸೈಂಟ್ ಅಲೋಶಿಯಸ್ ಕಾಲೇಜು, ಮಂಗಳೂರು - ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯ ಅಧ್ಯಯನ, ಸೆಪ್ಟೆಂ. ೨೬, ೨೭ - ಎಸ್.ಎಂ.ಎಸ್ ಕಾಲೇಜು, ಬ್ರಹ್ಮಾವರ - ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಅಕ್ಟೋ. ೧೮, ೧೯ - ಲಿಂಗರಾಜ ಕಾಲೇಜು ಬೆಳಗಾವಿ - ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ, ನವೆಂ. ೩, ೪ - ಎಸ್‌ಜಿಎಂವಿ ಮಹಿಳಾ ಕಾಲೇಜು, ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ - ಕನ್ನಡ ವಿಮರ್ಶೆ, ನವೆಂ. ೯ - ನ್ಯಾಶನಲ್ ರೆಸಿಡೆನ್ಸಿಯಲ್ ಸ್ಕೂಲ್, ಕೋಣಂದೂರು - ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯ, ನವೆಂ. ೩೦ ಮತ್ತು ಡಿಸೆಂ. ೧ - ಸರಕಾರಿ ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜು, ಧಾರವಾಡ - ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯ, ಡಿಸೆಂಬರ್ ೬, ೭ - ಎಸ್‌ಡಿಎಂ ಕಾಲೇಜು, ಉಜಿರೆ - ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ, ೨೦೦೯ರ ಜನ ೩೧ ಮತ್ತು ಫೆಬ್ರ. ೧ - ಸ.ಪ್ರ.ದ. ಕಾಲೇಜು, ಶಂಕರನಾರಾಯಣ - ನವೋದಯದ ಮೂರು ಮಾದರಿಗಳು, ಫೆ. ೭ - ಕಲಾ ವಾಣಿಜ್ಯಕಾಲೇಜು, ಶಿರಸಿ - ಕನ್ನಡ ವಿಮರ್ಶೆ, ಫೆ. ೨೧, ೨೨, ೨೩ - ಎಲ್‌ಬಿ ಕಾಲೇಜು, ಸಾಗರ - ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಅನುಸಂಧಾನ, ಫೆ. ೨೮ ಮತ್ತು ಮಾರ್ಚ್ ೧ - ಭಂಡಾರ್ಕಾರ್ಸ್ ಕಾಲೇಜು, ಕುಂದಾಪುರ - ಕನ್ನಡ ಸಣ್ಣಕತೆ. ಈ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಒಟ್ಟು ಮೂವತ್ತೊಂದು ಶಿಬಿರಗಳಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ೩೪೫೦ ಮಂದಿ ಶಿಬಿರಾರ್ಥಿಗಳು ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದರು.

ಮಾತುಕತೆ ಲಘು

ನೀನಾಸಮ್ ಹೆಗ್ಗೋಡು (ಸಾಗರ) ಕರ್ನಾಟಕ ೨೦೦೯ ೨೩ ೫೦೨

ದೂರವಾಣಿ: ೦೮೧೮೩-೨೬೫೬೪೬

ಖಾಸಗಿ ಪ್ರಸಾರದ ತ್ರೈಮಾಸಿಕ ಸಂಪರ್ಕಪತ್ರ

(ಫೆಬ್ರವರಿ-ಮೇ-ಆಗಸ್ಟ್-ನವೆಂಬರ್)

ಸಂಪಾದಕ: ಜಸವಂತ ಜಾಧವ್

ಸಹ ಸಂಪಾದಕ: ವೆಂಕಟರಮಣ ಐತಾಳ ಬಿ. ಆರ್.

ವಾರ್ಷಿಕ ವರ್ಗಣಿ: ಐವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ

ಅಕ್ಷರ ಜೋಡಣೆ: ಅಕ್ಷರ ಗಣಕ, ಹೆಗ್ಗೋಡು, ಮುದ್ರಣ: ಸ್ಟ್ಯಾನ್ ಪ್ರಿಂಟರ್ಸ್, ಬೆಂಗಳೂರು

ಫೆಬ್ರವರಿ ೨೦೦೯	ವರ್ಷ ಇಪ್ಪತ್ತಮೂರು	ಸಂಚಿಕೆ ಒಂದು
೧.	ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಏನು ಬೇಕು - ಚರಿತ್ರೆಯೊ, ಗತಕಾಲವೋ? ಎಸ್. ಎನ್. ಬಾಲಗಂಗಾಧರ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ: ಡಾ. ರಾಜಾರಾಮ ಹೆಗಡೆ	ಪುಟ ೦೧
೨.	ಜನ ಮರುಳೋ ಜಾತ್ರೆ ಮರುಳೋ ಮನು ವಿ. ದೇವದೇವನ್	ಪುಟ ೨೮
೩.	ನೀನಾಸಮ್ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ಒಂದು ಕಿರುವರದಿ	ಪುಟ ೪೫

MAATHUKATHE FEB. 2009 (YEAR 23 ISSUE 1)

NINASAM QUARTERLY NEWS LETTER

PUBLISHED EVERY FEB;MAY;AUG;NOV.

ANNUAL SUBSCRIPTION: Rs.50 (FIFTY ONLY)

FOR PRIVATE CIRCULATION

NINASAM HEGGODU (SAGAR) KARNATAKA 577 417

second cover ←

ಅಕ್ಷರ ಪ್ರಕಾಶನ

ಹೆಗ್ಗೋಡು (ಸಾಗರ) ಕರ್ನಾಟಕ - ೨೦೦೯ ೨೩ ೫೦೨

ಈಚಿನ ಪ್ರಕಟಣೆಗಳು

ಕೆ.ವಿ.ಸುಬ್ಬಣ್ಣ ನೆನಪಿನ ಮೊದಲ ಓದು ಮಾಲಿಕೆ (ಹತ್ತು ಪುಸ್ತಕಗಳ ೨ನೆಯ ಕಂತು: ಅಕ್ಟೋಬರ್ ೨೦೦೭)	ರೂ. ೨೫೦
ಬಿಡಿ ಪುಸ್ತಕಗಳು:	
ಶಿವಕೋಟ್ಯಾಚಾರ್ಯನ ವಡ್ಡಾರಾಧನೆ ಪ್ರವೇಶ	ರೂ. ೨೫
ರನ್ನನ ಗದಾಯುದ್ಧ ಪ್ರವೇಶ	ರೂ. ೨೫
ಲಕ್ಷ್ಮೀಶನ ಜೈಮಿನಿ ಭಾರತ ಪ್ರವೇಶ	ರೂ. ೨೫
ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿ ಅವರ ಆಯ್ದ ಬರಹಗಳು	ರೂ. ೨೫
ರಾಮನೋಹರ ಲೋಹಿಯಾ ಅವರ ಆಯ್ದ ಬರಹಗಳು	ರೂ. ೨೫
ರಾಘವೇಂದ್ರ ಖಾಸನೀಸ ಅವರ ಆಯ್ದ ಕಥೆಗಳು	ರೂ. ೨೫
ಪು.ತಿ.ನ. ಅವರ ಆಯ್ದ ಬರಹಗಳು	ರೂ. ೨೫
ಎಚ್.ಎಸ್. ಶಿವಪ್ರಕಾಶ್ ಅವರ ಆಯ್ದ ಕವಿತೆಗಳು	ರೂ. ೨೫
ವೈದೇಹಿ ಅವರ ಆಯ್ದ ಕವಿತೆಗಳು	ರೂ. ೨೫
ಪ್ರತಿಭಾ ನಂದಕುಮಾರ್ ಅವರ ಆಯ್ದ ಕವಿತೆಗಳು	ರೂ. ೨೫
ಒಂದು ಬದಿ ಕಡಲು (ಕಾದಂಬರಿ - ವಿವೇಕ ಶಾನಭಾಗ)	ರೂ.೧೩೫
ವೆನಿಸಿನ ವ್ಯಾಪಾರ ಮತ್ತು ಕ್ರಮವಿಕ್ರಮ (ಶೇಕ್ಸ್ಪಿಯರ್ ನಾಟಕಗಳ ಅನುವಾದ - ಅಕ್ಷರ ಕೆ.ವಿ.)	ರೂ.೧೦೦
ಸ್ವಯಂವರಲೋಕ (ನಾಟಕ - ಅಕ್ಷರ ಕೆ.ವಿ.)	ರೂ.೬೫
ಹೊಸ ಶತಮಾನಕ್ಕೆ ಹೊಸ ಪರಿಭಾಷೆಗಳು (ಸಂ: ವಿನಯ ಲಾಲ್ ಮತ್ತು ಅಶೀಶ್ ನಂದಿ; ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ: ವಿವಿಧ ಲೇಖಕರು)	ರೂ. ೧೬೦
ಮುಂತಾದ ಕೆಲವುಪುಟಗಳು (ಸರಸ್ವತೀಬಾಯಿ ರಾಜವಾಡೆಯವರ ಬದುಕು ಮತ್ತು ಬರಹ -ನಿರೂಪಣೆ ಮತ್ತು ಸಂಪಾದನೆ - ವೈದೇಹಿ)	ರೂ. ೬೫
ಮಗಳು ಸೃಜಿಸಿದ ಸಮುದ್ರ (ಕವನಗಳು - ಎಸ್. ಮಂಜುನಾಥ)	ರೂ. ೬೫
ಬಹುಮುಖಿ (ನಾಟಕ - ವಿವೇಕ ಶಾನಭಾಗ)	ರೂ. ೪೫
ಭಾರತೀಯ ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರಪ್ರವೇಶ (ಎಂ. ಪ್ರಭಾಕರ ಜೋಷಿ, ಎಂ.ಎ. ಹೆಗಡೆ)	ರೂ. ೨೦೦
ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಬಂಧ (ವಿಮರ್ಶಾ ಲೇಖನಗಳು - ಟಿ.ಪಿ. ಅಶೋಕ)	ರೂ. ೨೧೦
ಪೃಥ್ವಿಯಲ್ಲೊದಗಿದ ಘಟವು: ಕರ್ನಾಟಕದ ನಿನಗೆಗಳು (ಇತಿಹಾಸ - ಮನು ದೇವದೇವನ್)	ರೂ. ೧೧೫
ಆರು ಟಾಲ್‌ಸ್ಟಾಯ್ ಕತೆಗಳು (ಅನು: ಮಾಧವ ಚಿಪ್ಪಳಿ)	ರೂ. ೮೦
ರಂಗಭೂಮಿಯ ಮುಖಾಂತರ (ಲೇಖನ ಸಂಕಲನ - ಅಕ್ಷರ ಕೆ.ವಿ.)	ರೂ. ೧೫೦

Third cover →